வைணவத் திருத்தலங்களின் வரலாற்றுக் கதைகள்

ந.க.மங்களமுருகேசன்,
எம்.ஏ.,எம்.லிட்.,எம.எட்.,பிஎச்.டி.
வரலாறறுப் பேராசிரியா,
அஞ்சல் வழிக்கல்வி நிறுவனம்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை – 600 005.

தென்றல் பதிப்பகம்,
13/3 பீட்டர் சாலை குடியிருப்பு,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை – 600 014

பதிபபு 2000

பதிபபுரிமை திருமதி. ம இராசம எம்ஏ, எம்பில., பிஎட,
13/3, பீட்டா சாலை குடியிருபபு,
இராயபபேட்டை,
சென்னை – 600 014.

விலை ரூ.50/– (ரூபாய் ஐம்பது மட்டும்)

வெளியீடு : தென்றல் பதிப்பகம்,
13/3 பீட்டர் சாலை குடியிருப்பு,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை – 600 014.
✆ 8524346

அச்சகம் . ஜப்பானிக்கா பிரிண்டிங் மீடியா,
7, ஸ்ரீபுரம் 2வது தெரு,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை – 600 014.
✆ 8261790

நூல் கிடைக்குமிடங்கள்

1. தென்றல் பதிப்பகம்,
வீட்டுஎண் : 13/3, முதல் மாடி,
பீட்டர் சாலை குடியிருப்பு, (புதுக்கல்லூரி எதிரில்)
இராயப்பேட்டை,
சென்னை – 600 014. ✆ 8524346

௨. அமுத நிலையம் லிமிடட்,
7, ஸ்ரீபுரம் 2வது தெரு,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை – 600 014. ✆ 8261343

முன்னுரை

இநதுச சமயததின இரு கண்கள் சைவமும், வைணவமும. இவவிரு சமய நெறிகளும் இநதிய மணணின பணடைய நெறிகள. சமயம வரலாறறுடன – வரலாறறுக கதைகளுடன பினனிப் பிணைநதுளளது. சைவ சமய நெறியில வரலாறறுக் கதைகள் ஏராளமாய விளஙகுவதுபோல வைணவ சமய நெறியிலும் அததகைய வரலாறறுக் கதைகளைக காணகிறோம

'108 திவய தேசங்கள' எனப்பட்ட வைணவத திருததலஙகள பல வரலாறறுக் கதைகளைக கொண்டுள்ளன. வைணவ சமய மெயயடியாாகளின் வாழவியலோடு அவை தொடாபு கொணடுள்ளன.

வைணவத் திருத்தல வரலாறறுக கதைகளை வடிததெடுக்கும்போது, வாழ்நது, சிறந்து உயாந்து வைணவம் பரப்பிய ஆசார்யர்கள எனும மெய்யடிகள, அவாதம சீடாகள் ஆகியோா வரலாறறையும தொட்டுச செல்லும் வகையில இநநூல் அமைநதுளளது.

இந்நூலில் 108 வைணவத் திருத்தலங்கள தொடர்புடைய வரலாறறுக் கதைகள் சுவைபடச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

வாழும் வைணவ நெறிக்கு இந்நூல் மேலும் ஓர் அணிகலன எனறால மிகையாகாது. அழகுததமிழ மாலை இது. சுவைகுன்றாது பகதிநெறி வழுவிடாது படைததுள்ள இது பயன் அளிக்க வல்லது.

படியுஙகள, பயன் பெறுங்கள.

ந.க. மங்கள முருகேசன்

ஆசிரியரின பிற குறிபபிடததகக சிறபபு நூலகள

1. இநதிய ஆடசி அமைபபு வளாசசி வரலாறு (1972)
2. இநதிய வரலாறு – பகுதி ஒனறு (1973)
3. இநதிய வரலாறு – பகுதி இரணடு (1973)
4. இநதியச சமுதாய வரலாறு (1975)
5. ஹாஷரின காலததில வட இநதியா (1977)
6. [illegible] (1979)
7. [illegible] TEMENT IN TAMILNADU (1980)
8. தமிழநாடடு வரலாறும பணபாடும – பகுதி ஒனறு (1983)
9. SANGAM AGE (1983)
10. இநதிய வரலாறு கி.பி 1206 வரை (1984)
11. பலலவா ஆடசிமுறை (1985)
12. சோழா ஆடசிமுறை (1985)
13. தமிழநாடடு வரலாறும பணபாடும – பகுதி இரணடு (1985)
14. வரலாறறுத துணுககுகள (1985)
15. இநதிய வரலாறு கி.பி 1206 முதல கி.பி 1707 வரை (1986)
16. இநதிய வரலாறு கி.பி 1707 முதல கி.பி 1773 வரை (1986)
17. இநதிய வரலாறு கி.பி 1773 முதல இனறு வரை (1986)
18. [illegible] சமுதாயப பணபாடடு வரலாறு (1986)
19. [illegible] (1986)
20. பாணடியா ஆடசிமுறை (1987)
21. [illegible] ஆடசிமுறை (1987)
22. [illegible] (1987)
23. இஙகிலாநது வரலாறு (1988)
24. துணுககு எழுதுவது எபபடி? (1990)
25. சுயமரியாதை இயககம (1990)
26. ஐரோபபிய வரலாறு – கி.பி 470 முதல 1648 வரை (1991)
27. அமெரிகக வரலாறு (1991)
28. வட இநதிய வரலாறு – ஹாஷரின காலம வரை (1992)
29. தெனனிநதிய வரலாறு (1992)
30. சீன வரலாறு (1992)
31. ஜபபான வரலாறு (1992)
32. கிழககாசிய வரலாறு (1992)
33. பனனாடடு உறவுகளும சூழசசிததிறனும (1993)
34. முகலாயா வரலாறு (1994)
35. நாகரிக வரலாறு (1994)
36. இநதிய வரலாறறின முதனமைக கூறுகள 1707 வரை (1994)
37. இநதிய வரலாறறின முதனமைக கூறுகள 1707 முதல இனறு வரை (1994)
38. பாரதி ஒருவரலாறறுப பாாவை (1995)
39. காவிரி நிலா (1995)
40. பாரதி பாடலகள பிறநத வரலாறு (1996)
41. அரேபிய வரலாறு (1996)
42. வரலாறறு முறைமை (1996)
43. நவககிரகத திருததலஙகள (1997)
44. பலலவா வரலாறு (1997)
45. சேரா வரலாறு (1997)
46. பாணடியா வரலாறு (1997)
47. நவீன ஆசிய வரலாறு (19?7)
48. மொழிப பயிறசிகள (1998)
49. துணுககு மலாகள (1998)
50. சோழா வரலாறு (1998)
51. ஐரோபபிய வரலாறு 1789 முதல இனறு வரை (1998)
52. ஆலயம (1999)
53. அழகனின ஆறுபடை வீடுகள (1999)
54. திருவேறகாடடுத திருததல வரலாறு (1999)
55. வைணவத திருததலஙகளின வரலாறறுக கதைகள (2000)

வைணவத் திருத்தலங்களின் வரலாற்றுக் கதைகள்

இரண்சோட்ராய்

தக்கோா என்னும டங்கபுரத்தில் கோயில் கொண்டு இருப்பவர் துவாரகையில் உளள கண்ணனே ஆவார். இது எப்படி? கண்ணன் மீது பகதி கொண்ட விசயசிம்மன் என்பவரும் அவா மனைவி கங்காபாய் என்பவரும துவாரகையில் வாழ்ந்தனர். இராமபக்தர் என்று அழைக்கப்பட்ட அவர் ஆண்டுக்கொரு முறை துவாரகை செனறு கண்ணனைத் தொழத் தவறமாட்டார். விசயசிம்மர் எண்பது வயது ஆன போதிலும் அந்நியமத்தை விடவில்லை

அவருடைய கனவில் தோன்றி துவாரகநாதன் தன்னை அழைத்துச் செல்லக் கூறினார். இரவில் விசயசிம்மா துவாரகை சென்றபோது கருவறைக் கதவு திறந்தது. அவர் கண்ணனை எடுத்துக் கொண்டு டங்கபுரம் சென்றார், தம் வீட்டிலேயே எழுந்தருளச் செய்தாா.

துவாரகையில் கண்ணனைக் காணவில்லை என்றதும் பரபரப்பு ஏற்பட்டது. டங்கபுரத்திலிருந்து வந்த விசயசிம்மர் எடுத்துச் சென்றார் எனச் செய்தி அறிந்து விசயசிம்மரைப் பிடிக்க அரசர் ஆட்களை அனுப்பினாா.

துவாரகநாதனிடம் தமக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தை அவர் கூறத் தம்மைப் புஷ்கரணியில் போட்டுவிட்டு அங்கு வரும் வீரர்களுடன் வைகுண்டம் வரச் செய்தார் துவாரகநாதன். ஆனால், விசயசிம்மரைத் துவாரகை வீரர்கள் குத்திக் கொன்றனர். விசயசிம்மரின் மனைவி தம் கணவருக்கு ஈமக்கடன் செய்தாள். புஷ்கரணியில் போடப்பட்ட துவாரகநாதன் வெளியே கிளம்ப மறுத்தார். விசயசிம்மரின் மனைவி கங்காபாயே வெளிக் கொணர்ந்தார்.

வெளி வந்த துவாரகைநாதனைப் பார்த்தால் அவர் திருமேனியெல்லாம் இரத்தக் காயமாக இருந்தது. விசயசிம்மரைக்

குததிய காயஙகளெலலாம துவாரகைநாதன உடமபில இருநதன. துவாரகைநாதனின எடைககுத் தஙகம தரச சொல்லி எல்லோரும கஙகாபாயை வறபுறுதத மூக்குத்தியைத் தவிர வேறு எதுவுமிலலாமல போனதால துலாக்கோலின ஒருதடடில மூககுத்தியை வைதது மற்றொரு தடடில துவாரகைநாதனை வைகக மூக்குததித தடடு உயாந்தது

எல்லோரும பெருமாளை வேணடினா இதனால், 'ஒருநாளில் ஐநது நாழிகை மட்டும் துவாரகையில் இருபபேன, மற்ற நேரமெலலாம டஙகபுரததில் இருப்பேன்' என்றாா இதனால் அவருக்கு ரனசோடராய என்ற பெயா ஏறபட்டது.

பொன்பரப்பியில் நாதமுனிகள்

நாதமுனிகள் உய்யக கொணடாரைத் தம் வாரிசு என நியமித்து அதனை அனைவருக்கும் அறிவிதத பின தம் இல்லப் பணிகளில் மூழ்கினாா.

ஒருநாள் வேடன் ஒருவன் தன மனைவியையும், குரங்கு ஒன்றையும் கூட்டிக கொண்டு நாதமுனிகளைத் தேடி வந்தான். அவவேடுவன், முனிவரைச சேவித்துச் செல்ல விரும்பி அவருடைய திருமாளிகை வநதான். ஆனால, முனிகள அப்போது ஊரில இலலை. வேடன அவரைக் காணவியலாமல் மேற்குப் பக்கம் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பிச் சென்றான்.

அவர்கள் சென்ற சில நேரத்தில் முனிகள் வீடு திரும்பினார் அவருடைய மகளான சிறுமி வேடுவத் தம்பதிகள வந்து தேடிவிட்டு, மேற்குத் திசை நோக்கிச் சென்றுவிட்டதைக் கூறினாள். வந்தவன் இராமபிரானே என்று முனிகள் உணர்ந்தார். துணுக்குற்று அவ்வேட்டுவன் சென்ற திசை நோக்கித தேடி பொன் பரப்பி எனும் ஊர் வரை போய்விட்டாா.

வேட்டுவத தம்பதிகளைக் காணவில்லை. யாரும் கண்டதாகக் கூறவும இல்லை. அலைந்த களைப்பும், காண இயலவில்லையே என்ற சோர்வும் ஏற்பட்டு மண் மேல் தடாலென மயங்கி விழுந்தார். தலையில் பலமாக அடிபட்டது.

அவரைச் சீடர்கள் இல்லம கொணர்ந்தனர். இரண்டொரு நாளாக மயக்கம் தெளியவே இல்லை. ஏகாதசி அன்று அவருடைய

உயிா பிரிநதது. பொன பரபபியில அவரை அடக்கம செய்வித்தனா

விட்ணு விநாயகர்

திருமாலின நரசிமம அரதாரததிறகுக் கருத்துரை கூறியவா விநாயகப பெருமான். காசிப் பெருமாளின் இரு மனைவியர்கள அதிதி, திதி ஆவா. திருமாலே தமக்கு மகனாகப் பிறக்க வேணடும எனத் திதி பெருநதவம புரிநது வந்தாள். அதிதியோ, தேவாகளையும, மூவாகளையும் கூடி வலிமையுள்ள மகனை வேணடினாள். அவள காசிப முனிவரைக் கூடியதால் இரணியன், இரணியாடசன் எனும் இரு பிள்ளைகள பிறந்தார்கள்.

இரணியன தன்னையே சர்வவல்லமை படைத்த கடவுளாக அனைவரும் போறறவேண்டும் எனறு கட்டளையிட்டான. சிவபெருமானிடம இரணியன் சாகாவரம் பெறறிருந்தான். அவனைச் சாயக்கும் வழி காணத் திருமால் வன்னி மரத்தடியில் விநாயகரை வழிபடடு வந்தாா.

நரசிம்ம அவதாரம, விநாயகர் கூறிய வழிதான். உயாதிணை, அஃறிணை இரண்டாலும் தனக்குச் சாவு நேரக்கூடாது என வரம பெறறிருந்தான் இரணியன். பகலிலும், இரவிலும், உள்ளேயும், வெளியேயும தனககு இறப்பு நேரக்கூடாது என வேண்டியிருந்தான.

அந்த இரணியனை நரசிம்ம அவதாரம் எடுத்துப் பகலு மில்லாத இரவுமில்லாத அந்த நேரத்தில், இருப்பிடத்தில் உள்ளேயும வெளியேயும் இல்லாமல், வாயிற்படியில், வானமும் பூமியு மில்லாத மடியில், ஆயுதத்தாலும், சசுத்திரத்திரத்தாலும் இல்லாமல் கூரிய நகங்களால் மார்பினைப் பிளந்து குருதியைத் தரையில் சிந்தவிட்டாமல் உறிஞ்சிக் குடித்து, உயிரைக் குடிக்கத் திருமாலுக்கு வழிகாட்டியவர் விநாயகர். அவ்விநாயகர் விட்ணு விநாயகர் எனப்பட்டார்.

வாமன கணேசர்

நூறு அசுவமேத யாகங்கள் செய்து மாவலிச் சக்கரவர்த்தி இநதிரனைப் போலச் சகல இன்பங்களைத துய்கக எண்ணினார்.

அவர் அவ்வாறே தொண்ணூற்றொன்பது யாகங்கள முடித்தார். கடைசி யாகம் ஒன்றுதான முடிய வேண்டும் தேவேந்திரனும் தேவர்களும முனிவர்களும யாகம முடிவதை எண்ணிக் கதிகலங்கிப் போயினர் திருமாலிடம் எலலோரும ஓடி முறையிட்டனர்.

காசிப முனிவரின் மனைவி அதிதியின தவப்பயனாக அவள் வயிற்றில் திருமால் பாலகனாகக் குள்ள உருவம கொண்டு வாமனனாக அவதாரம் செய்தார்.

விநாயகப் பெருமானின் திருவருளை வேண்டி மாவலி சடாட்சர மநதிரத்தை உச்சரித்தார். சடாட்சரமந்திரத்தைக் காசிப முனிவா ஓதினார்.

மாவலிச சக்கரவாத்தி யாகம் செய்யும் இடத்துககு விரைந்தார். வாமனர் மாவலியிடம் மூனறடி மண் வேணடுமென யாசித்துக் கேட்டார். திருமால்தான் வாமன வடிவில் வந்தவர் எனறு குரு சுக்ராச்சாரியார் எச்சரித்தும் அவருடைய பேச்சை மாவலி கேட்கவில்லை. குரு சுக்ராச்சாரி வணடு வடி வெடுத்துக் கமண்டலத்தை அடைத்தார். குச்சியால் வாமனா கமணடலத்தைக் குத்தியதால் சுக்கிரனின் கண் குருடாயிற்று.

குறுமுனியான வாமனன் பேருருவானார். மாவலி, மூன்றாவது அடிக்குத் தன் சிரசைக் காட்டினார். வாமனா அப்படியே பாதாளலோகத்திறகுத் தள்ளிவிட்டார். விநாயகர் வாமன கணேசர் என அழைக்கப்படுகிறார்.

திருப்தியா?

அமுதனார் என்பவர் திருவரங்கத்துக் கோயில் அதிகாரி. கோயில் சாவிகள் அவரிடம் இருந்தன. திருவரங்கம் வந்தார் இராமானுசர். ஊர் மக்கள் எல்லோரும் அவரைத் தங்கள் தலைவராக ஏற்றுக் கொண்டனர். ஆனால் அமுதனார் கோயிலை அவரிடம் ஒப்படைக்கவில்லை. திருக்கோயிலை யாரிடமும் தர மனமில்லாதவராய் இருந்தார். யாரும் அமுதனாரிடம் சென்று சாவிகளைத் தரும்படி சொல்லவும் முடியவில்லை.

இந்நிலையில் அமுதனாரின் அம்மா இராமானுசரிடம் மிகுந்த பக்தி கொண்டார். அந்த அம்மையார் இறக்கும்போது

“என ாமச சடங்குகளில் இரமானுசருடைய சீடர்களுக்குக் காலலமபிச சாதம போடு. அபபோதுதான் என ஆதமா சாநதியடையும’ எனறு சொலலிக் கண் மூடிவிட்டார்.

எனவே, அமுதனாரும இராமானுசரிடம் அவருடைய சீடாகளை அனுப்பும்படி வேணடினாா இராமனுசரின் சீடா கூரத்தாழ்வாா இவவாயப்பினைப் பயனபடுத்திக் கொண்டார். சிராாத்தங்களில் பிராமணாகள உண்டபின ‘திருப்தியா?’ எனறு சிராாத்தம செயபவர் கேட்பார். பிராமணாாத்தமாகச் சாப்பிட்டவர் ‘திருப்தி’ எனறு பதில சொன்னாலே சிரார்ததம் பலிதமாகும, ஆனமா நிறைவு அடையும எனபது நமபிககை.

எனவே, கூரத்தாழ்வாா சாப்பிட்டு முடித்ததும் அமுதனாரும் வழககப்படி, ‘திருப்தியா’ என்று கேடக, ‘இல்லை’ என்றாா கூரத்தாழ்வார். “இன்னும எனன வேண்டும்” என்று கேடடாா அமுதனார்.

“திருவரங்கத்துத் திருக்கோவிலின் சாவிகள் வேண்டும்.” என்றார் கூரத்தாழ்வார் அமுதனார் மறுக்காமல் சாவிகளை எடுத்து வநது கூரத்தாழவாரிடம் கொடுக்க, அவர் அவற்றைத் தம குரு இராமனுசரிடம் கொடுத்து வணங்கினார். இவ்வாறு திருவரங்கம் கோயில் இராமானுசரிடம வந்தது.

நாலாயிரத் திவ்யப்பிரபந்தம்

ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்தன திவ்வியப்பிரபந்தமாகின்றன நாதமுனிகள் நாலாயிரத்தை முறைப்படுத்தியது எப்படி? பிரபந்தம் என்ற வடசொல் வடமொழியில் போலவே தமிழிலும் தனி நூலைக் குறிப்பது. நாதமுனிக்குக் கிடைத்தவற்றுள் பிரபந்தங்களாக இருநதவை பதினேழு. ஒவ்வொருவரும் செய்த பதிகங்களின தொகுதியை ஒரு பிரபநதமாகக் கொள்ளலாம்.

மொத்தப் பாடல்கள் 3776தான். இரண்டு திருமடல்களில் வரும் கண்ணிகளைத் தனிப்பாடல்களாகக் கொண்டால் மட்டுமே நாலாயிரம ஆகிறது. பாடல் தொகை நூலின் பெயரில் இடமபெறுவது தமிழ் வழக்கு. அகநானூறு, கார்நாற்பது, களவழி நாற்பது, முத்தொள்ளாயிரம் ஆகியன எடுத்துக்காட்டுகள். எனவே, நாலாயிரத் திவ்வியப பிரபந்தம் எனப் பெயரிட்டாா.

திருவாய்மொழி (1102) முனபே ஆயிரமாக இருநதது. அது ஒரு தனிததிருமுறை, திருமஙகை மன்னா அருளிய ஆறு பிரபநதங்களுள் ஆசுவகைத் திருமொழிகள் ஆயிரம் (1084) எனவே இவையும ஒரு திருமுறை. தனிபபாடல்கள் 817. இவை ஆயிரம் ஆகாவிடினும ஒரு தனித தொகுதியாயின. எஞ்சியுளள 997 பாடலகள ஒரு திருமுறையாயின.

நமமாழ்வார் திருவாய் மொழியைக் கடைசியில அருளியதால் அது கடைசிப் பிரபந்தமாயிறறு. நாலாயிரம பாடலகளுக்கும் நாத முனிகள் தகுந்த ராகம அமைத்தா. மதுரகவிகள் திருவாயமொழிக்கு மட்டும இராகம அமைததிருநதா தம் மருமக்கள் உதவியுடன அப்பணியையும முடிததார்.

ஆண்டானும் அரசரும்

திருக்கண்ணமங்கை ஆண்டானை அரசா ஒருவர் காணவநதார். அரசர் வநதபோது ஆணடான நிட்டையில் இருந்தா. அதனால் பினனர்க் காணலாம் என்று அரசர் திருமபிவிடடார். அந்த ஆரவாரத்தில் நிட்டை கலைநது கண்ணைத் திறநது ஆண்டான் பார்த்தபோது, அரசா, தம் அரசியர் கூட்டத்தின் நடுவே கோலாகலமாகத தூரத்தில் சென்று கொண்டிருந்தார்.

பாாத்த ஆண்டானுக்கு அவர்கள் அரசனும், அரச கூட்டமுமாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் கோபிகைகள் கூட்டமும், கண்ணபிரானுமாய்க் காட்சியளித்தனர். அதைக் கண்ட ஆண்டான அரசர் இருந்த திசை நோக்கித் தொழுதார். உடன் எழுந்து அவர்களை நோக்கி விரைவாக நடந்தா. அரண்மனை வரை கூடச் சென்றுவிட்டார்.

அப்போது அங்கு வந்த சீடர்கள் திரும்பி வந்து ஆசாரியர் ஆண்டானைக் காணாமல தவித்தனர். பின்னா விசாரித்து அறிநது அவர் சென்ற வழியிலேயே சென்று அரண்மனை வாயிலில் அவரைக் கண்டனர்.

அவரிடம், ‘இப்படிச் செய்தல்தகுமா? மானிடனான அரசனையும், அரச குடும்பத்தினரையும், தாங்கள் வணங்கலாமா” என்று வருந்திக் கூறினர்.

“மெயதான நீஙகள உரைபபது. தன பெணடிரோடு வந்த அரசனைக கணடபோது என மனத்தில கோபிகைகளுடன கொஞ்சி விளையாடும கணணனாகக் கண்டேன். அதனால் மனம் பேதலித்து விடடேன” எனறு கூறிச சீடாகளுடன் திரும்பினாா

குருவாயூரப்பன் கையில் மோதிரம்

மலையாளக் கவிஞர் பூநதானம் குருவாயூரப்பன்பால் மிகுந்த பக்தி கொண்டவா. அவர் தினமும் நெடுந்தொலைவு காடடுவழியே நடந்து வந்து குருவாயூரப்பனைத் தரிசித்து விட்டுத் திரும்பிச் செல்வது வழககம். ஒருமுறை அவர் அவ்வாறு குருவாயூரபபனைத் தரிசித்து விட்டுக் காட்டு வழியில் சென்று கொண்டிருநதார்.

அவ்வாறு திரும்பிச் செல்கையில், அவரைத் திருடர்கள் சிலர் வழி மறித்தனா. அப்போது, தம்மைக் காப்பாறறுமபடித் தாம் வழிபடும குருவாயூரப்பனிடத்து, மனமுருகி வேண்டினாா. குருவாயூரப்பனிடம அவர் வேண்டிய சிறிது நேரத்தில் அவ்வழியாக வந்த வழிப்போக்கர் ஒருவா பூந்தானத்தைத் திருடர்களிடமி ருந்து காப்பாற்றினார்.

திருடர்களிடமிருந்து தம்மைக காத்த வழிபபோக்கருக்குப் பூந்தானம், தம மோதிரத்தை அளித்தார். மறுநாள் குருவாயூரப்பன ஆலயம சென்று அங்குக் குருவாயூரப்பனை நிர்மால்ய தரிசனம் செய்தாா. அப்போது அவருக்கு வியப்பு ஒன்று ஏற்பட்டது. தம்மைக் காப்பாற்றிய வழிப்போக்கருக்குத் தாம் அளித்த மோதிரம் குருவாயூரப்பனின் கையில் இருப்பதைக் கண்டார்.

அப்போதுதான் தம்மை மானிட வடிவில் வந்து காப்பாற்றியவன் அந்தக் குருவாயூரப்பனே என்று பூந்தானம் உண்மையை உணர்ந்தார்.

தாய்மொழி வேண்டியவர்

மேல்பததூா நாராயண பட்டததிரி வாழ்நத காலததில வாழநதவர் கவிஞர் பூந்தானம் ஆவாா அவர் குருவாயூரபபன மீது மிகுநத பகதியுடையவா எனக கணடோம அவா ‘ஞானபபானை’ என்னும் மலையாள நூலை எழுதினாா. தாம எழுதிய நூலைச சரிபார்த்துத தரும்படி பட்டத்திரியிடம வேண்டினாா

நாராயண பட்டத்திரி மலையாள மொழியை விட வடமொழியைப பெரிதும் மதிப்பவர். மலையாள மொழியில எழுதிய பூந்தானததின் நூலைப் பட்டததிரி தொடடுப் பாாககாமலே, சமசுகிருததததில எழுதப்படாத எந்தப பகதி நூலையும நான மதிககவே தயாராய இலலை” என்று கூறி ஒதுககிவிட்டாா

அப்படிச் சொல்லித் தாயமொழியை ஒதுககியதால நாராயண பட்டத்திரிக்கு ஒரு சுலோகங்கூட இயற்ற இயலாமல் போய்விட்டது. அதனால் மனம வருநதிய அவர் குருவாயூரப்பனிடம தம் இயலாமைககுக் காரணம் கேட்டாா

குருவாயூரபபன் “நீ கவிஞா பூநதானததை இகழ்நததன் பலன் தான் இது உன அறிவைவிடப் பூநதானத்தின அடககமும் அன்பும நிறைந்த மலையாளக் கவிதைகளே எனககுப் பிரியமானவை” எனறாராம். அதுமுதல் அவா பூநதானத்தின கவிதைகளைப் பாடிக் கண்ணனைப் பூசிததார்.

மச்சத்தைத் தொட்டு உண்

நாராயணீயம என்னும் நூலை எழுதியவா மேலே குறிபபிட்ட மேலபத்தூர் நாராயணபட்டததிரி. அவர் நமபூதிரி வகுப்பில் பிறந்தவர். நாராயண பட்டத்திரியை நோய் ஒனறு பற்றியதால் நோய நீங்கக் கண்ணனைப் பாடும்படி பலர் அவரிடம அறிவுரை கூறினர். கண்ணனான குருவாயூரப்பனைப் பாடும் முன்னா கவிஞா எழுத்தச்சனைச் சந்திக்கச் சென்றார். எழுததச்சன் தாழ்ந்த குலம் எனப்பட்ட குலத்தவர். சேரிக்குள் சென்று விசாரித்த போது அவர் கள்ளுக்கடையில் இருபபதாகக் கூறினர். மீனைக் கடித்து உண்டவாறே கள்ளைக் குடித்துக் கொண்டிருநதார் எழுத்தச்சன்.

நாராயணபடடததிரி "கிருடடிணனைப் பறறிபபாட வேணடும. எபபடி ஆரம்பிப்பது எனறு புரியவில்லை தாஙகள் தாம வழிகாடட வேண்டும" எனறு எழுததசசனிடம வேணடினார்.

எழுததச்சன தலையை ஆடடியவாறு, பளிச்செனறு, "மசசததைத் தொடடு உண" எனறார். சுறறியிருநதவாகள திகைததனா ஆனால படடததிரி மடடும அவா என்ன சொல்கிறாா என்று புரிநது கொண்டாா. "தங்களுடைய அறிவுரைப் படி மச்சாவதாரத்தில தொடஙகிப பாடுகிறேன" என்று கூறிப் பாடத் தொடங்கினார். அவவாறு அவா பாடிய, காவியமே நாராயணீயம

படடத்திரி குருவாயூரப்பன சநநிதியில் ஒவவொரு லீலையைப் பாடிவிட்டு, "கிருட்டிணா! நான சொல்வது சரிதானே?" எனறு ஒவ்வொருமுறையும் கேட்பாராம். அதறகெலலாம் கிருட்டிணன் தலையாடடினால்தான் அவர் அடுத்த பகுதியைப பாடமுனைவாராம.

கணணனைத் தம் முதல் வாசகனாக்கித் தம பாடல் கேடக வைதது, 'நாராயணீயம' பாடிய நாராயண படடததிரியின நோயும் குணமாகியது.

ஆனையின் துயர் போக்கிய ஆழி

இநதிரத்யும்னன் எனும் ஓர் அரசன் திருமாலிடம் மி குந்த பக்தி பூண்டு ஒழுகியவன். ஒருநாள் அவன் வழிபாட்டில் இருநத வேளையில் அகத்திய முனி வந்தாா. வந்த முனிவரை அரசன் கவனிக்கவில்லை. வணஙகவுமில்லை. இதனால் வெகுண்ட அகத்தியர், அரசனை ஆனையாவாய் என்று சபித்துவிட்டார். யானையான அரசன் பொய்கையிலுள்ள அழகிய தாமரைகளைக் கொண்டு தினமும் திருமாலை வழிபட்டு வந்தாா.

தேவலர் என்னும் முனிவர் தண்ணீரில் நின்று தவம செய்து கொண்டிருந்தார். 'ஹுு ஹுு' என்னும் கந்தருவன் கர்வம் கொணடு மறைந்திருந்து அவருடைய காலைப் பற்றி இழுத்தான். முனிவர் அவனைச் சபிக்கவே அவன் முதலையானான. ஒரு மடுவில் முதலை வடிவில் தங்கியிருநதான. மடுவில் மலர்நதிருந்த தாமரையைப பறிக்க யானை இறங்கியபோது, முதலை வடிவினன் யானையின் காலைப் பற்றிக் கொண்டான.

திருமாலைச சரண அடைநத யானை

"நாராயணா! ஓ மணிவண்ணா கணையாய
வாராய என ஆரிடரை நீககாய"

என்று வாரணன் (யானை) அழைக்கக் காரணன் (திருமால்) கருடன மீதேறிச சென்று சுதாசன வாளைக் கொண்டு முதலையைக் கொனறு யானையைக காத்தார்

இதனைத தேசிகரின் 'நவமணிமாலை'யில்

மையுமாகடலும மயிலு மாமழையும
மணிகளுங்கு வினையும கொணட மெய்யனே
அடியேர் மெய்யனே விணணோரீசனே
நீசமனத டைநதேன
கையி ழாழியு மாயக களிறுகாததவனே
காலனாா தமரெனைக கவராது
ஐயனே வநதனறருச லெனறருள தென
னயிநதை மாரமறாநதானே

எனறு காணலாம.

அம்பரீசன்

திருமாலிடம் பகதி பூணடவா அம்பரீசன். திருவாழியாழ்வானை அம்பரீசனிடம திருமால ஒப்படைத்திருந்தாா. அவரும் திருவாழியை முறையோடு அன்போடு வழிபட்டாா. அம்பரீசன் துவாதசி விரதம மேறகொண்டிருநதார். ஓராண்டு விரதம் நடைபெற்றது

விரதம் முடியும் நாள் கடைசி துவாதசியில் தானம் பல செய்தார். அன்னமிட்டு அந்தணர்களை ஆதரித்தார். உணவு உண்ணப் புகுநதார். துர்வாச முனிவர் வந்தார். முனிவரை உணவு உண்ண வேண்டினார். முனிவர் நீராடச் சென்றார். நீராடச் சென்ற துர்வாசர் வெகு நேரமாகியும் வரவில்லை.

துவாதசி கடந்துவிடும போல் இருக்கவே, நீராடச் சென்ற முனிவரும் வராததால், அம்பரீசன ஒரு கையளவு நீரைப் பருகினார். இதனை அறிந்த முனிவர், சீற்றமடைந்தார். தம் தவ வலிமையால் ஒரு கெட்ட தேவதையைத் தோற்றுவித்து அம்பரீசனைக் கொல்ல ஏவினார் அம்பரீசர் சுதர்சனரிடம் சரண் புகுந்தார்.

சுதாசனா பேரொளியோடு சென்று அத்தேவதையை எரித்து ஒழிததா ஏவிய துாவாசரையே கெட்ட தேவதை துரத்தியது. துர்வாசா அலறி ஒடித திருமாலிடம் சென்று அடைநதா. திருமால அமபரீசரிடம செல்லுமாறு முனிவரைப பணித்தார் அமபரீசா சுதாசனரை வேண்டியதால சுதாசனர் முனிவரைக கொலலாதுவிட்டார்.

அம்பரீசா சுதர்சனரைத் துதித்துப்பாடினாா. இதுவே 'மகா சுதாசன துதி' எனப்படுகிறது.

தவமகனிா பகவான சூாயசு
தவம சோமோ ஜயோதி ஷாமபதி
தவமா பஸதவம கூதிவ யோம
வாயுா மாதரேநதிரி யாணீச

என்று அத்துதி தொடங்குகிறது.

சௌரிராசப் பெருமாள்

திருக்கணணபுரம் பெருமாள் கோயிலில பூசை செய்து வநத ஆர்ச்சகர் சிரீதரன என்பவா, தாம் காதல கொண்ட கனனிக்குச் சூட்டிய மாலையையே பெருமாளுக்கும சூட்டினார். இரவிலே சோழ அரசா சநநிதிக்கு வந்தார். பெருமாளுக்குச் சூடடிய மாலையைச் சிரீதரன சோழ மன்னருக்கு அளித்தார். தமக்கு அளித்த மாலையில் தலைமுடி ஒனறு இருநததை மன்னர் கண்டாா.

சிரீதரனை அழைத்து மன்னர் காரணம் கேட்டார். உணமையைச் சொனனால் உயிா போய்விடுமே என்று அஞ்சிப் பெருமாளுக்கு முடி வளர்நதுள்ளதாகச் சிரீதரன் ஒரு பொய்யைச் சொன்னார். மனனரும அப்போது சென்றுவிட்டுப் பெருமாளுக்குத் தலையில் முடியுள்ளதா என்று சோதிக்கக் காலையில் வருவதாகச் சொல்லிச் சென்றாா சிரீதரன் மாட்டிக் கொண்டோமே எனத் தவித்தார்.

மறுநாள் காலையில் மன்னா வந்து பெருமாளைச் சோதித்து போது பெருமாள் தலையில் இரண்டு மூனறு கேசங்கள் நீண்டு வளாந்து இருப்பதையும் கண்டார்.

அதன் பிறகாவது மன்னனவிடடுச் சென்றிருக்க வேண்டும். மன்னவனோ, பெருமாள் சிலைமேலுள்ள கேசத்தை,

உண்மையிலேயே வளாநதுளளதா என்று சோதிக்க ஒருமுடியை இழுத்தபோது, அதனினறும தெறித்த குருதித் துளிகள் மனனரின் முகத்தில் தெளித்தன. தம் தவறு உணாநத மனனவரும் வருந்தினார்

அதுமுதல் சௌரிராசன் எனனும் திருநாமம கொண்டுத் திருககண்ணபுரம பெருமாளை விளித்தனர். இனறும் அவர் சௌரிராசனாகவே விளங்குகிறார்.

இராணி மங்கம்மாள் கட்டிய பெருமாள் கோயில்

மதுரைக்கு அரசியாய் விளங்கிய மங்கமமாள் அமைத்த பெருமாள் திருக்கோவில் ஒன்று ஆடுதுறையில உள்ளது இக்கோயில் எழுநததைப் பறறிக் கிடைத்த வரலாறறுச் செயதி இது.

காவிரியில் வெள்ளப் பெருக்கினால் ஆற்றின் கரையில் அமைநது இருந்த கோயில் அழிநது மண்மேடாயிற்று. மூலவர், தாயாா, இதரக கோயில் சின்னங்கள் வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப்பட்டன. மீன பிடிக்கச் சென‌ற மீனவர் சிலா வலையில் சிலை முதலானவை பின்னர் சிககின. அவற்றைக் கரை சோத்துத் தங்கள் இருப்பிடத்தில் வைத்து அவர்கள் வழிபட்டனர்.

இராணி மங்கம்மாளின் கனவில் திருமால் தோனறி ஆற்றங் கரையில் ஒதுங்கி மீனவர் குடியிருப்பில் தாம் இருப்பதாகவும் தமக்கு ஆலயம் அமைக்குமாறும் கேட்டுக் கொண்டார். மங்கம்மாளும் தம் தளபதி கிருட்டிண இராசாவுடன் வந்து அவ்விடத்தைப் பார்வையிட்டார். மீனவர் தலைவர் இராமன் என்பவர் பெருமாளைக் காட்டினார். அரசி பெருமாளுக்கு ஆடுதுறையில் கோவிலும் அமைத்தார்.

இக்கோயிலில் இராணி மங்கம்மாளுக்குச் சிலை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கோயிலில் அம்பர்ஷரதம் என்னும் பிரம்மாண்டமான தேர் இருந்தது எனவும், அரசியார் அத்தேரைப் புதுப்பித்தார் எனவும், புழக்கத்தில் இருந்து அது அழிந்துவிட்டது எனவும் கூறுவர்.

பாடல் கற்க வந்த பெருமாள்

திருககணணமஙகைத் திருககோயிலில் உறையும கணணன திருஉருவப பெருமாள் திருமஙகையாழ்வாரிடம் பாடல் கேடக மண்ணுலகில் அவதரிததாா எனபது இறையடியாா நம்பிக்கை.

திருக்கண்ணமங்கைத் திருததலத்தின் மீது திருமங்கையாழ்வாா அருளிய பதிகததின் கடைசிப் பாவினில, இத்தலததின் மேல் தாம உரைதத பத்துப பாக்களைக் கற்றவாகள் 'விண்ணில் விணணவராய் மகிழ்வெய்துவா' என்று கூறுவதோடு, கண்ணனிடம், 'கண்ணா! நின் தனககும் குறிப்பாகில் கற்கலாம கவியின் பொருளதானே' என்றும் பாடினார்.

இதனுடைய பொருள் 'கண்ணனே, நீ கூட இப்பாக்களைக் கற்க நினைத்தால் கறகலாம' எனபதே ஆம்! இறைவனையே 'பாடல் கற்றுக் கொளள வேணடுமானால் கற்றுக்கொள்' என்றாா.

'நீ விருமபினால் கறறுக் கொள்ளலாம்' என்ற இச்சொல் கேட்டுக கணணனே மாணவராய் வநது பாடல் கற்றாராம. எப்படி?

பாடலைக் கறகக் கண்ணன் பெரியவாச்சான் பிள்ளையாகவும், பாடலைக கறறுத்தரும்பொருட்டுத் நமபிள்ளையாக, அவருடைய ஆசானாகத் திருமங்கையும அவதாரம் செய்தனராம்.

கண்ணன் உரோகிணி நட்சத்திரத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையாகவும், கார்த்திகை மாதம கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் நம்பிள்ளையாகத் திருமங்கையும் அவதரித்தனர் என்பர்.

சாய்ந்த திருக்கோலத்தில் எம்பெருமான்

திருக்குடந்தைச் சாரங்கபாணிப் பெருமாளின் திருக்கோலம் சாய்ந்த திருக்கோலமாகும். இது எவ்வாறு ஏற்பட்டது?

குடந்தைப் பெருமாளுக்கு ஆராவமுதன் எனனும் பெயர் உண்டு. இவா ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்த பாக்களைத் தொகுப்பதறகுக் காரணமாக இருந்தமையால் 'ஆராவமுதாழ்வார்' என்னும் பெயரும் கொண்டு விளங்குகிறார். ஆம்! இறைவனும் ஆழ்வார் ஆகிவிட்டார்.

திருமழிசையாழ்வார், பாடுகையில் இப்பெருமானை

'இலங்கைககு நடநத கால்கள் நொநது களைத்துப போ படுத்துள்ளீரோ? வராக வடிவமெடுத்து உலகைத் தாங்கி களைப்போ?' எனறு கேடடுக் 'கிடந்தவாறு எழுநதிருந்து பே கேசவனே' எனப் பாடினாா.

"நடநத காலகள நொநததோ நடுஙகு ஞாலமேனமாய
கிடநத மெய குலுஙகுவோ விலஙகுமால வரைசசரம
கடநத கால பரபபிக காவிரிககரைக குடநதையுள
கிடந்த வாறெழுநதிருநது பேசு வாழி கேசவனே"

இவ்வாறு திருமழிசை பாடியதும் சற்றே எழுகின்! திருக்கோலத்தில் தோளைச் சாய்த்துப் பெருமாள் எழுந்திருக்க முயல்வதுபோல் காட்சி அளிததாராம். இன்றும் இதுபோல் சாய்நதவாறே எழுந்திருக்க முயலும் திருக்கோலத்தில் பெருமாளைச் காண்கிறோம். இந்த நிலைக்கு 'உத்தனன் சாயி' என்று திருப்பெயர் சூட்டினர்.

பெருமாள் எழத் தொடங்கியதும், 'ஐயோ, வீணாக நம பெருமாளைச் சிரமப்படுத்திவிட்டோமே' என நினைத்த திருமழிசை ஆழ்வார், எழுந்திருக்க முயனற பெருமாளை நோக்கி 'வாழி கேசவனே!' என்று வாழத்தி முடித்ததும அப்படியே சாய்நத திருக்கோலத்திலேயே இருந்துவிட்டாராம்.

மெயயடியார் சொன்ன வண்ணம் எல்லாம் செய்யும் இறைவனை, மனிதன் ஆட்டுவிக்கும் இறைவனை, மனிதரை ஆட்டுவிப்பவன் என்று மாந்தர் கூறிடுதல் வியப்புத்தான்.

பெரிய உடையார்

வைணவ சம்பிரதாயத்தில் சடாயுவிற்குப் பெரிய உடையாா என்று பெயர். சடாயு சூரியமைந்தன் ஆவாா. தசரதருக்குப் பல உதவிகள் செய்து நட்புடன் அவர் விளங்கினார். சம்பராசுரப் போரில் சடாயு அளித்த உதவியை நினைத்த தசரதன் சடாயுவை உயிராகவும், தம்மை உடம்பாகவும் கருதி வந்தார்.

இராம, இலக்குவனரைத் தம் புதல்வர்களாகக் கருதி சடாயு அன்பு செலுத்தியது போலவே, அவர்களும் சடாயுவைப் பெரிய தந்தையாகவே கருதினர்.

திருஞானசம்பநதர் தம பாடலில் சடாயுவை

“ஆதித்தன மகனனன அகன ஞானத்தவரோடும
போதித்த சடாயெனபான” எனறும்
“மறஙகொணடஙகி இராவணன தன வலி கருதிவநதானை
புறஙகொண்ட சடாயெனபான” எனவும் பாடினார்.

சடாயு சீதையின் பொருட்டு இராவணனுடன் போரிட்டு உயிர் துறக்க, இராமன் அவருக்கு இறுதிக்கடன் செயதார்.

சடாயுவாகிய புள்ளிறகுமோட்சம் அளித்து அதன் உடலுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடன்களைச் செய்தமையால் ‘புள்ள பூதங்குடி’ எனறு பூதஙகுடி எனும் ஊரை, அழைத்தனர். இது தஞசைககு அருகில உள்ளது. திருப்புள்ளம் பூதங்குடி எனவும் அழைக்கப் பெறறது. சடாயு எனற வட சொல்லுக்குப்

‘பலமயிரகள கோததுத திரித்த சடைபோலப பலவாய
மிககுத திரணட ஆயுள உடையவர்’ எனறும்

‘சிறகில் உயிரை உடையவர்’ எனறும் ‘சடை உடையவா’ எனறும் பொருள். இவ்வூரின் சிறப்பை இப்பாடல்காட்டும்.

விருமபினவை எயதும வினையனைததும தீரும
அருமபரணவீடும அடைவீர் – பெருமபொறி கொல
களமபூதஙகுடி கொளகாயமுடையூர் அடிகள
புளளம பூதஙகுடியிறபோம

மணலைப் பொன்னாய் அளந்தவர்

திருமங்கையாழ்வார் திருவரங்கத்து அரங்கநாதன் திருக்கோயில் திருமதில்கட்டும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார். அப்பணியில் கையில் இருந்த பொருள் எல்லாம் தீர்நது போயவிடடது. இருப்பினும் அத்திருப்பணி நிறைவு பெற்றுவிடவில்லை. எனவே, பொருள் இல்லையே என்று மனங்கலங்கிப் பெருமாளிடமே பொருள் வேண்டினாா. பெருமாள், அவரிடம் கொள்ளிடக்கரைக்கு வந்தால் பொருள்தருவதாகச் சொன்னார்.

அவ்வாறே திருமங்கையும கொள்ளிடக்கரைக்குச் சென்றாா. எம்பெருமான் தலைப்பாகை அணிந்து கையில் ஓர் எழுத்தாணி மரக்கால் சகிதமாய் ஒரு வணிகரைப் போன்று அங்கே வந்தாராம்.

இவரைக்கண்ட திருமங்கை, யாரென்று வினவ, அதறகு அநத வணிகர், 'உமபொருட்டு என்னைத் திருவரங்கததது அழகிய மணவாளனே அனுப்பி வைத்தார்' என்று பதில் சொல்லியிருக்கிறார்.

'அப்படியானால் காலியான மரக்காலுடன் வநதிருக்கிறீர்களே' என்று திருமங்கை கேட்க, அதற்கு அந்த வணிகர் 'இந்த மரக்காலைக் கையில் எடுத்து வேண்டிய பொருளை மனதில் எண்ணி எம்பெருமானே சரண்' என்று மூன்று தடவை சொன்னால் அப்பொருள் சிததிக்கும்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

'இத்திருமதிலைக் கட்டுபவாகளுக்குக் கூலி கொடுக்க வேண்டும். இந்த மணலை அளந்து போடு' என்று திருமங்கை கூற வணிகர் ஒரு நிபந்தனையுடன் அதறகு உடன்பட்டிருக்கிறாா.

'சரி, அளந்து போடுகிறேன். ஆனால் இத்திருப்பணியில் உண்மையாக உழைத்தவர்களுக்குப் பொன்னாகவும, ஏமாற்றியவாகளுக்கு இது மணலாகவும் காட்சி தரும்' என்று கூறியிருக்கிறார். சற்று நேரத்தில் பெருமாள் அங்கிருநது விரைந்து சென்று, மரக்கால், ஒலை, எழுத்தாணியுடன ஆதனூர்த் திருக்கோயிலில் புகுந்து கொண்டார்

இன்றும் அவ்வாறே ஆதனூர்ப்பெருமாள் பகதர்களுக்கு மரக்கால், ஒலை, எழுத்தாணியுடன் அருள்பாலிக்கிறார்

'இடரான ஆககை இருககமுயலார்
மடவார்மயககின மயஙகாா — கடவுளாககு
நாதனூர் ஆதரியாா நான எனது எனனாா் அமலன
ஆதனூர் எந்தை அடியார்.'

இறுதிக் கடன் செய்த பெருமாள்

இறைவன் எத்தனையோ அருட் கொடைகளை, அடியார்களுக்கு வழங்கியவன். ஆனால் அந்த இறைவன் இறந்த தம் அடியவர் பொருட்டு இறுதிக் கடனும் செய்தவர் என்பது இறைவனின் திருச் செயல்களில் ஒன்றாக அமைந்துள்ளது.

திருக்குடந்தை என்னும் கும்பகோணத்தில் வாழ்நத லெட்சுமி நாராயணசுவாமி என்னும் அடியார், குடநதையூர்ச் சாரங்கபாணிப் பெருமானின் இறைபணியில் உண்மைப் பற்றுறுதியுடன் ஈடுபட்டவா. எம்பெருமான் பணியிலேயே காலம் கழித்தார்.

அடுத்த உறவினர் என்று ஒருவரும் இல்லாது வாழ்ந்து வந்தார். அவர், ஒருநாள் இறைவன் திருவடியை அடைந்தார். அவருக்குச் செய்ய வேண்டிய இறுதிக் கடன்களை உறவினர் இல்லாமையால் ஊராரே செய்து வைத்தனர்.

மறுநாள் காலையில் வழக்கம்போல கோயிலைத் திறந்து, கருவறையில் பெருமாளை வழிபட்டபோது கண்ட காட்சி, கண்ட அனைவரையும் திகைக்க வைத்தது.

பெருமாள் ஈரவேட்டியுடனும் இறுதிக்கடன் செய்யும் கோலத்துடனும் அங்கே காட்சியளித்தார். இதனால் ஒவ்வோர் ஆண்டும் அந்த அடியார் இறந்த நாளில் திதிக்குரிய பொருள்களை யெல்லாம் கொண்டுவந்து கோவிலினுள் வைத்துக் கோவிலை மூடிவிடுகின்றனர். அந்த நாளில் பெருமாளே அவருக்கு ஆண்டுதோறும் இறுதிக்கடன் செய்வதாக ஐதீகம்.

'தானே படைத்துலகைத்தானே அளித்து நீ
தானே அழிக்கும் தளர்ச்சியோ - வானில்
திருமகுடம் தைக்கச் சிறுகுறளாய் நீண்ட
பெரும குடந்தைக் கிடந்தாய் பேசு

மூவாயிரத்து எழுநூற்றாள் வாழியே

கலிருந்தான் தந்தை கலந்தோன் அகமலத்
தில் இருந்தான் தந்தை அரங்கேசனென்றே தொல்லைமறை
உள்ளறையா நின்றமையால் உள்ளமே கள்ளமின்றி
வெள்ள றையான் தானே விரும்பு'

என்ப பாடப்பட்ட ஊர் திருவெள்ளறை.

திருச்சியிலிருந்து துறையூர் செல்லும் பாதையில் பதின்மூன்று கல் தொலைவில் உள்ள ஊர் திருவெள்ளறை. இவ்வூர் ஆலயத்தில் உறையும் தாயார் செண்பகவல்லிக்குப் 'பாங்குடன் மூவாயிரத்து எழுநூற்றாள் வாழியே' என்னும் திருமொழி உள்ளது.

இத்திருமொழி எவ்வாறு உண்டாயிற்று?

சுவேதகிரி, இதசேதரம், உத்தமசேதரம் என வடமொழியாளர் வழங்கும் திருவெள்ளறையில் சிபிச் சக்கரவர்த்தி தம் படையுடன் தங்கியிருந்தார். அப்போது வராகம் ஒன்றை அவர் கண்டார்.

அது புற்று ஒன்றில் மறைந்துவிட்டது.

இதைக கண்டு வியப்படைநத சிபி, அஙகே தவம் மேற்கொண்டிருந்த மார்ககணடேயரிடம் இதுகுறிதது வினவினார். சிபியை அப்புற்றுக்குத் திருமஞ்சனம் செய்து வழிபடச் சொனனார் மார்க்கணடேயர். அவரும் அவ்வாறே வழிபட்டார்.

திருமால புற்றிலிருந்து வெளிப்பட்டு 'நின்ற கோலத்தில்' காட்சி கொடுத்தார். இதனை 'சுவேத'வராகத்துருவாயத் தோன்றினான்' என்று போற்றினார்

அந்த மாாக்கண்டேயரின் வேண்டுகோளினபடி வடநாட்டில் வாழந்த 3700 வைணவர்களை இஙகே கொண்டு வந்து குடியேற்றிக் கோயிலைக் கட்டிப பெருமாளைச் சிபி வழிபடடார். அப்போது அந்த 3700 பேரில் ஒருவர் இறந்து போனாா. சிபி மனம் வருந்தினார்.

அடியார் குறை தீர்க்க ஆவன செய்பவராயிற்றே எம்பெருமான சிபியின் வேதனை போக்க வைணவரின் வேடங்கொண்டு மன்னரிடம் வநது தன்னையும் சேர்த்தே 3700 எனக் கணக்கிட்டேன் என்று உரைத்தாராம்.

இதனால்தான் திருவெள்ளறைத் திருத்தலத்துத் தாயாருக்கும் 'பாங்குடன் மூவாயிரத்து எழுநூற்றாள் வாழியே' எனும் திருமொழி உண்டாயிற்று.

ஐந்து தலையால் விளைந்த அவதி

பிரம்மாவிற்கும், சிவபெருமானுக்கும ஐந்து தலைகள் இருநதன. நிட்டையில் இருந்த பார்வதி தேவி, அவ்வழியாகச் சென்ற பிரம்மனைத் தவறாகச் சிவபிரான் என்று எண்ணிப் ப்ாதங்களைக் கழுவிப் பணிவிடை செய்தார்.

பிரம்மனோ ஒரு மரியாதையின் பொருட்டே அவ்வாறு அன்னை பார்வதி செய்கிறாள் என்று எண்ணி அந்த வழிபாட்டை ஏற்றுக் கொண்டு விடுகிறார். சிவபிரானுக்கோ இது கண்டு கோபம் பொங்கிற்று. அவவழியே வந்த சிவன், ஐந்து தலைகள் தம்மைப்போலவே பிரம்மனுக்கும் இருப்பதினாலேதானே இந்நிலை ஏற்பட்டது என எண்ணினார். பிரம்மனின் ஐந்து தலைகளில் ஒன்றைக் கொய்தார்.

இதனால பிரம்மா நான்முகன் ஆனார் சிவனுக்கோ தலையைக் கொய்ததால் பிரம்மஅத்தி தோசம் ஏறபடடுவிட்டது பிரம்மாவின் கபாலமான கொயத தலை சிவனின கையில ஒடடிக கொணடு விடடது இததோசம் நீங்கவேண்டுமே? அதற்கு என்ன செயவது? இறைவனானாலும அவரையும் தோசம விடாதே!

சிலமா தவஞ்செயயும தீ வேளவி வேடடும
பலமா நதியிற படிநதும – உலகில
பரமப நூல கறறும பயனிலலை நெஞசே
கரம்பனூா உத்தமனபோகால

என அடியாா பாடிய ஊா கரம்பனூர். திருமாலைத் தோசம நீங்கச் சிவன் வழிபட்டார். சிவன இவவாறு திருமாலை வழிபட்ட தலங்களில் ஒன்றுதான கரம்பனூர் என்னும் திருச்சி மாவட்டத்தில் உள்ள உததமர் கோயில் என்பர்.

இதுபோல் சிவன் சாபம் தீாத்த ஊர் ஒனறு உள்ளது. அது திருக்கண்டியூர் ஆகும.

"பிண்டியாா மணடையேந்திப பிறாமனை
திரிந்துண்ணும உணடியான் சாபந்தீர்த்த ஒருவனூர்"

சாபம் தீர்ந்தது எப்படி? யார் பிச்சையிட்டாலும் சிவன் கையிலுள்ள கபாலம் நிறையாமல் போகவே திருக்கரம்பனூர்ப் பெருமாள் கேட்டுக் கொண்டதற்கு ஏற்ப மகாலட்சுமித் தாயார் கபாலத்தில் பிச்சையிட்டார். அப்போதும் கபாலம் நிறைந்ததேயன்றிக் கையை விட்டு அது நீங்கவில்லை.

பின்னர் சிவபிரான் தஞ்சையிலிருந்து திருவையாறு செல்லும் வழியில் உள்ள திருக்கண்டியூர் வந்து தீர்த்தத்தில் நீராடி எழுந்தார். இப்போதுதான் கபாலம் எனும் மண்டை ஓடு கைவிட்டு நீங்கியது. இவவாறு அரன்தோசம் நீங்கியதால் கண்டியூர்ப் பெருமாளுக்கு 'அரசாப விமோசனப் பெருமாள்' என்னும் திருப் பெயருண்டாயிற்று.

சிவனுக்குக் கண்டீசுவரர் என்னும் ஒரு பெயர் இருப்பதால் கண்டியூர் என்றே இத்தலம் வழங்கப்பெற்றது.

பேசவரின் தென்னரஙகன பேரெலலாம் பேசுகவாய்
கேசவனைக காண்க விழிகேடக செவி – ஈசனார்
உணடி ஊர்தோறும உழன்றிரவாமல தவிர்த்தான்
கணடியூர் கூபபுக என்கை

திருவரங்கத்தில் அரங்கன் பள்ளி கொண்டது எப்படி?

சூரிய குலத்தில மனுவின் மகனாகப் பிறந்தவன இட்சுவாகு. அவன பிரமமாவைக் குறிததுக் கடும் தவமியறறினான். தவத்தினை மெச்சிய பிரம்மா அவன் வேண்டிய வரம் தந்தருள, அவன் எதிரில தோன்றினார். வேண்டிய வரம தந்தருள வாக்களித்தார்.

பிரமமலோகத்தில் பிரமன தினமும் வழிபட்டுவந்த பெருமாளின விகரகமே தனககு வேண்டும் என இட்சுவாகு பிரமமனிடம் கேடடான. பிரம்மனும அவவாறே இடசுவாகுவிடம் அதனை வழஙகினாா.

இட்சுவாகுவும் பிரம்மலோகத்துப் பெருமாளை வாங்கி வந்து வழிபடடு வந்தான். மண்ணுலகில் அயோத்தியில் இராமனாக அவதாரம எடுத்த பெருமாள் இட்சுவாகுவின் வழித்தோன்றலாய் உருவெடுததார். இடசுவாகு வழிபடடு வந்த பெருமாளை, அக்குலத்து வாரிசான இராமபிரான் விபீடணனுக்கு வழங்கினார்.

இராமபிரானிடம் பெற்ற திருவுருமான அப்பெருமாளை இலஙகைக்கு கொண்டு சென்று கொண்டிருந்தான் விபீடணன். அவ்வாறு செல்கையில் காவிரியின் கொள்ளிடம அருகே பெருமாளை ஓர் இடத்தில் கிடத்தி ஓய்வெடுத்தான்.

ஓய்வெடுத்து முடிந்ததும் மீண்டும் பெருமாளை எடுத்துக் கொண்டு செல்ல முயன்றான் விபீடணன பெருமாளை அவனால் அசைக்க முடியவில்லை. விபீடணனின் கனவில் தோன்றிய பெருமாள் அவன செல்லக்கூடிய பாதையிலேயே தாம் பள்ளி கொண்டிருப்பதாகவும், அங்கேயே தங்கிவிடப்போவதாகவும் ஆண்டுக் கொருமுறை வந்து தம்மை வழிபட்டுச் செல்லுமாறும் அருளினார். பெருமாள் திருவரங்கத்தில் பள்ளி கொண்டுவிட்டார்.

இந்த நிகழ்ச்சியைத் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார்,

குடதிசை முடியை வைத்து
குணதிசை பாதம காடடி
வடதிசை பின்பு காடடி
தெனதிசை இலஙகைநோககி

என்று குறிப்பிடுகிறார் என்பர்.

குலசேகர ஆழ்வார் பாடுகையில்,

"கடியரஙகத தரவணையில பளளி கொளளும
மாயோனை மணததானே பறறி நினறென
வாயார எனறு கொலோ வாழததும நாளே"

என்று போறறுகிறார்

இவர்களுக்கெல்லாம் முன்னரே இளஙகோவடிகள்,

விரிதிரைக காவிரி வியன பெருநதுருததி
திருவமாாபன கிடநத வண்ணம

என்று போற்றினார்.

திருவரஙகச் சிறப்பிற்கு ஒரு பாடல்

சீாவநத உநதித திசைமுகனால அலலாதுஎன
சோாவநத சொலலில சுருஙகுமோ – ஆாவம
ஓருவரஙகஙகு ஓயில உகாநதவரை ஆளவரன
திருவரஙகம கோயில சிறபபு

பாணரைச் சுமந்தவர்

பெருமாளை அடியார் சுமப்பர். அடியாரைப் பெருமாள் சுமந்தாா. எப்படி?

பன்னிரு ஆழ்வாாகளில் திருபபாணாழ்வார் தாழ்ந்த குலம் என்று பிறரால் கருதப் பெற்ற குலத்தில் பிறந்தவர். தாம் தாழ்நத குலத்தில பிறநதவா என்று கருதப்பட்டதால், திருவரங்கத்தினுள் செல்ல மனம் கூசித் தினமும் தெனகாவிரியின் கரையிலிருந்தவாறே திருவரஙகப் பெருமானைப் பாடி வழிபட்டு வந்தார்.

திருவரங்கநாதனுக்குத் திருமஞ்சனத்திற்குக் காவிரியிலிருந்து தினமும் நீர் கொண்டு சென்று கொண்டிருந்தார் லோக சாரங்க முனிவர். அப்போது திருப்பாணாழ்வார் பெருமாளைக் கரையிலிருந்தவாறே வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தார் வழியில் நினறு வழிபட்ட திருப்பாணழ்வாரைக் கையைத் தட்டி ஓசை எழுப்பி அப்பால் ஒதுங்கியிருக்கும்படி கூறினார் லோக சாரங்கா.

பெருமாள் பக்தியில் மூழ்கியிருந்த திருப்பாணாழ்வார் காதுகளில் முனிவர் தம்மை ஒதுங்கும்படிக் கூறியது விழவில்லை. திருப்பாணாழ்வார் தீண்டத்தகாதவர் என்ற உயர்சாதித் திமிர் கொண்ட அந்த லோகசாரங்கன் ஒரு சிறு கல்லை எடுத்து ஆழ்வார் மீது வீசினார். கையில் தொட, கிட்டவரச்

கூடாத தாழ்நத குலத்தவர் திருபபாணாழ்வாா என்னும் இழிந் நினைப்பு முனிவருக்கு.

முனிவர் எறிந்த கல் பாணர் நெற்றியில் படடுக் காய ஏறபட்டுக் குருதி கொட்டியது. எனவே பாணரும ஒதுங் வழி விட்டார் காவிரியில் நீர் கொண்டு தண்ணீர்க் குடத்துட திருவரங்கர் முன் வந்து நின்றார் லோகசாரங்கன். அஙே அவர் கணட காட்சி அவரைத் திடுக்கிட வைத்தது.

திருவரங்கப் பெருமானின் நெற்றியிலிருந்து நீர்போல் குரு கொட்டிக் கொண்டிருநதது. லோகசாரங்கன் நடுங்கினார். அன்றிர லோகசாரஙகன் கனவில வநத அரங்கப் பெருமான் திருப்பாணரு தம தொணடரே என அறிவுறுத்தி அவரிழைத்த தவற்றை சுட்டிக் காட்டினார்.

மறுநாள் லோகசாரங்கன் தம் தவறறுக்குப் பரிகாரமா திருப்பாணரை வணங்கித் தம் தோள்மீது ஏற்றிச் சுமந் வந்து திருவரங்கனமுன் விடுத்தார். திருவரஙகனைக் கண் குளிரக கண்டார். பாணர் கண்டதுமல்லாது கவியும் புனைந்தார் திருவரங்கனின் திருமுகம், கண, வாய், செவி, திருவுந்தி ஆகியவற்றின் பேரழகில் மயங்கினார்.

'அமலனாதிப் பிரான்' எனத் தொடங்கும பத்துப் பாசுரங்களை பாடி வழங்கினார்.

இவ்வரலாற்றைப் பெரிய நம்பிகள் அருளிய தனியன் உரை வடமொழியில் கீழ்க்கண்டவாறு விளக்குகிறது.

ஆபாத சூட மநுபூய ஹரிம சூயாநம
மத்யேக வேர துஹிதுர் முதிதாந்தராத்ரே
அத்ரஷ டருதாம நயநயோர் விஷயாநதராணாம
யோ நிஸசிரேய மநவை முனிவாஹநஞ்சும

முனிவர் தோளில் ஏறி வந்து, தம்மைச் சுமக்கச் செய்தமையால் 'முனியை வாகனமாகக் கொண்டவர்' என்னும் பொருளில் முனிவாகனர் என்னும் பெயரும் திருப்பாணாழ்வாருக்கு ஏற்படடது.

திருமலை நம்பிகளும் இக்கருத்தையே தாம் அருளிய தனியன் உரையில்,

காடடவே கணட பாத கமலம நலலாடைவுந்தி
தோடடரு முதரபந்தம திருமார்பு கண்டம செவவாய

வாட்டமில கணகள மேனி முனியேறிததனிபுகுநது
பாட்டினாற கணடு வாழும பாணா தாள பரவினோமே

எனறு பாடி வைததுள்ளாா

"ப்ரணய கலகம்"

திருவரங்கப் பெருமாள பங்குனி மாதம் நடைபெறும திருவிழாவில ஆறாவது நாளில உறையூா செல்வார். அங்குச் சென்றுக கமலவல்லிநாச்சியாரைக கடிமணம் செய்து கொள்வாா.

பின்னர் ஒனபதாவது நாளில் தான திருவரங்கத்திற்குத் திருவரங்க நாச்சியாரைக காணத திரும்புவார். உறையூர் சென்று இவவாறு கமலவல்லிநாசசியாரைக கடிமணம் செய்வதால் கோபம் கொணட திருவரஙகநாச்சியார் பெருமாளிடத்து, ஊடல கொண்டு, 'தமமைப் பார்க்கக்கூடாது' என்று திருக்கதவைச் சாத்துவாா.

இந்த ஊடலுக்குப் 'பிரண்ய கலகம' எனறு பெயா நம்மாழ்வார் வந்து இருவருடைய ஊடலையும் விலக்கச செய்து அமைதிப்படுத்தி ஒன்று சேர்ப்பார். இந்நிகழ்ச்சிகள் திருவரங்கக் கோயில பங்குனி உத்திர விழாவாக அமைநதுள்ளன.

இன்றும், இத்திருநாளன்று ஐந்தாவது திருச்சுற்றில் (பிரகாரம்) உள்ள முதன்மை வாயிறகதவைப பெருமாள் வருகையில் அடைத்து விடுவர். தாயாா கதவை அடைததுவிடுவதாக ஐதீகம்.

நம்மாழ்வார் தூது சென்றதன் நினைவாக அரையர்கள் பெருமாளுக்கும், பிராட்டியாருக்கும் நடுவில் இருந்து தூது செல்வார்கள். தவறாமல் பார்க்க வேண்டிய காட்சி இது.

அப்போது பூ, பழம் முதலியவற்றை அரையர்கள் வீசிக் கொள்வதும், ஒருவரோடொருவர் பேசிப் பிணக்குத் தீர்ந்தது என அறிவிப்பதும் நடைபெறும்.

இதன்பின்னர் பெருமாளும் தாயாரும் ஒன்றாகக் காட்சி தருவர். அடுத்தநாளில் ஒரே தேரில் திருவீதி உலா வருவார்கள். இந்தத் தேருக்குக் 'கோரதம்' என்று பெயர்.

திருவரங்கத்து விழாக்களில் சுவையான விழா இது.

உறங்காப்புளி

திருவரஙகததுப பெருமாள திருககோயில மதில கட்டும் பணியில திருமஙகையாழவாா பொருள் பெற முயனறு கொண டிருநதாா மதில் கட்டும பணியில் ஈடுபட்டிருநதவருககு அப பணிககுப பொருள தட்டுபபாடு ஏறபட்டது ஆழவாா, நாகையில் இருந்த புததா சிலைத தஙகததை எடுததுக் கொண்டு திருக கணணஙகுடி வழியாகத திருவரஙகம் வநதார்.

அவவாறு திருக்கணணஙகுடி வநதவா களைபபின மி குதியால சாலையோரததில இருநத புளியமரத்தின அடியில் படுததுறஙக எண்ணினாா தங்கததை வைததுக் கொணடு உறஙகுவது எப்படி?

எனவே, புளியமரததை ஒட்டியிருந்த வயலில் அத்தங்கத்தைப் புதைததாா. அப்போது அநதப புளியமரத்தைப் பாாதது, “புளியமரமே, நான அயாந்து தூஙகினாலும் நீ தூங்கிவிடக் கூடாது இததஙகததை உறஙகாமல விழிததிருநது பாாததுக கொள்” எனறு கட்டளையிட்டுச சற்றுக கண்ணயாநதவர் நனகு ஆழநது உறங்கிவிட்டாா.

மறுநாள் காலைபபொழுது விடிநதுவிட்டது திருமங்கை ஆழநத உறககத்தில இருந்தாா. வயலுக்குச் சொந்தக்காரனும வநது வயலை உழ ஏர் பூட்டத் தொடங்கிவிட்டான. உழுதால் தஙகம வெளிபபட்டுவிடுமே.

உறங்காமல் விழித்திருந்த புளிய மரம் திருமங்கை ஆழ்வாரை எழுபபிடத் தன இலைகளை அவர்மீது உதிாத்தது . எழுந்த திருமங்கை, தன கட்டளைப படி உறஙகாமல் விழிததிருந்த புளிய மரத்தை “உறங்காப்புளியே நீ வாழ்க’ எனறு வாழத்தினார். அப புளிய மரத்திறகு உறஙகாப்புளி என்றே பெயரும் வழங்கியது.

திருக்கண்ணங்குடியில் கண்ணன்

வடபுலத்தில் கோகுலத்தில் கோபாலனாய்க் குடி கொணட கண்ணன், தெனபுலத்தில் திருக்கண்ணங்குடி என்று தெயவீகத் திருத்தலம் அமைத்துக் கொண்ட வரலாறு இது.

வசிட்ட முனிவா கண்ணன் பகதியில திளைதது வாழ்ந்தவர். தினமும் வெண்ணெய் வைத்துக் கண்ணபிரானை வழிபட்டு நிற்பது வழக்கம். பெருமாள் ஒருநாள் சிறுகுழந்தையாக வடிவெடுத்து வந்த ஆராதனை செய்து கொண்டிருநத வெணணெயை எடுத்து விழுங்கிவிட்டு ஓடடம் பிடிததார். கண்ணன் எனறு தெரியாமல் ஓடிய சிறுவனைத் துரத்திக் கொணடு சென்றார் வசிட்டா.

அபபோது அப்பகுதியில் எண்ணறற இருடிகள் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்தனர். அப்பகுதி நோக்கிக் கணணன் ஓடிவருவதைத தஙகள் ஞானப்பாாவையால உணர்ந்த அவர்கள் தஙகள் பக்தியென்னும் பாசக்கயிறறால் கடடுணடு அவரை நிறகச் செய்தனர்.

அவாகள் பக்திக்கு இணங்கிநின்ற கணணனை ஒரு நிமிட நேரத்தில ஓடிவந்த வசிடடன் அவனுடைய திருப்பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டார். அன்பு வலையில் அகப்பட்டு அசைய முடியாதவனாய் கணணன் நின்றுவிட்டான் உடனே அங்கே விமானங்களும், கோபுரங்களும் உண்டாகிவிட்டன. பிரம்மனும் தேவாகளும் அங்கே வந்து பிரமமோறசவம நடத்தினர்.

கண்ணன் கட்டுண்டு நின்றபடியால் அவ்வூர் திருக்கண்ணன் குடியாயிறறு. பின்னா நாளடைவில் திருக்கண்ணங்குடி என மருவியது.

வரதர் என்னும் திருப்பெயர் விளைத்த அற்புதம்

கணிகண்ணன் என்பவர் தினமும் காஞ்சிபுரத்து வரதராசப் பெருமாளைப் பாடி வந்தார். அப்பகுதியினை ஆண்ட மன்னன் ஒருவன் தன்னையும் பாடுமபடி வேண்டினான். கணிகண்ணனோ தன் கவிதை பெருமாளுக்குரியது, மானிடருக்கு அன்று,' என்று கூறினான். அரசன் இதனால் கோபம் அடைந்து கணிகண்ணனை நாடு கடத்த ஆணையிட்டான்.

தம் சீடனான கணிகண்ணனுக்கு நேர்ந்ததைச் செவிமடுத்த திருமழிசையாழ்வார் தாமும் அவனுடன் நாடு கடக்கத் தயாரானார். பெருமாளிடம், கணிகண்ணன் போவதால், தானும் போவதாகவும், உன் பாமபுப் பாயைச் சருட்டிக்கொள் எனக் கட்டளையிட்டு

இபபாடலைப பாடினாா.

கணிகணணன போகினறான காமருபூஙகசசி
மணிவணணா நீ கிடககக வேண்டா – துணிவுடைய
செநநாபபுலவனும போகினறேன நீயுமுனறன
பைநநாகப பாய சுருட்டிக கொள

தன அடியார் சென்றால் பெருமாள் மட்டும அஙகே இருப்பாரா? பெருமாளும அவவிருவரையும் பின் தொடர்ந்தாராம்.

மனனன் தன் தவறு உணர்நது மூவரையுங் கண்டு தெண்டனிட்டு, விழுந்து மன்னிபபுக கேட்டு மீண்டும் காஞ்சிக்கே எழுநதருள வேண்டுமென மனறாடினான திருமழிசையைக் கணிகண்ணன் பணியவே பெருமாளை உன்னுடைய பாய் விரித்துக கொள் எனறாா திருமழிசையாழ்வார்.

கணிகணணன போகவொழிநதான காமருபூஙகசசி
மணிவணணா நீ கிடககவேணடும துணிவுடைய
செநநாப புலவனும போகவொழிநதேன நீயுமுனறன
பைநநாகப பாய விரிததுக கொள

என்று பாடக் காஞ்சிக்கு வேகமாகத் திரும்பி வந்து பெருமாள் சயனித்தார். திருமழிசையும, கணிகண்ணனும், பெருமாளும் ஓர் இரவு தம (உடலை)யாக்கையைக் கிடத்தி இருநத இடம 'ஓரிரவுயாக்கை' என அழைக்கப் பெற்றது. பின்னர் ஓரியாக்கை என்று வழங்கப்பட்டு வருகிறது.

என்னைப் பெற்ற தாயார்

திருநின்றவூரிலே உளள பக்தவத்சலப் பெருமாள் திருக்கோவிலில் வாழும் பிராட்டியாருக்கு 'என்னைப் பெற்ற தாயார்' என்னும் திருப்பெயர் உள்ளது. எப்படி இப பெயர் ஏற்பட்டது?

ஒருமுறை, ஆதிசேடனைத தாங்கியுள்ள சமுத்திரராசனுடன் திருமகள் கோபம் கொண்டார். அவ்வாறு திருமகள் கோபம் கொண்டதன் காரணம் என்னவென்றே தெரியவில்லை. கோபம் கொண்ட பிராட்டியார் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருநின்றவூரில் வந்து நின்றுவிட்டார். சமுத்திரராசர், பெருமாளிடம், முறையிட்டுத் தன்னைக் காத்து இரட்சிக்க வேண்டும் என்றும் 'தேவியை

மீணடும எழுந்தருள வேணடும்' எனவும் வேண்டினாா

சமுத்திரராசனைப் பெருமாள 'நீ முனனே செல், நான பின்னால வருகிறேன்' என்று சொல்லியனுப்பினாா சமுத்திரராசன முன்னே வந்து தன்னை மனனிக்கும்படியும், 'என்னைப் பெற்ற தாயே' எனறும் தாயாரிடம் வேணடினார்

பெருமாளும அங்கு வந்து சமாதானம் சொன்னார் இருவரும் முதன்முதலாக நிலத்திலேயும நின்று காட்சியளித்தனாா இருவரும் திருமணக கோலத்திலேயே காட்சி தநது அங்கேயே நின்றிலங்க வேண்டுமெனச் சமுத்திரராசன் வேணடியதால் அவவாறே அருள் பாலிததாா பெருமாள்.

திருநினறவூரெனவும பக்தாகளின் உயிருக்குயிராய் விளஙகுவதால் பத்ராவிப் பெருமாள் என்றும பெயர் பெற்றார்

அதெல்லாம சரி, பிராட்டியாருக்கு எனனைப் பெற்ற தாயாா என்னும திருநாமம் ஏற்பட்டது எப்படி என வினா எழலாம. பிணக்குறறுப் புறப்பட்டு வந்துவிட்ட தாயாரை வநது வேண்டிய சமுத்திரராசன என்னவெலலாம் சொல்லிப் புகழ்ந்து, மன்றாடியும் தாயாா மனநதிரும்பவில்லை என்னைப் பெறறதாயல்லவா?' 'தாயே மனநதிருமபு' எனறு தாய்ப் பாசத்தைக் கொட்டியவுடன தாயாா பிள்ளையின் வேண்டுகோளை ஏற்றாராம்.

அதனால் தாயாரின் திருப்பெயரும் 'என்னைப் பெற்ற தாயார்' என ஆயிற்று.

திருநந்திபுர விண்ணகரம்

நநதிகேசுவரரான அதிகாரநந்தி சிவனின் ஊர்தியாவார். நந்தீசுவரர் திருமாலைக் காண வைகுந்தம் வந்தார். அவ்வாறு வந்தவா காவல் புரிந்த துவாரபாலகர்களைக் கேளாது உள்ளே நேரே புக முயன்றார். அவாகள் நந்திகேசுவரரைத் தடுத்தனர். அவரோ அவர்களைச் சடடை செய்யாது உளளே செலல முயன்றார் தம்மை மீறிச் சென்றதால் நந்திதேவரின் உடலில் காரணம் கண்டு பிடிக்க இயலா அளவிற்கு வெப்பம் தகிக்கட்டும் எனத் துவாரபாலகர்கள், சபித்து விட்டனர்.

நந்திதேவர் சிவபிரானிடம் சென்று தம் நிலைமையைக் கூறினார். சாபம் போக்க வழிகாட்டும்படி வேண்டினாா. திருமகள்

தவமியறறிய செணபகவனததில தவமிருநது சாபததைப போககிக் கொளளும்படி வழி காட்டினார் சிவபெருமான்.

நநதி அவ்வாறே செணபகவனததில் திருமாலை நோககிக் கடுநதவமியற்றினாா. தவததிற்கு மெசசிய திருமால் நநதியின்முன் தோன்றிச் சாபம் தீாதது வேண்டிய வரம நல்குவதாகக கூறினார். அதற்கு நந்திதேவர் தாம் திருமாலை வேண்டித தவமியறறிய செணபகவனத்திற்குத் தம் பெயரே விளங்க வேணடும் என்னும் தம் அவாவினை வெளிபபடுததினாா திருமாலும் அவ்வேண்டுகோளை ஏற்று வரம் அளித்தாா.

செணபகவனம எனனும் அததிருததலம நாதன கோயில் எனறே அழைககப்படடு வந்தது நந்தியின் வேண்டுகோளைப் பெருமாள் ஏற்றதன் விளைவால் செண்பகவனம் எனும் பெயர் மாறித திருநந்திபுர விண்ணகரம என அழைக்கப் பெறலாயிறறு.

இத்திருநந்திபுர விண்ணகரம் தஞசை மாவட்டத்து வலங்கைமானுக்கு $1^1/_2$ கல் தொலைவில உள்ளது. சிவ – வைணவக கலபபிறகு இது ஓர் எடுததுககாடடு என்று கூறலாம்.

ஊறாக் கிணறு

வழிபபயணமாகச் சென்ற திருமங்கை ஆழ்வார் திருக்கண்ணங்குடியில் ஒருநாள் தஙகினார். அவ்வாறு தங்கியிருந்த போது தாகம் எடுக்கவே, அவ்வூரில் கிணற்றில் நீர் எடுததுச் சென்று கொண்டிருந்த பெண்களிடம் குடிப்பதற்குத் தமக்கு நீா அளிக்கும்படி வேணடினார்.

இவர் யாரென்று தெரிந்து முன்னர் நிலத்திற்கு வாது செய்தது போல், தங்கள் பானைக்கும் வாது செயது விடுவாரோ எனறு எண்ணியோ என்னவோ அபபெண்மணிகள் நீர் தர மறுத்துவிட்டனர்.

திருமங்கைக்குக் கோபம் ஏற்பட்டுவிடடது. குடிக்க நீர் தர மறுத்துவிட்டனரே என்னும் ஆத்திர உணர்வும் ஏறபட்டுவிட்டது.

எனவே, நீர்தர மறுத்ததால் சாபம் ஒன்றும் கொடுத்து விடடார். இறைவனின் மெய்யடிகள் கோபித்துச் சபித்துவிட்டால்

அது மெயயாகி விடுமல்லவா? அவரிட்ட சாபம் இதுதான். இவ்வூர்க் கிணறுகளில எனறும் நீர் ஊறாமல போகட்டும என்று சபித்து விடடாா.

அவர் சபிததவாறே கிணறுகளில் நீா ஊறறுச் சரியாகாமல் போய்விடடது. இனறும் திருக்கண்ணஙகுடிக கிணறுகளில் நீா ஊறறுச சரியாக அமைவதில்லை எனறும், அபபடியே நீர் இருந்தாலும் அது உபபு நீராய்ததான் உள்ளது எனறும கூறுகின்றனா.

ஆயினும கோயில் மடபபள்ளிக கிணற்றில் மடடும நல்ல நீா உளளது என்கினறனா இநதச் சாபத்தின் விளைவால் ‘ஊறாக்கிணறு திருக்கண்ணங்குடி’ என்பது பழமொழியாகிவிட்டது.

காயாத மகிழ மரம்

திருமங்கை திருக்கண்ணங்குடியில் ஊறாககிணறு எனறு சபிததுவிட்டு அங்கிருந்து பசி மயக்கத்துடன் புறப்பட்டார். வழியில் அருகிலிருநத மகிழ மரததடியில் ஓய்வு எடுக்க அமர்ந்தார். மகிழ மரத்தின நிழல், அது தநத குளுமை ஆழ்வாரை மகிழ்வூட்டியது. பசித்துயர் மறந்தார்.

தம் அடியார் கோபத்தையும் களைப்பால் மயங்கியதையும் பார்த்தா பெருமாள். அவர் கோபத்தை மட்டும் தீாத்திட எணணாது, பசியையும் தீர்ததிட எண்ணித் தம தீர்த்தப் பிரசாதத்துடன், வழிப்போக்கன் வடிவில் பசிக்கு உணவும அளித்தார்.

ஆழ்வார்க்குக் களைப்பும், தாகமும், பசியும் நீங்கியது. உணவும், தீர்த்தப் பிரசாதமும் அளித்திட வந்த பெருமாள் வழிப்போக்கன் வடிவத்திலே வந்தார். வந்தவர் தாம் வணங்கி வழிபாடும திருமாலே எனபதை ஆழ்வார் உணரவில்லை. வந்தவரும் தம்மை வழிப்போக்கன் என்றே கூறி அடையாளமும் காட்டவில்லை

தம்மை மகிழ்வித்துக் களைப்பைப போக்கிய மகிழ மரத்தின்பால் ஆழ்வாருக்கு மன மகிழ்ச்சியே ஏற்பட்டது. மகிழ மரத்தை வாழ்த்தவேண்டும என்று எண்ணினாா. மகிழ மரத்தை வாழ்த்துவது எப்படி? என்று யோசித்தார். மகிழ மரத்தை என்றும் பசுமையாகக் காய்ந்து பட்டுப்போகாது இருக்கவேண்டும எனனும் கருத்தில்

'காயா மகிழ மரமாக இருகக' வாழ்த்தினார்.

அம்மகிழ மரம் இன்றும இருக்கக் காண்கிறோம்.

ஒரு கண் இழந்த சுக்கிரன்

வாமன அவதாரங்கொண்ட திருமால் மாவலலிச் சக்கரவர்த்தியிடம் மூன்றடி மண் கேடடார். மாவல்லியும அதனைத் தாரை வாரத்துக் கொடுக்க முன்வந்தார். மாவல்லி அசுர குலத்தவர். அநத அசுரர்களின் குருவாக விளங்கியவர் சுக்கிரன்.

திருமால் தமமை அழிக்கவே வரம் கேட்டார் என்னும் உண்மை தெரியாத மாவல்லிச் சக்கரவர்த்தியும மூன்றடி மண்ணைத் தாரை வார்த்துக் கொடுக்க முன் வந்ததைத் தடுக்க முடிவு செய்தார் அசுர குருவான சுக்கிரன். எனவே வண்டு உருவம் கொண்டு தாரைச்செம்பின் நீா விழும் குடத்தை அடைத்துக் கொண்டு தடுக்க முயன்றாா.

வாமனரான திருமால் சுக்கிரனின் சூழ்ச்சியை முறிக்க ஒரு குச்சியால தடைப்பட்ட தாரைச் செம்பின் குடத்தைக் குத்தினாா உள்ளே வணடு உருவில் அடைத்த சுககிரனின் ஒரு கண்ணை அககுச்சி குத்திக் குருடாக்கிவிடுகிறது. சுக்கிரன் ஒரு கண்ணிழநது விடுகிறார்.

இதனைப் பெரியாழ்வார்,

மிககபெருமபுகழ மாவலிவேளவியில
தககதி தன றெனறு தானம விலககிய
சுககிரன கணணைத துருமபால கிளறிய
சககரக கையனே அசசோ அசசோ
சஙகமிடந்தானே அச்சோ அச்சோ

என்று பாடியுள்ளார்.

வெள்ளியங்குடிப் பெருமாளை நோக்கிச் சுக்கிரன் தவமிருந்தார். இழந்த கண்ணைப் பெறச் சுக்கிரன். தவமிருந்த தலம குடந்தைக்கு அருகில் அமைந்துள்ள வெள்ளியங்குடியே ஆகும்.

தஞ்சனூர்

தஞைசககு தஞ்சனூா, தஞ்சையாளி, தணடகாரண்யம என மூனறு பெயாகள் உளளன. இமமூனறு பெயாகளும எவவாறு ஏறபடடன எனபதைக் கூறும் புராணக் கதை ஒன்று உளளது.

மது எனும் அரசனின மரபில தஞசகன், தணடகன், கயமுகன என்னும் அசுரர் மூவர் தோன்றினர். அம்மூவரும் சிவபெருமானை நோக்கித் தவமியறறினர். அவர்கள் சாகாவரம வேணடியே தவமேற்கொணடனர். அவவாறான இறப்பில்லா வரம அளிக்கும வல்லமை திருமாலிடமே உள்ளது எனவும, தம்மால அவாகளுககு இறபபில்லை எனறும சிவபெருமான வரமளிததார்.

இமமூவரும தமக்கு இறப்பில்லை எனபதால் செருக்குறறு முனிவர்களைத் துன்புறுத்தினர் பராசரர் என்னும் முனிவர் தவம செயது கொணடிருந்தாா. அவரைத் துனபுறுத்தி அழிக்க முயனறனர்.

பராசரா துன்பம தீர்ககத் திருமாலை வேண்டினாா. திருமால் முனிவரின துயா தீர்க்கக கருடாழ்வாரை அனுப்பினார். அவர் இந்த மூன்று அரக்கர்களுக்கும் துணை நினற அரக்கர்களை அழிததார்.

திருமால் தாமே நேரில் வநது தம் சக்கராயுதத்தால் முதலில் தஞ்சகனை அழித்தார். தவறுணர்நத தஞ்சகன் தன் பெயரால் அவவூர் விளங்கவேண்டும என வேண்டித் தஞ்சனூர் எனறு பெயர் பெற்றுத் தஞ்சாவூர் என மாறிற்று.

கயமுகன் என்னும் அரக்கனை நரசிம்ம வடிவெடுத்து அழித்தார். தஞ்சையில் யாளியாகிய நரசிம்ம வடிவில் நின்றதால் தஞ்சையாளியாகியது.

தணடகன் எனும் மூன்றாம் அரககன பூமியினுள் சென்று மறைந்து கொண்டான. பூமியைக் கீறித் தம் முகக் கோட்டால் அவனுடைய தலையைக் கொய்தார். இவ்வரக்கனின் பெயராலே தண்டகாரண்யம் என வழஙகலாயிற்று.

'காயா மகிழ மரமாக இருக்க' வாழ்ததினார்.

அமமகிழ மரம இனறும் இருககக் காண்கிறோம்

ஒரு கண் இழந்த சுக்கிரன்

வாமன அவதாரங்கொணட திருமால் மாவலலிச் சககரவாத்தியிடம மூன்றடி மண் கேட்டார். மாவல்லியும் அதனைத் தாரை வாரததுக் கொடுக்க முனவந்தார். மாவல்லி அசுர குலத்தவர் அந்த அசுரர்களின குருவாக விளங்கியவர் சுக்கிரன்

திருமால் தம்மை அழிக்கவே வரம் கேட்டாா எனனும உண்மை தெரியாத மாவல்லிச் சக்கரவர்த்தியும மூன்றடி மண்ணைத் தாரை வாாத்துக கொடுக்க முன வந்ததைத தடுகக முடிவு செய்தாா அசுர குருவான சுக்கிரன். எனவே வண்டு உருவம கொணடு தாரைச்செமபின் நீா விழும் குடததை அடைத்துக் கொண்டு தடுக்க முயன்றாா.

வாமனரான திருமால் சுக்கிரனின சூழ்ச்சியை முறிக்க ஒரு குச்சியால் தடைப்பட்ட தாரைச் செம்பின் குடத்தைக் குத்தினார். உளளே வண்டு உருவில் அடைத்த சுக்கிரனின் ஒரு கண்ணை அக்குசசி குத்திக் குருடாக்கிவிடுகிறது. சுக்கிரன் ஒரு கண்ணிழநது விடுகிறாா.

இதனைப் பெரியாழ்வார்,

மிககபெருமபுகழ மாவலிவேளவியில
தககதி தன றென்று தானம விலககிய
சுககிரன கணணைத துருமபால கிளறிய
சககரக கையனே அசசோ அசசோ
சஙகமிடந்தானே அச்சோ அசசோ

என்று பாடியுள்ளார்.

வெள்ளியங்குடிப் பெருமாளை நோக்கிச் சுக்கிரன் தவமி ருந்தார். இழநத கண்ணைப் பெறச் சுக்கிரன். தவமிருந்த தலம குடந்தைக்கு அருகில் அமைந்துள்ள வெள்ளியங்குடியே ஆகும்.

தஞ்சனூர்

தஞ்சைக்கு தஞ்சனூா, தஞ்சையாளி, தணடகாரண்யம் என மூனறு பெயாகள உளளன இமமூன்று பெயாகளும் எவவாறு ஏற்பட்டன என்பதைக கூறும் புராணக கதை ஒன்று உள்ளது.

மது எனும் அரசனின் மரபில் தஞ்சகன, தணடகன், கயமுகன என்னும அசுரா மூவர் தோனறினா அம்மூவரும் சிவபெருமானை நோககித் தவமியற்றினா. அவர்கள் சாகாவரம் வேணடியே தவமேறகொணடனா அவவாறான இறப்பிலலா வரம் அளிககும் வல்லமை திருமாலிடமே உளளது எனவும், தம்மால அவாகளுக்கு இறப்பில்லை என்றும் சிவபெருமான் வரமளிததார்.

இமமூவரும் தமககு இறபபிலலை என்பதால் செருககுற்று முனிவர்களைத் துன்புறுததினர். பராசரர் என்னும் முனிவர் தவம் செய்து கொண்டிருநதார். அவரைத துன்புறுத்தி அழிக்க முயனறனர்.

பராசரர் துன்பம தீர்க்கத் திருமாலை வேண்டினார். திருமால் முனிவரின் துயர் தீர்க்கக் கருடாழ்வாரை அனுப்பினார். அவா இநத மூன்று அரக்கர்களுக்கும் துணை நின்ற அரக்கர்களை அழித்தாா.

திருமால் தாமே நேரில் வந்து தம் சக்கராயுதத்தால் முதலில் தஞ்சகனை அழித்தார். தவறுணர்நத தஞ்சகன் தன் பெயரால் அவ்வூர் விளங்கவேணடும் என வேணடித் தஞ்சனூர் எனறு பெயர் பெற்றுத் தஞ்சாவூர் என மாறிற்று.

கயமுகன் என்னும் அரக்கனை நரசிமம வடிவெடுத்து அழித்தாா. தஞ்சையில் யாளியாகிய நரசிம்ம வடிவில் நின்றதால் தஞ்சையாளியாகியது.

தணடகன் எனும மூன்றாம் அரக்கன் பூமியினுள் செனறு மறைந்து கொண்டான். பூமியைக் கீறித் தம் முகக் கோட்டால் அவனுடைய தலையைக் கொய்தார். இவ்வரக்கனின் பெயராலே தண்டகாரணயம் என வழங்கலாயிற்று.

காவிரித் தாய் பெற்ற சாபம்

"கஙகையில் புனிதமாய காவிரி" என்பா அததகைய காவிரியும சாபம் பெறறதறகும், சாபம போக்கிக கொணடதறகுமான வரலாறு இது

அகததிய மாமுனிவர் பெண்ணான காவிரியை மணக்க விரும்பித தன்னை மணந்து கொள்ளும்படி விண்ணப்பித்திருக்கிறார். காவிரி இதறகு மறுதது விடவே கோபம் கொண்ட அகத்தியா காவிரியைக் குடம் ஒன்றில் அடைத்துவிடடார்.

காவிரி அடைப்படடிருந்த குடம் தரையில் வைக்கப் பெற்றிருநதது. காகம் ஒன்று குடத்தைச் சாய்த்துவிடடோட அடைப்படடிருந்த காவிரி வழிநதோடினாள். இதனால் மீணடும் சினம் கொண்ட அகத்திய முனி, 'காவிரி பாய்ந்து அதனால வளம் பெறும் பகுதியில் உள்ளோர் எல்லோரும் துனபமடைந்து வறுமையில உழலட்டும' எனச் சபித்தார்.

இவவாறு முனிவர் சபித்து விட்டதால், சாபத்தை நீக்கிடத திருமாலை நோக்கிக் காவிரி தேரழுந்தூரில் கடுநதவமிருந்தாள். இவ்வாறு சாபம் நீக்கக் காவிரி தவமிருந்ததைப புலவர் புராணம் எனும நூல், தேரழுந்தூரைப் பற்றிக குறிப்பிடுகையில், அவ்வூரின் இரண்டு சிறப்புகளைக் கூறும வகையில் 'காவிரி தங்குமூர், கமபன் பிறந்தவூா' எனக் குறிப்பிடுகிறது.

காவிரி தவமியற்றிய தேரமுந்தூர்த் திருத்தலத்து எம்பெருமான் ஆமருவியப்பன், கோசகன், திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன் எனப் பலப் பெயர் கொணட தேவாதி ராசன் ஆவார்.

இத்திருத்தலத்தில் தவமியற்றிய வடிவத்தில் காவிரித்தாய் சந்நிதியில் இடம் பெற்றிருக்கிறாள்.

கோலவில்லி ராமன்

தேவர்களின் சிற்பி விசுவகர்மா. அசுரர்களின் சிற்பி மயன விசுவகர்மாவிற்கு எண்ணற்ற திவ்ய தேசங்களைக் கட்டிமுடித்த நல்வாயப்புக் கிடைத்தது. தனக்கும் அதுபோல வாய்பபுக்

கவில்லையே எனறு மனம வருந்தினாா மயன. பிரமமாவை
க கடுநதவமியறறினார்

மால் பிரமமனை நோக்கித தவமிருநத மயனின்
ாட்டாடடை அறிநது சங்கு சக்ரதாரியாகக் காடசி
தார். மயனோ! 'தான தரிசிகக விழைநத கோலம்,
ாக எம்பெருமான வடிவெடுத்த திருக்கோலமேயன்றிச்
சக்கரத் திருக்கோலமன்று' எனறு கூறினாா.

மால், தம் கரத்திலிருநத சங்கு, சக்கரங்களைக் கருடனுககு
விட்டுக் கையில் வில் அம்புகளுடன கோலவில் ராமனாக
ன் தோனறி நினறார். இதனால் பெருமாள் கோலவில்
என்னும் திருபபெயரும் பெறறார்.

மங்கையாழ்வாா தமககும் கோலவில்லி ராமனாகக்
ர வேணடும என வேண்டினாா அவ்விதமே அவருக்கும்
அளிததாா திருமால்.

வாறு கோலவில்லியாக எம்பெருமாள் காட்சியளித்த
ூடுதுறைக்கு அருகில் உள்ள வெள்ளியங்குடியே என்பது
இத்தலத்து உறசவரான பெருமாளுக்குச் சிருங்காரசுநதரன்
திருப்பெயா உள்ளது.

கு ஒரு சிறப்பு உள்ளது. கருங்கல் தரையில் செவ்வாழை
ளைத்து வருடத்திறகு ஒரு தார் போட்டுத் தொடர்நது
ஓா அதிசயக் காட்சியாகும்.

வேல் கொடுத்த ஞானசம்பந்தர்

மங்கையாழ்வார் வடதேசப் பயணம் சென்று சீர்காழி
த் திருமபி வநது கொண்டிருந்தார். அவருடைய சீடாகள்
கையின் சிறப்புப் பெயர்களை உரக்கக் கூவிக் கொண்டு
ர்.

போது சிவனடியாாகள் திருஞான சம்பந்தர் அங்கு
நளியிருப்பதால் அவவாறு கூவிக் கொண்டு செல்லக்
என்று கூறித் தடுத்தனர்.

மங்கையின் சீடர்கள் அப்படித்தான் சொல்லிக் கொண்டு
வாம் என்று மறுததுக் கூறினர். இறுதியில்

திருஞானசமபநதரும, திருமங்கையும வாதுக்கு ஆயத்தமாயினா.

திருமங்கையை நோக்கிய ஞானசம்பநதன் 'உமமால் ஒரு குறள சொலல முடியுமா? எனறு கேட்டாா.

திருமங்கை,

ஒரு குறளாய இருநிலம மூவடிமண்வேணடி
உலகனைததும ஈரடியா லொடுககி – ஒனறும
தருகவெனா மாவலியைச சிறையில வைதத
தாடாளன தாளனைவீா தகக கீாததி
அருமறையின திறன நானகும வேளவியைநதும
அஙகஙகஙகள வைகளாறும இசைகளேழும
தெருவில மலிவிழா வளம சிறககும காழிச
சீராம பிளளைகளே சோமினீரே

எனும், ஞானசம்பந்தர் கூறிய குறள் என்னும் வார்ததையையே கவியின் முதலடியாகக் கொண்டு ஒனறு, இரண்டு, மூன்று, நான்கு என எண் வரிசையிலும் பாடித் தொடர்ந்து வரும பத்துப் பாடல்களில் திருமாலின பத்து அவதாரங்களை விளக்கினார்.

ஞான சம்பந்தர் "நாலு கவிப் பெருமாள் என்பது உமக்கே செல்லும், விருதோதிச் செல்லும், விருநதோதி செல்லும்" என்று கூறிக் கையிலிருந்த வேலினையும பரிசாகக் கொடுத்துத் திருமங்கையின் கால்களுக்குத் தண்டை அணிவித்து மகிழ்ந்தார் என்று கூறுவர்.

தாடாளா வா

காழிச் சீராம விண்ணகரம் என்னும் சீர்காழி திருத்தலத்து இறைவன் பெயர் தாடாளன்.

இத்திருத்தலம் ஒரு சமயம் அழிவுற்றதால் உற்சவரை மட்டும் ஒரு மூதாட்டி தவிட்டுப் பானையில் வைத்துக் காத்து வந்தார். திருமங்கையாழ்வார் சீர்காழி வந்தபோது, அம்மூதாட்டியின் கனவில் வந்த பெருமாள் தன்னைத் திருமங்கையிடம் ஒப்படைக்கும் படி கூறினார். அம்மூதாட்டியும் அவ்வாறே பெருமாளைத் திருமங்கையிடம் ஒப்படைத்தார்.

இதனால் பெருமாளுக்குத் தவிட்டுப் பானைத் தாடாளன் என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது.

ஆர்க்காடு நவாபின ஆடகள் இப்பெருமாளைத தூக்கிச் சென்று நவாபின மகளிடம் கொடுத்தனா. நவாபின் மகள் பெருமாளை வைதது விளையாடினாள். உறசவரான பெருமாள எங்கிருக்கிறார் என்பது தெரியாமலே இருநதது.

சீகாழியில வாழ்ந்த சிதம்பர படையாசசி எனபவரின் கனவில் வநத பெருமாள், தாம இருககுமிடத்தைத் தெரிவித்தாராம. மதிற்சுவா அருகே வநது நவாபின ஆட்கள அனைவரும தூக்கிக் கொணடிருந்தபோது,

தாடாளா வா! தாடாளா வா!
வெணணெய உண்ட தாடாளா வா!
தாடாளா வா! தாடாளா வா!
தவிடடுப்பானைத தாடாளா வா

எனறு கூறச் சிதமபரப் படையாச்சியின கையில் பெருமாள் சோந்தா. அப்பெருமாளைக் கொண்டு சேர்த்தார்

இநநிகழ்சசியின நினைவாக இன்றும் சிதமபரப் படையாச்சியின மரபினருககுச் சீகாழிக் கோவிலில் தனி மரியாதைகள் தரப்படுகின்றன

எம்பார்

கோவிநதர் என்பவர் இராமானுசரின் சிறிய தாயார் மகன் இவரே குரு யாதவப் பிரகாசர் இராமனுசரைக் கொலை செய்யத் திட்டமிடடபோது காத்தவர். திருமலையில் திருமலை நம்பிகளுக்குக் கோவிநதர் தொண்டு செய்து வாழ்ந்து வந்தா.

இராமனுசா திருமலை நம்பிகளிடம் இராமாயணம் கேட்கத் திருமலை சென்றா. அங்கே அவர் பாம்புக்கும் அருளும் அருள் உள்ளத்தைக் கண்டார்.

கோவிந்தர் நந்தவனத்தில் களையெடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது, ஒரு நாகம் தன் தலையை மேலும் கீழும் புரட்டிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். உற்றுப் பார்த்தபோது, அதன் நாக்கில் எபபடியோ பெரிய முள் தைத்திருந்தது.

அந்நாகம் கொடியதே, அதனுடைய நாவுப் பையில் நஞ்சு தங்கியுள்ளதே என்று கலங்காமல், அஞ்சாமல் கோவிந்தர் அதனருகில் சென்று அதனைப் பிடித்து முள்ளை எடுத்து

அதறகு ஏறபடட துயா களைநதார் அதனைத துனபததிலிருநது விடுபடடுச செலலச் செய்தாா

இராமானுசர் இதனைக கணடு அகமகிழநது, கோவிநதரைத திருமால நமபிகளிடமிருந்து தமககுரிய பரிசாகப பெறறுத திருவரங்கம வநதாா 'எம்பாா' எனும சிறபபுப பெயா சூடடி மகிழநதாா

குடப்பாம்பில் கையிட்ட கோன்

குலசேகராழ்வாருககுக 'குடப்பாமபில் கையிடட கோன' எனனும பெயர் ஒனறு உள்ளது எதனால அவா அவவாறு அழைக்கப் பெறறாா என்பதன வரலாறு இது.

இராமரின் பிறந்தநாளாம் இராமநவமி நாளைக் குலசேகராழவாா சிறப்பாக நடத்துவார். திருமாலடியாாகளுக்குப் பொன பொருளை வழஙகி அநத நாளில் சிறப்பிப்பாா

ஓா இராம நவமித திருநாளின்போது இராமபிரானுககுத திருமஞசனம் நடைபெறறது. அமைச்சர்கள் ஒரு தவறான செயலைச செயது, திருமாலடியார்களபால் திருடடுப் பழி வருமபடிச் செயயத திடடமொன்று தீட்டினாா.

திருமாலின் திருவாபரணங்களை எடுதது ஒளித்து வைததுக் கொண்டு அவறறைத் திருமாலடியார்கள் எடுத்துக் கொண்டதாகப் பழி தூறறினர்.

அவர்கள் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என அதனைக் குலசேகரர் மறுததுரைத்தாா. அமைச்சர்களின இச்சதி கண்டு அவா மனம் புழுங்கினார். "எம்மடியார் அது செயயாா, செய்வாரேல நனறு செய்வார்" எனக் கூறினார்.

அது மட்டுமல்லாது, ஒரு பாம்பைக் குடத்தில் இட்டு, அதில் கையை நுழைத்துத் திருமாலடியார் அபபாதகம செயதால் தமமைப் பாமபு தீண்டட்டும் என்று கூறினாா.

குலசேகரர் அக்குடத்தில் தம் கையை நுழைத்தார். பாம்பு அவரைத் தீண்டவில்லை. அடியாா மீது அவர் கொணட நமபிக்கை வெளிப்பட்டது.

ஆரமகெடபபரனெனபா கொளளாரெனறு அவாகளுககு
வரமகொடு குடபபாமபில கைவிடடவன மாறறலரை
வீரஙகெடுதத செஙகோல கொலலிக காவலன
விலலவாகோமான
சேரன குலசேகரன முடிவேநதா சிகாமணியே

ப புகழப் பெறறாா அடியாா் மீது சுமத்திய வீண்பழி
ிதது அமைச்சாகள் வருததம தெரிவிததனா.

நீலமேகன் திருமங்கையாளர்

ஆழ்வாா திருநகரிக்கு அருகில குறையலூரில் படைத
லவனின மகனாக நீலமேகன் அலலது நீலன எனபவா
ந்தாா. திருவாலியில வளாநது வநத அழகுமங்கை குமுத
லியைத் திருமணம் செய்து தரச சொல்லி நீலமேகன்
டாா.

குமுதவல்லியோ, 'திருவிலசசினை பெறறுப் பரமபாகவதரான
வனையே தான் மணம் முடிபபேன' எனறு கூறிவிட்டாள்

நீலன் அவ்வாறே பரமபாகவதனாகி மாறி வந்து
நவல்லியைத தனனை மணமுடிக்கக கேட்டாா். குமுதவல்லியோ
கக்கு ஒரு விரமிருப்பதாகவும அவவிரதம் முடிந்த பின்னரே
மணம செய்ய முடியும்' எனவும் குறிபபிட்டாா்

'தினமும ஆயிரம் திருவைணவருக்கு அன்னதானம் செய்ய
ாடும்' எனபதே தனனுடைய விரதம" என்றாள. எனவே
ளுடைய விரதத்தை நிறைவேற்றி வைத்துப பின் அவளை
கக நீலன் முயன்றாா. நீலன் அதற்கெனத் தம் பொருள்
ாம் செலவழித்தாா். இறுதியில அரசனுக்குக் கட்ட வேண்டிய
ு கட்டப் பணமில்லாமல போயிறறு. கபபப்பணம கட்டாததால்
ியாா் கோவிலில் நீலன் சிறை வைக்கப பெறறாா்

மூன்று நாள் அன்ன ஆகாரமினறி இருந்தாா், பெருமாளிடம
உருகி வேண்டினாா. நறையூர்ப் பெருமாள காஞ்சிபுரம்
வதி நதியில் புதைந்துள்ள நிதியை எடுததுக் கப்பம
த்திச் சிறையிலிருந்து விடுபட ஆணையிட்டாா். வேகவதி
ில் கிடைத்த புதையலைக் கொண்டு கபபம் செலுத்தினாா்

மீண்டும பொருளின்றிப் போகவே வழிபபறியில இறங்கலானாா. செல்வச சிறப்பு வழங்கும அன்னை, திருமகளாம இலககுமி நீலனுக்கு உதவிடும்படித் திருமாலை வேண்டினார்.

தாயாா வேண்டுகோளை ஏறறுத் திருமாலும, திருமகளும மணமககளாய் மாறினா. பூர்ண மகரிடியின் புதலவியாய்த் தோன்றினாள் இலக்குமி. திருமால் அழகிய மணவாளனாய் ஆலிநகா வநதார். திருமகளை அழகிய மணவாளன மணம் முடித்தார். மணமக்கள் மணம்முடிததுப் பொற்குவியலகளுடன் சென்று கொணடிருநதனா.

பெரிய திருமணக்குழு பொறகுவியல்களுடன் செல்வதைக் கேள்வியுறறுப் பொருளைக் கொள்ளையிட நீலன் வேதராசபுரம வநதாா மணமக்களை வழிமறித்துப் பொருளகளைக கொள்ளையடித்து அதனைக் கடடி வைத்து மூட்டையாகத் தூக்க முயனறபோது அவரால் அதனைத் தூக்க முடியவிலலை

மணவாளன் தான் ஏதோ மந்திரம் போடடுக் கொள்ளைப் பொருளைத் தூக்கவியலாமல் செய்து விடடான் என எண்ணி நீலன் மணவாளனை வெட்ட வாளினை உருவினார்.

அழகிய மணவாளனாய் வந்த பெருமாள், நீலனை அருகில் அழைத்து மந்திரத்தைக் கூறுவதாய்க் கூறிச் செவிகளில் எட்டெழுத்து மநதிரமான 'ஓம் நமோ நாராயணா' வை ஓத ஞானமும, தன் முற்பிறப்பும் நீலனான திருமங்கைக்கு விளங்கியது.

குமுதவல்லி எனும் திருமங்கையினால் திருமால் பக்தியில் திளைத்தமையால் நீலன் திருமங்கையாழ்வார் ஆனார்.

நறையூர், திருநகரி, மங்கை மடம் ஆகியன திருமங்கையின் வாழ்வுடன் தொடர்புடைய திருத்தலங்கள் ஆகும்.

அண்ணனாய் வந்த பெருமாள்

இறைவனை அம்மையாக, அப்பனாக, ஒப்பில்லா மாமணியாக அழைப்பதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால், பெருமாளை அண்ணனாக உருவகப்படுத்தி அண்ணா என்று அழைப்பது ஒரு புதுமை.

அவ்வாறு 'அண்ணா' எனத் திருமாலை அழகுத் தமிழச் சொல்லால், பாசச் சொல்லால் அழைத்தவர் திருமங்கை

வார். பனனிரு ஆழவாாகளில் எநத ஆழ்வாரும் அவவாறு நமாளை அணணனாக விளித்ததிலலை.

திருமஙகையால் அண்ணன என அழைக்கப் பெற்றவர் மலையில் வாழும வேஙகடவன, அதன் பினனர் வெள்ளக்குளம' என்னும் திருக்கோயில குடிகொண்ட வாசப் பெருமாளை அழைத்தாா.

கணணா கடல போய திருமேனி கரியாய
நணணாா முனை வெனறி கொளவாா மனனு நாஙகள
ஏணணா மதின சூழ திருவெளளைககுளததுள
அணணா அடியேனிடரைக களையாயே

தொடஙகுகிறாா

திருவேங்கடத்துப் பெருமாளை முதலில் அணணா என்று த்துப் பின்னா திருவெள்ளக குளம பெருமாளை மட்டுமே ணா' என்றதால் அநத அணணனுககு இவா அண்ணனாா. அண்ணன் குடிகொண்ட கோயில் 'அண்ணன கோயில்' ற அழைக்கப்படுகிறது.

வடார் திருவேங்கடமேய விளக்கே' எனத் திருமாலைப் ாளுக்கும் இவருக்கும் உள்ள தொடர்பினைத் திருமஙகை கிறார்.

ருவெளளக்குளம் அண்ணன் கோயிலில் திருமால் சீனிவாசப் ாளாய் அலர் மேல் மங்கைத் தாயாருடன் காட்சி தருகிறாா.

ருவயிந்திபுரத்தில் சிவனாய் வந்தவர்

சோழ மன்னர்கள் சைவ, வைணவ நெறி போற்றியவர்களாக யுள்ளனர். கோவிந்தராசப் பெருமாளைக் கடலில் எறிந்தார் உறுதி செய்யப்படாத ஒரு செய்தியுடன் தொடர்புடைய ழ மன்னர் தவிர்த்து வேறு எவரும் தீவிர சைவப்பற்றாளராக டவில்லை. அதாவது பிற சமயங்களை வெறுப்பவராக, டவில்லை.

ால், ஒரு சோழ மனனர் திருவயிந்திபுரம் திருமால் ாயிலை இடித்துவிடும் நோக்குடன் அவ்வூர் வநததாகவும், மய்க்கும் சிறுவாகள் இத்திருமால் கோயிலைச் சிவன்

மீணடும பொருளினறிப போகவே வழிப்பறியில இறஙகலானாா. செல்வச சிறப்பு வழஙகும அனனை, திருமகளாம இலககுமி நீலனுக்கு உதவிடுமபடித திருமாலை வேணடினாா

தாயாா வேண்டுகோளை ஏறறுத திருமாலும, திருமகளும மணமககளாய மாறினா பூாண மகரிடியின் புதலவியாயத தோன்றினாள் இலக்குமி. திருமால் அழகிய மணவாளனாய் ஆலிநகா வநதாா. திருமகளை அழகிய மணவாளன் மணம் முடிததாா. மணமக்கள் மணம்முடித்துப் பொறகுவியல்களுடன் சென்று கொணடிருந்தனா

பெரிய திருமணக்குழு பொற்குவியல்களுடன செலவதைக கேள்வியுற்றுப் பொருள்ளக் கொள்ளையிட நீலன் வேதராசபுரம் வந்தார். மணமககளை வழிமறித்துப் பொருள்களைக் கொள்ளையடித்து அதனைக் கடடி வைத்து மூட்டையாககத தூகக முயன்றபோது அவரால் அதனைத் தூக்க முடியவில்லை

மணவாளன தான ஏதோ மந்திரம் போட்டுக் கொள்ளைப் பொருளைத் தூககவியலாமல் செய்து விட்டான் என எணணி நீலன் மணவாளனை வெட்ட வாளினை உருவினார்.

அழகிய மணவாளனாய் வந்த பெருமாள், நீலனை அருகில் அழைத்து மந்திரத்தைக் கூறுவதாய்க் கூறிச் செவிகளில் எட்டெழுத்து மந்திரமான 'ஓம் நமோ நாராயணா' வை ஓத ஞானமும், தன முறபிறப்பும் நீலனான திருமங்கைக்கு விளங்கியது.

குமுதவல்லி எனும் திருமங்கையினால் திருமால் பக்தியில் திளைத்தமையால் நீலன் திருமங்கையாழ்வார் ஆனார்.

நறையூர், திருநகரி, மங்கை மடம் ஆகியன திருமங்கையின் வாழ்வுடன் தொடாபுடைய திருத்தலங்கள் ஆகும்.

அண்ணனாய் வந்த பெருமாள்

இறைவனை அம்மையாக, அப்பனாக, ஒப்பில்லா மாமணியாக அழைப்பதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால், பெருமாளை அண்ணனாக உருவகப்படுத்தி அண்ணா என்று அழைப்பது ஒரு புதுமை.

அவ்வாறு 'அண்ணா' எனத் திருமாலை அழகுத் தமிழ்ச் சொல்லால், பாசச் சொல்லால் அழைத்தவர் திருமங்கை

யாழவாா. பனனிரு ஆழவார்களில எநத ஆழ்வாரும அவவாறு பெருமாளை அண்ணனாக விளித்ததிலலை.

திருமங்கையால் அண்ணன என அழைக்கப் பெற்றவர் திருமலையில் வாழும வேங்கடவன, அதன பினனா 'திருவெளளக்குளம' எனனும திருக்கோயில் குடிகொண்ட சீனிவாசப் பெருமாளை அழைத்தார்.

கணணா கடல போய திருமேனி கரியாய
நணணாா முனை வெனறி கொளவாா மனனு நாஙகள
திணணா மதின சூழ திருவெளளைககுளததுள
அணணா அடியேனிடரைக களையாயே

எனறு தொடஙகுகிறாா

திருவேங்கடத்துப பெருமாளை முதலில் அண்ணா எனறு விளித்துப் பினனர் திருவெள்ளக் குளம பெருமாளை மட்டுமே 'அணணா' எனறதால் அந்த அண்ணனுககு இவர் அணணனார். அந்த அண்ணன் குடிகொண்ட கோயில 'அணணன கோயில்' எனறே அழைக்கப்படுகிறது.

'வேடார் திருவேங்கடமேய விளக்கே' எனத் திருமாலைப் பெருமாளுக்கும இவருக்கும் உள்ள தொடர்பினைத் திருமங்கை காட்டுகிறாா.

திருவெள்ளக்குளம் அண்ணன கோயிலில் திருமால் சீனிவாசப் பெருமாளாய் அலர் மேல் மங்கைத் தாயாருடன காட்சி தருகிறார்.

திருவயிந்திபுரத்தில் சிவனாய் வந்தவர்

சோழ மன்னர்கள் சைவ, வைணவ நெறி போற்றியவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். கோவிந்தராசப் பெருமாளைக் கடலில் எறிந்தார் என்று உறுதி செய்யப்படாத ஒரு செய்தியுடன் தொடர்புடைய ஒரு சோழ மனனர் தவிர்த்து வேறு எவரும் தீவிர சைவப்பற்றாளராக விளங்கிடவில்லை. அதாவது பிற சமயங்களை வெறுப்பவராக, விளங்கிடவில்லை.

ஆனால், ஒரு சோழ மன்னர் திருவயிந்திபுரம் திருமால் திருக்கோயிலை இடித்துவிடும் நோக்குடன் அவ்வூர் வநததாகவும், ஆடு மேய்க்கும் சிறுவர்கள் இத்திருமால் கோயிலைச் சிவன்

கோவில் எனறு கூறிவிடவே திருமபிச சென்று விட்டார் எனவும கூறுவா. உறறுப் பாாதத சோழனுககுத் திருமால் சிவனாகக் காட்சி தநதார் எனக கூறுவர்.

இவ்வாறான சோழன, ஆடு மேயக்கும் சிறுவன முதலிய கறபனைக கதைகள் தோனறியதேன? அதறகும் ஒரு காரணம உள்ளது. இத்திருக கோயில விமானத்தின கீழ்கிழக்குத் திசையில் பெருமாளும, தெறகில தட்சிணாமூாததியாகிய சிவனும், மேற்கில் நரசிம்மனும், வடக்கில பிரமமாவும அமாநதுளளனர்.

இவ்வாறு சிவன, திருமால், நரசிம்மர், பிரமமா ஆகியோர் விமானத்தில் (கருவறைக்கு மேலுள்ள கோபுரம்) அமைநதிருப்பது எங்கும் காணக் கிடைக்காத காடசி

பல்லிகளான முனிவர்கள்

காஞ்சிபுரம வரதா ஆலயத திருச்சுறறில் தஙகததாலும், வெள்ளியினாலும இரண்டு பல்லிகள இருப்பதைக் காணலாம. இவவாறு இத்திருத்ததத்தில் பல்லிகள் வடிவம் செதுககி வைககப் பெற்று இருப்பது ஏன்?

'சுருங்கிபேரா' எனறும் முனிவருக்கு கேமன, கக்லன் என இரு புதல்வர்கள் இருந்தனர். அவாகள் இருவரும் கௌத முனிவர் என்பவரிடம் பயின்று வந்தனர். தினமும் அமமுனிவரின் வழிபாடடிற்கு வேண்டிய பூ, பழம், நீா கொண்டு வநது கொடுப்பது அவாகள் வழக்கம்.

ஒருநாள் முனிவர் பூசைக்கு நீர் எடுத்து வந்து வைத்தனர். அநநீரை மூடாமல் வைத்துவிட்டனர். அந்நீரில் பல்லி ஒனறு விழுந்து விட்டது. இதனை அறியாது தீர்க்கத்தை எடுத்து முனிவரிடம் வழங்கினர்.

அவ்வாறு வழங்கியபோது, நீரில் இருந்த பல்லி தாவியோடியது. இதைக் கண்ட முனிவர் தம் சீடர்களைச் சினந்து பல்லிகளாய்ப் போகும்படி முனிவா சபித்தார். சீடாகள் தவறுணர்ந்து மனனிக்கும்படி வேண்டினர்.

இந்திரனுடைய யானையாகிய ஐராவதமே மலை வடிவங் கொண்டு வரதனைத் தாங்கி நிற்கிறது. எனவே, இந்திரன் வரதனைத் தரிசிக்க இச்சன்னதியில் நுழையும்போது அவர்களின்

சாபம அகலும எனச சாபம நீங்கும வரமளிததார.

முனிவரின் புதல்வாகள பலலிகளாய வநது அமாநதனா. இநதிரன் இததலத்தில் நுழைந்ததும இவர்களின் சாபமகன்று தங்கள் பழைய உடல பெறறு வரதரைச் சேவிதது முக்தியடைநதனர்.

அவர்களின் நினைவாக அவாகள் முக்தியடைநததைக் காட்டும வகையில் இரு பல்லிகளைக கல்லில் செதுக்கி வைததனா

வரம் தரும் பெருமாள் வரதர் ஆனார்

விணணுலகில் ஒரு விவாதம் நடைபெற்றது. மும்மூாத்திகளான பிரமமா, திருமால், மூவரும தஙகள் துணைவியர் இனறித் தனித்து வேள்வி செயது வெற்றிபெறவியலுமா? எனபதே அவ்விவாதம்.

பிரமமா, உலக நனமைக்காக ஒருவேள்வியைத் தொடங்கி அவ்வாறே தம் துணைவி சரசுவதியின்றி முடித்துக் காட்டுவதாக உரைத்துத தொடங்கினார். சரசுவதி தேவி அவ்வேள்வியைத் தடுத்து நிறுத்த முயன்றாள. முதலில் அதனைத் தடுக்க அக்னியை அனுப்பினாள். பின்னர் யானைகளை அனுப்பினாள். அரக்கர்கள், காளி எனறு வரிசையாகச் சரசுவதி ஒவ்வொருவராக அனுப்பியும் தடைகள் தகாந்தனவேயன்றி வேள்விக்குத் தடை ஏறபடவில்லை.

பிரமமா வேள்வியைத் தொடாந்து முடித்தார். யாகத்தில் கிடைக்கும் ‘அவிர்பாகம’ என்னும் பலனைத் தங்களுக்கு அளிக்கும்படி தேவர்கள் வேணடினர். பிரம்மாவோ, நாராயணனுக்கனறி வேறு எவருக்கும் அது உரியது அன்று எனக் கூறிவிட்டார். நாராயணமூாததியான பெருமாள் சங்கு, சக்கரததுடன் சக்கரபாணியாகத் தோன்றி அவிர் பாகத்தையேற்றுக் கொள்ள வேள்வி முடிந்தது.

பின்னர் பெருமாள் தேவர்களுக்குப்பட்ட அனைவருக்கும வேண்டும் வரமளித்தார். இவ்வாறு வரமளித்ததால் வரதர் எனப் பெயா பெற்றார். வரதரைத் தேவலோகத்துள்ள ஐராவதம எனனும யானையே மலை வடிவங்கொண்டு தாங்கி நின்றது

பிரம்மாவின் வேள்வியின் அடிப்படையிலேயே ‘காஞ்சிபுரம்’ எனும் பெயா காஞ்சிக்கு ஏற்பட்டது. ‘க’ என்றால் பிரம்மா

எனவும, 'அஞ்சிரம்' எனறால 'வழிபடப பெறல்' எனவும ,பொருளாதலால் 'கஞ்சரம' எனறாகிக கஞ்சிதபுரியாகிக காலப்போககில் மருவிக 'காஞ்சிபுரம' என்றாயிற்று என்பர்

பொருளோசை மணணாசை பூஙகுழலாா போகதது
இருளாசை சிநதிதது இராதே – அருளாளன
கசசிததிருபபதியாம அத்தியூரக கணணனதாள
இசசிதது இருபபது யாம எனறு

மீண்டும் ஒரு கயேந்திர மோட்சம்

இந்திரனுக்கு எதிரியான முனிவா மகாசநதன. இவர் திருமாலைக குறித்துத் தவமிருநதாா இநதிரனோ, முனிவா. தமது இந்திர பதவியைப் பெறவே தவமிருக்கிறாா எனறு நினைத்துத தேவலோகப் பெணடிரை அவருடைய தவத்தைக கலைக்க அனுப்பினாா்.

முனிவரோ அப்பெண்டிரை ஏறறுக் கொள்ளாது வெறுதது ஒதுககினாா. முனிவரின் தவம் கலையாமல தொடாநது எப்படியும் கலைத்து விடவேண்டுமென்று அவர்களை அழைததுக் கொண்டு, யானை வடிவங்கொண்டு தன்னோடு யானைக கூட்டங்களை அழைத்துக் கொண்டு முனிவர் தவமிருக்கும் இடத்திறகு வந்து காம உணர்வுடன் நிற்க இதைக் கண்ணுறற முனிவர் சித்தம் தடுமாறித் தவவலிமையால் தாமும் ஓா யானையாக மாறினார். தம் நிலை மறந்து பெண்யானைகளுடன் இன்புற்றுத் திரிநதாா.

இவ்வாறு அலையும்போது ஒருநாள் சாளக் கிரமாத்தில் யானைக் கூட்டங்கள் நீராடின. யானை வடிவெடுத்த முனிவருக்குத் தீர்த்த மகிமையால் தன் முற்பிறவி வரலாறு தெரிந்தது. களிறு வடிவத்தில் பல திவயதேசங்கட்கும் சென்று இறைவனை வணங்கி வநதாா. மிருகண்டு முனிவர் என்பவரிடம் நிலையைச் சொல்லித்தன் நிலைக்கு விமோசனம் வேண்டினார். அவர் காஞ்சி செனறு வரதனைத் தரிசிக்க வழி காட்டினார்.

காஞ்சி வந்த யானை வடிவ முனிவர் வரதப் பெருமாளுக்குத் தினமும் மலா பறித்துச் சமர்பபிதது வழிப்பட்டார். இவ்வாறு தொடர்ந்து நடைபெற்றது. ஒரு சமயம் நெடுந்தொலைவு சென்ற யானை குளத்தில் இறங்கி அங்கிருந்த மலர்களைப் பறிக்க,

அக்குளதது முதலை யானையின காலைக கவவியது. இநத யானை திருமாலைக் கூவி அழைக்கத் திருமால வநது முதலையின தலையைக கொய்யச சாபம நீஙகியது.

மகா சநதனுக்குப் பெருமாள் மோட்சம அளித்தார. பேயாழ்வார இதனைப பாடியுள்ளார. அவரும கயேந்திர மோடச நிகழ்ச்சிகளைக் காட்ட வேண்டுமெனப பெருமாளை வேணட அவவாறு காட்சி அளித்தார்.

பாடாது விட்ட தலம்

திருமங்கையாழ்வார் திவய தேசங்களைப்பாடி வருகையில் இதனைக் கண்ட பிராடடி பெருமாளை எழுப்பி உடனே சென்று திருமஙகையிடம் பாசுரம் பெறறு வருமாறு சொன்னாள் அங்கிருந்து புறப்படட திருமங்கை மாமல்லபுரம என்னும் திருக்கடல் மல்லை சோநது விடடார. திருமஙகையும் தன்னைத் தேடி அங்கு வநத பெருமாளிடம் இப்பாடலை அளிததார.

ஏறறினை யிமயததுளெம மீசனது
இமமையை மறுமைககு மருநதினை
ஆறறலை அணடததறபுறத துயததிடும
ஐயனைக கையிலாழி யொன்றேநதிய
கூறறினை குருமாமணிக குனறினை
நினறவூா நினற நிததிலத தொததினை
காறறினைப புனலைச சென்று நாடிக
கண்ணமஙகையுடன கணடு கொணடேன

பாடல் பெற்று வந்த எம்பெருமானைப் பிராட்டியார், "எல்லாத் தலங்களுக்கும் பத்தும், அதறகு மேலும் பாடல்கள் இருக்க, நமக்கு இங்கே ஒரு பாடல் மட்டும் தானா?" என்று கேட்டார். எம்பெருமான் மீண்டும் திருமங்கையைத் தேடிக் கடல்மல்லை வர, அவர் அதற்குள் திருக்கண்ணமங்கை சேர்ந்துவிட்டார்.

திருக்கண்ணமங்கைப் பெருமாளைப் பாடிப் பரவுகையில் திருநின்றவூா பக்தவத்சலர் நிற்பதை ஓரக் கண்ணால் கண்ட திருமங்கையாழ்வார் "நின்றவூர் நித்திலத் தொத்தினை" எனப் பெருமாளையும், அவர் காறறினும கடுகி வந்த வேகத்தைக் குறிக்கும் வகையில் "காற்றினைப் புனலை" என்றும் திருக்கண்ணமங்கையில் அவரையும் சேர்த்து மங்களாசாசனம் செய்தார்.

பெருமாள தன அடியவரிடம பாடல் வே ண்டிநின்ற இச்செய்தி சுவையான செயதிதான்.

காஞ்சியிலிருந்து சோளிங்கர் வந்த பெருமாள்

தொட்டாச்சாரியாா என்னும் வைணவ ஆச்சாரியார் ஆண்டுதோறும் காஞ்சியில் நடைபெறும் கருட சேவையினைக் கண்டு களிப்பது வழக்கம். ஓராண்டு உடல் நலிவினால் காஞ்சி செல்ல இயலாது போயிற்று. அப்போது அவர் சோளிங்கர் தக்கான் குளக்கரையிலமர்ந்து காஞ்சி வரதரை எண்ணிக் கருடசேவையைக் காண இயலாது போயிறறே என மனம் கலங்கி வருநதிக் கொண்டிருந்தார்.

காஞ்சிப் பெருமாள் தன் பக்தர் மனம் கலங்குவது கண்டு கருட வாகனததில் காட்சி அளித்தாராம். இதன் நினைவாக இனறும் காஞ்சியில் பிரம்மோத்சவ மூன்றாம் நாள் காலை கருட வாகனததில் பெருமாள் எழுந்தருளும்போது தாமதித்து நின்று தொட்டாசாரியார் சுவாமிகள் சேவை சாதிப்பதாய்க் கற்பூர ஆர்த்தி நடைபெற்று வருகிறது. காஞ்சிக்கும், சோளிங்கருக்கும் இப்படி தொடர்பு.

ஆற்காடு நவாபு வழங்கிய தங்கத் தொப்பி

ஆற்காடு நவாபு தம் இரண்டு மருமகன்களான சந்தாசாகிபு, படாசாகிபு ஆகியோருக்கு அதிக அளவில் பொன் கொடுக்க எண்ணிப் பல ஆலயங்களில் கொள்ளையிட்டார். திருவெட்டாற்றில் உற்சவரைத் தங்கச் சிலை என நினைத்து கொள்ளையடித்து எடுத்துச் சென்று தம் அரண்மனையில் வைத்தபோது பல துயரங்கள் நிகழ்ந்தன.

இந்நிலையில் இப்பெருமாள் மீது ஆராக்காதல் கொண்ட பக்தன் ஒருவரின் கனவில் தோன்றிய திருமால்தாம் இருக்கும இடத்தைத் தெரிவித்தார். அப்பக்தன மீட்டு வருவதற்குள்

திருவெடடாறறில இருநத மக்கள் அதேபோல் வேறு ஒரு உருவச்சிலையைச செயது வழிபடத் தொடங்கினா.

நவாபிடமிருநது மீடடுவநத சிலையை ஒரிடததில் வைத்துச சுத்தபபடுததி நீராடடி அதை எடுக்க முயறசிக்கையில் எடுக்க முடியாமல போகவே அவ்விடத்திலேயே விடடு விடடனர். பினனர் அநத இடததிலேயே அதேபோல சிலை செயது திருவெடடாறு கொண்டு செனறபோது, ஏறகெனவே ஒரு சிலை இருப்பதைக் கண்டு, கொணடு வநத சிலையை மாத்தூர் கொணடு சென்று வைததனா. தாஙகொணாத துயரங்கடகு ஆடபட்ட நவாபு தமது தவறுகளை உணாநது அதறகுப் பிராயசசிததமாகத் திருவெடடாற்றில் சனனதியில் உட்புறததே மணடபம ஒனறு அமைத்துக் கொடுத்தா. அக கோவிலுக்கு 388 தோலா எடையுள்ள தங்கத் தொப்பியும், தங்கத் தகடும் வழங்கினாா.

நம்பாடுவான்

திருக்குறுங்குடிக்கு மேறகே மகேந்திரகிரி மலையடி வாரத்தில் தாழ்ததப்பட்ட வகுப்பைச் சோநத நம்பாடுவான் என்னும் பாணன வாழ்ந்து வநதாா. திருக்குறுங்குடி எம் பெருமான் மீது மிகுநத பகதி உடையவர் ஒவ்வோர் ஆண்டும கார்த்திகை மாதம சுக்லபட்ச ஏகாதசியன்று விரதம் மேறகொள்வார் எம்பெருமானைத் தொழுது திரும்புவார்.

அவவாறு திரும்புகையில் நம்பாடுவானைக் காடடில் வழியில் பிரம்மராட்சசன ஒருவன் பிடித்துக் கொணடான். தனக்கு உணவாகவேண்டுமென்று கேட்டான். நம்பாடுவான், தான் விரதமிருப்பதால் விரதம் முடித்துப் பொருமாளை வணங்கித் திரும்பி வந்து உணவாகச் சொல்லிச் சத்தியம செய்து கொடுத்தார்.

தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தவா அந்நாளைய வழக்கப்படி கோயிலுக்குள செல்லக்கூடாதாகையால் கோயிலுக்கு வெளியிலே இருந்து பெருமாளை வழிபடடார். இதுவே தன்னுடைய கடைசிப் பயணமாதலால் இக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமாளை இனிக காணவியலாதே என எண்ணி மனம் உருகினார்.

அவ்வாறு அவர் மனம வேதனைப்படட மாத்திரத்தில் நமபாடுவானுக்காகக் கோயிலின் கொடிக்கம்பம் வழிவிட்டு

விலகியது. இன்றும் கூடக கொடிக்கமபம் அவவாறே விலகியுள்ளது எனபது குறிப்பிடத்தககது.

அவவாறு பெருமாளை வழிபடடுவிட்டுத திரும்பி வருகையில் வழியில பெருமாள இவரைச சநதிக்கக கிழப்பெருமாள் வேடத்தில வநதாா வழியில் பிரமம ராட்சசன் இருப்பதால அவவழியே செலலவேண்டாம எனறு கிழவனான பெருமாள் தடுத்துக கூறினாா. ஆனால் நம்பாடுவான் பெருமாளை வழிபடடு விட்டுவநது உணவாவதாக வாக்களித்து இருபபதால், கொடுத்த வாககைத்தான மீறப போவதில்லை என்று சொலலிச் சென்றார்.

பிரமமராட்சசனை அடைந்து தான உணவாக ஆயத்தமாக இருப்பதாகக் கூறினாா. பிரமமராட்சசனோ தனக்குப பசிக்கவில்லை எனவும், உணவாகுமபடிக் கேட்டதற்கு மன்னிததுவிடும்படியும் கூறினான. மேலும, அவா விரதத்தால் பெறற பலனைக் கொடுதது விடும்படி கேட்டான். நம்பாடுவான் அதறகு உடனபடவிலலை. பிரமமராட்சசன தனனுடைய பிரமமராட்சச வடிவம நீஙக வேணடுமெனில அவர் பெறற பலனில் கால் பங்காவது அளிக்கும்படி வேண்டினான.

திருக்குறுஙகுடி நம்பியைக் கைசிகம எனற பண் கொண்டு உசுப்பித்ததாகவும அதனால் பெறற பலனில் பாதியைத் தருவதாகவும கூறப் பிரம்மராடசசனின சாபம் நீங்கியது.

மோட்சம் பெற்ற நாய்

அரசன் ஒருவன் வேட்டைக்குச் சென்றான். அவவாறு சென்றபோது யானைக் கூட்டத்தால் விரட்டப் பெற்று வழி தவறினான். பசியால் வாடிததவித்தான். அங்குக் குடிலொன்றில் இருநத அறுசுவை உணவை அங்கு யாரும் இல்லாததால் எடுத்து உணடான்.

அக்குடிலின முனிவர் குசானன் என்பவா ஆவாா. திருமால் வழிபாட்டுக்கு வைத்திருந்த உணவு அது. எனவே அம்முனிவர் உணவை உணடதால் நாயாக மாறி அலையும்படி அரசரைச் சபித்து விட்டார்.

தான செய்த தவற்றை உணாந்து மனனன் சாப விமோசனம்

வேணடினான. மிகச சிறநத தீர்த்தத்தில நீராடினால் சாபம் தீரும் எனச் சாபவிமோசனம் முனிவர் கூறினாா.

ஒருநாள ஒருவன ஒரு நாயைப படிததுக கொண்டு பல நாடுகளுககுச சென்று வந்தான் இறுதியில் வானமாமலை வநது சோநதபோது சேறறுத தாமரை என்னும் தெப்பக்குளத்தில் அவன் நீராடினான். நாயுருவில் இருநதவனும நீராட நாயுருவம மறைநது அரசனாக நின்றான.

தனனை அததிருத்தலத்திற்கு அழைத்து வந்தவனிடம் தன் வரலாறறைக் கூறினான பூமிதேவி தன் அழுக்கு நிலை போகக இத்தலததுப் பெருமாளைத் துதித்து நினற தலம ஆகும்.

வானமாமலைப் பெருமாளைக் குறித்துத் தவம செய்து ஊர்வசியும், திலோத்தமையும் அழிவில்லாததும், பிறப்பற்றதுமான நிலை பெறறனர்.

கூப்பிடு தூரம்

இராமனுசா ஒருநாள் திருப்புளிங்குடி எம்பெருமாளைச் சேவிதது விட்டு வநதார். வருகையில் கோயிலின் வெளிப்புறத்துத் திருசசுற்றில் நெல்லைக் காயவைததுக் கொண்டிருந்த அர்ச்சகர் ஒருவரின சிறுமியான மகளைக் கணடாா. அவளிடம் குருகூர் இன்னும் எவ்வளவு தொலைவு உள்ளது என வினவினாா.

அது இன்னும் கூப்பிடு தொலைவில் உள்ளதென்பதை அந்தப் பெண

"முககோலேநதித துவராடையணிநத மூதறிவாளா
கூவுதல வருதல செயதிடாயெனறு குரை கடல வணணன
தனனை மேவி நனகமாந்த வியன புனலபொருநல
வழுதி நாடன சடகோபன"

என்றும பாசுரத்தினாலே மறைமுகமாகப் பதில் கூறினாள்.

ஆழ்வாரின் பாடல் கேட்டவுடனே ஆழ்வாா மீதுள்ள பேரனபினால் தரையில் வீழ்ந்து அப்பெண்ணை வணங்கினார் இராமானுசர். அர்ச்சகர் தம் பெண்ணை இராமானுசா பாதத்தில் விழச் செய்து மன்னிப்பு வேண்டினாா. இந்நிகழ்ச்சி நடைபெறற இடம் திருப்புளிங்குடி.

வயலில் கிடந்தென்ன வரப்பில் கிடந்தென்ன

இராமானுசர் திருக்கோளூருக்குப் பயணமாக வந்து சேர்ந்தார். அவ்வூரில வைணவப் பெண்ணாகத் தென்பட்ட ஒரு பெண்ணை வணங்கினார். அப்பெண்ணை "நீ எங்கு நின்று புறப்பட்டாய்?" என்று கேட்டார். அதற்கு விடையாகத் "திருக்கோளூரிலிருந்து விடை கொண்டேன்" என்று அப்பெண் சொன்னாள்.

இராமானுசர் மீண்டும் அவளிடம் "ஒருவர் கூறையெழு வருடத்துக் காய் கிழங்கு சாப்பிட்டு திண்ணமெனனிள மானபுகுமூா திருக்கோளூரே என்று எல்லோரும் புகும் ஊர் உனக்குப் புறப்படும் ஊராயிற்றா?" என்று வினவினார்.

அதற்கவள் "பல அரிய செயல்கள் முடித்த அடியவர்கள் போல யானேதும் அருஞ்செயல் செய்தேனோ, முசல் புழுக்கை வயலில் கிடந்தென், வரப்பில் கிடந்தென?" என்று பதில் ஒன்றைப் புத்திசாலித்தனமாகக் கூறினாள்.

இவ்வாறு அவள் பதில் கூறியது கேட்ட இராமானுசர் அவளுடைய அறிவுத்திறம் கண்டு வியந்து அவளில்லத்தில் விருந்துண்டு சென்றார்.

புளியமரமான இலக்குவன்

ஆழ்வார் திருநகரிப் பெருமாள் கோயிலுனுள் உள்ள புளிய மரம் இராமபிரானின் இளவல் இலக்குவனின் திருஉரு என்று கூறுவர். ஆதிசேடனே புளியமரமாக எழுந்தருளியிருப்பதால் அவ்வூருக்குச் 'சேட சேத்திரம்' என்று பெயர்.

இராமாவதாரம் முடிய மூன்றுநாள் இருக்கையில் பெருமாளைக்காண எமதர்மன் வந்ததும், தம் தம்பியான இலக்குவனிடம் "இனிமேல் யாரையும் உள்ளே அனுப்பாதே" என்று கூறினார்.

இராமாவதாரக் கடைசிச் சில நாழிகையில் ஒருமுறை இராமனைக் கண் குளிரக் கண்டு விடலாமென்று துர்வாச முனிவர் வந்தார். ஆனால் அவருடைய கோப சாபத்திற்கு

ஆளாகி இலககுவன யாரையும அனுப்பாதே எனற கடடளையை மீறி அவரை உள்ளே அனுபபி வைததான்.

இதனால் தன சொல்லை மீறிய இலக்குவனை இராமபிரான் மரமாகும்படிச் சபித்தாா இராமபிரானைப் பிரிந்து தமமால் இருக்க இயலாது என இலக்குவன் அழுது வேண்டி நினறார்.

இலககுவனை ஆரததழுவிய இராமபிரான, "இராமாவதாரத்தில் சீதையைக் காட்டில் வாழச் செய்த பாவம் போக்கப் பதினாறு ஆண்டுகள் அசையாப் பிம்பமாய்ப் பிறக்க வேண்டியுள்ளது என்று இலக்குவனிடம் எடுத்து வைத்தார்.

அவா மடி மீது இருக்க ஆசைப்பட்டுத்தான் அவ்வாறு மரமாக நிறகச் சொன்னதாகத் தெரிவித்தார். 'தாமிரபரணியின் தெனகரையில் உள்ளவராகச் சேத்திரத்தில் புளிய மரமாக மாறப் போகிறாய்' என்றும், தாம் 'காசி முனிவர், ஆத்மவிதி ஆகியோரின் மகனாகப் பிறந்து ஆதிநாதன் திருத்தலத்தில் தவழ்ந்து புளியமரமான நின் மடிமேல் தவழ்வேன்' என்றும் கூறினாா.

தனது விரலில் இருந்த கணையாழியைக் கழற்றிக் கொடுத்து, "அது எந்த இடத்தில் இலக்குவன் கையைவிட்டு விலகுகிறதோ அந்த இடத்தில் புளியமரமாய் நிறபாய்" என வாழ்த்தி அனுப்பினார்.

நம்மாழ்வாருக்குப் பிடிக்காத செயல்கள் நடந்தால் இப்புளிய மரத்திலிருந்து நிண நீர் வடிகிறதாம். இராமன் மடடும் ஆதிசேடன் மடியிலமர்ந்தால் போதுமா? திருத்தலங்கள் பலவற்றில் உள்ள பிற பெருமாள்களும நினைத்துப் புளிய மரத்தின் இலைகளிலும், கிளைகளிலும் அமர்ந்து "எம்மைப்பாடுக, பாடுக" எனப்பாடல் கேட்டனராம்.

பதினெட்டாம் படிக் கருப்பணசாமியும் கள்ளழகரும்

அழகர் கோவில் சுந்தரராசப் பெருமாளைத் திருடிச் செல்ல சேரநாட்டு அரசன் ஒருவன் முயன்று அதுமுடியாமல் போகவே, மந்திரம, தந்திரம் ஆகியவற்றில் தேர்ச்சி பெற்றவர்ளை வைத்து அழகரைக் கொண்டு செல்ல வேண்டுமெனத் திட்ட மிட்டார்.

இதனையறிந்த பட்டர் தக்க ஆட்களைக் கொண்டு பதினெட்டுப்

பேரையும பிடித்துப் படிக்கொருவராகப புதைதது வைததார் இநதப் பதினெட்டுப் பேரின சக்திககு அடங்கி உடன் வந்த காவல் தெய்வம் பெருமாளின வாசலையும பதினெட்டுப் படிகளையும் காபபதாக உறுதி கூறி அதறகுத் தமககு அர்த்தசாமப் பூசைப் பிரசாதத்தை வழங்கவேண்டுமெனக கேடக அவர்களும் உடன்படடனர்.

அக்காவல் தெய்வமே பதினெட்டாம படிக கருப்பணசுவாமி யாவார் ஆண்டாள் கூட, இந்தப் பதினெட்டுப் படிகளைக கணடு வியநதாா. இப்பகுதி மககள இனறும கருப்பண்ணசாமி முன வைத்துப் பஞ்சாயதது செய்வா. அழகர் கோவில் பூடடப்படுமபொழுது சாவியைக் கருப்பணணசாமி முன் வைப்பார். மறுநாள் சாவியை எடுத்துச் செனறு திறப்பர். அதேபோல் மீனாட்சி திருமணத்திற்கு அழகர் செல்கையில் நகைப் பட்டியலைப் படிப்பா. திரும்பி வரும்போதும் அவ்வாறே படித்துக் காண்பிப்பாா.

பதினெட்டாம படிக் கருப்புமுன பணம் கட்டிச் சத்திய வாக்கு எடுத்தலும் உணடு.

திருமந்திரம் விளைந்த திவ்ய தேசம்

வானபாாககும பைஙகூழபோல வாளா உனதருளே
யானபார்கக நீ பார்தது இரஙகினாய - தேன பாா்பபின
ஓசைத் திருககோடடியூரானே! இனனமும என
ஆசைத்திருககு ஓடடியான

திருக்கோட்டியூருக்குத் திருமந்திரம் விளைத்த திவ்ய தேசம் எனனும் திருப்பெயர் உள்ளது. இவ்வாறு பெயர் ஏற்பட்டது ஏன? இராமானுசர் திருவரங்கத்திலிருந்து 17 முறை திருக்கோட்டியூர் நம்பிகளிடம் ஞானம் பெற வந்தார். ஒவ்வொரு முறையும் நம்பிகள் அவருக்கு ஞானவழி காட்டாது திருப்பியனுப்பினர்.

விடாமுயற்சியுடன் அவர் 18ஆவது முறை வந்தபோது அவருடைய விடாமுயறசியைக் கருதித் திருமந்திர உபதேசம் செய்வித்தார்.

அவ்வாறு உபதேசித்தவர் ஒரு கட்டளையையும் இட்டிருந்தார். அக்கட்டளையாவது அம்மந்திரததை அவர் யாருக்கும்

தெரியப்படுததிக கூடாது என்பதே. அவ்வாறான குருவின் கடடளையை மீறினால் நரகம் வாயக்கும எனவும எச்சரிததாா. இதறகு உடனபடடு உபதேசததைக கேட்டுக கொண்ட இராமானுசர் தாம பெறற இனபம வையம பெறடடும என எணணிக் குருவின் கட்டளையை மீறினார்

திருககோடடியூா சௌமியநாராயணப் பெருமாள் கோவில் கோபுரத்தின மீது ஏறி நினறு மக்களையெல்லாம அவர்கள் உயவடைய மநதிரத்தைக் கூறுவதாகக கூறி நம்பி உபதேசித்த "ஓம நமோ நாராயணா" எனும திருமந்திரததை அனைவருக்கும கூறினாா

இதனைக் கேடட குருவான நம்பி, இராமனுசரிடம் இவவாறு குருவின கடடளையை மீறிச செய்தமைககு எனன தண்டனை எனபது தெரியுமா? என்று வினவினாா. இராமானுசர் அதற்குரிய தணடனை என்ன எனறு தெரிநதே செய்ததாகக் கூறினார். "எனககு ஒருவனுக்கு நரகம கிடைத்தாலும பரவாயில்லை. இம்மநதிரம தெரிநது உச்சரிக்கும அனைத்து உயிர்களுக்கும் மோட்சம கிட்டுமே" எனறு கூறினார்.

இரமானுசரின உயிர்கள் மீதான காதலை வியநத நம்பி அவரை, நீதான் எம்பெருமானாா என்று கூறிக் கட்டித் தழுவினார். அது முதல் இராமானுசர் எம்பெருமானார் என்று அழைக்கப் பெறறாா. திருககோட்டியூர் அட்டாங்கவிமான மூன்றாம தளததிலிருந்து கொண்டுதான் இராமானுசர் திருமந்திரத்தை ஊரறிய வெளிப்படுத்தினார். இத்திருக்கோவிலில் இராமானுசர் நம்பி ஆகிய இருவருக்கும் திருவுருவச்சிலை உள்ளது.

கண்ணன் காலில் கொப்புளங்கள் ஏற்பட்டன

இராதை துவாரகைக்கு வந்தாள. வந்த இராதையை வரவேற்று, பாலும், தேனும் கொடுத்து ருக்மணி உபசரித்தாள்.

அன்றிரவு ருக்மணி கண்ணபிரானின் திருப்பாத பூசை செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது கண்ணபிரானின பாதங்களைப் பார்த்த ருக்மணி திடுக்கிட்டாள். அத்திருப பாதங்களில் சூட்டினால் ஏற்பட்ட காயங்கள் கொப்புள வடிவில் காணப்பட்டன.

பெருமாளிடம் இக்கொப்புளங்கள எப்படி ஏறபடடன? என மனம் வருந்திக் கேடடாள். சிரித்துக் கொணடே கணணன ருக்மணியிடம் “நீ இராதையை அன்போடு உபசரிததாய அல்லவா? அதன் விளைவால் ஏற்பட்ட கொப்புளங்கள் அவை” என்றார்.

ருக்மணிக்கு உணமை புரியவில்லை தனனுடைய உபசரணைக்கும் கொப்புளங்களுககும் என்ன தொடர்பு? என அவவாறு கொப்புளங்கள் ஏறபட்டன என விளக்கும்படி வேணடினாா. பெருமாள், “நீ இராதைக்குப் பால் வழங்கியபோது பால் சூடாக இருந்தது இராதை அதனைச் சூடாகவே அருந்தினாள். எப்போதும் அவள தன இதயக்கமலத்தில என்னை வைத்து இருக்கிறாள். சூடான பால் அவள் இதயக்கமலதது வழி இறங்கியபோது அங்குளள என் பாதங்களில் சூடுபட்டதால் பாதங்கள் கொப்புளம் கண்டுவிட்டன” என்று பதில் கூறினார்.

“பாலை அருந்திய இராதை அது சூடாக இருந்ததாகக் கூறவில்லையே” என்று ருக்மணி கேட்டபோது “நீ அனபோடு கொடுத்ததால், சூடு இருப்பதைக் கூறாமல் அதனைக் குடித்துவிட்டாள்” எனறு பதில் கூறினார்.

பெருமாளிடம் “உம் பாதங்கள் கோமளமானவை. அதைவிடக் கோமளமானதன்றோ இராதையின் இதயம்” என்று ருக்மணி குறிப்பிடடாளாம்.

மதுரகவி கண்ட நம்மாழ்வார்

திருக்குருகூரில் கோவிலிலினுள் மதுரகவி நுழைநதார். அங்குள்ள புளிய மரத்தின் அடியில் செயலற்ற ஒரு பதினாறு வயதுக் குழந்தையான நம்மாழ்வார் எல்லாம் துறந்து, இரவும் பகலுமாக வெயிலிலும் பனியிலும் மழையிலும் தன்னை மறந்த ஞான நிலையில் மூழ்கியிருப்பதைக் கண்டு வியந்தார்.

உடனே மதுரகவி தம் இரண்டு கைகளையும் கொட்டி ஓசையை எழுப்பினார். அந்த ஞானக் குழந்தை அசைந்து கொடுக்கவில்லை. எனவே பெரிய கல்லைத் தூக்கித் தரையில் போட்டுப் பெரிய ஓசையை எழுப்பினார். இந்தப் பேரொலி கேட்ட பின்னா தாம் நம்மாழ்வாரின் முகமலரில் சலனம் ஏற்பட்டது. பினனர், நம்மாழ்வாரை நோக்க மதுரகவியாழ்வார்

செதததன வயிறறில சிறியது பிறநதால
எததைத தினறு எஙகுக கிடககும?

என 'இறந்து போகும தனமையுடைய உடலாகிய தாயின் வயிறறிலிருநது மனித வடிவில் பிறநத சிறிய ஆனமாவாகிய உயிா எதை உணணுகிறது? எபபடி உயிா வாழகிறது?' என்ற பொருளோடு ஒரு கேளவியைக் கேடடாா.

யோக நிலையிலிருந்த நம்மாழ்வார் சட்டென, "அத்தைத் தினறு அங்கே கிடக்கும" எனப் பதில சொனனாா். அதாவது, 'பஞ்ச பூதங்களால் ஆன உடல எவ்விடம இருநதாலும் உள்ளே இருக்கும் ஆன்மா, பரமாத்வாவின இனப சுகஙகளை உணவாக உண்டு அனுபவித்துக் கொணடு பரமபொருளோடு ஒனறிக் கிடக்கும்' என்று பதில் கூறினாா.

மதுரகவிக்கு ஒரு நலலாசான கிடைத்தார். வணங்கி நின்றாா. அங்கே சஙகு சக்ரதாரியாக லட்சுமிப் பிராட்டியுடன் பெருமாள் தோன்றினார். மதுரகவி கண்டு பேறு பெற்றார்.

குழைக்காதர் பூமாலை

சொக்கநாத நாயக்கர் என்னும் மதுரை நாயக்க மனனர் மதுரையில் ஆட்சி செலுத்தி வந்தார். அபபோது திருப்பேரையில் குறுநில மன்னராக வடமலையப்பப் பிள்ளையன் என்பவர் ஆட்சி செலுத்தி வநதாா. அப்பொழுது நாராயண தீடசதர் என்னும் திருமால் பக்தா அரசுக்கு வரி செலுத்தத் தவறிவிட்டார் வடமலைப்பிள்ளையின் ஆட்கள் அவரை வரி கட்டாததறகாகப் பிடித்துச் சிறை வைததனர்.

சிறையிலிருந்தபடியே, திருப்பேரைப் பெருமாள் குழைக்காதர் மேல் அறுபத்தைந்து பாடல்களைத் தீடசதா எழுதினார். இதைக் கேள்விப்பட்ட வடமலையப்பப் பிள்ளை தீடசதரை விடுதலை செய்தாா. அவர் செலுத்த வேண்டிய வரியையும் தள்ளுபடி செய்தாா.

குழைக்காதர் பாமாலையின் அறுபத்தைந்தாம் பாடலுக்குப் பிற்பட்ட பாடல்கள் எல்லாம் வெளியில் இருந்து பாடியவை. 65 பாடல்கள் சிறையிலிருந்து பாடியவை.

தீட்சதர் ஒவவொரு நாளும ஆழவாா திருநகரியிலிருக்கும் பெருமாளையும நமமாழ்வாரையும சேவித்த பின்னரே உணவு உண்பாா ஆழவார் திருநகரியில் கோவில் படடரும் காத்திருந்து இவருக்குத தீாத்தமும், திருத்துழாயும் வழஙகுவாா. அவவாறு வந்து கொணடிருநத தீடசதா ஒருநாள காலையில் இறநதுவிட்டார்.

ஆனால, அதே நாளில ஆழவார் திருநகரியில் நமமாழ்வாா சநநிதிக்கு நடந்து சென்றாராம். காலையில இறநததாகக் கேள்விப்பட்ட தீட்சதா எப்படி உயிரோடு நடக்கப் போகிறார் எனபதைக காணப் படடா ஓடிவநதபோது அனைவரும காணும் வணணம தீடசதரின ஆன்மா நமமாழ்வார் திருவடியில் சேர்ந்தது என்று கூறுகின்றனா.

உடையவர் போற்றியவர்

உடையவர் இராமானுசரால் நியமிக்கப் பெற்ற வடுகநம்பி எனபவர் எழுபத்து நான்கு சிமமாசனாதிபதிகளுள் ஒருவர். உடையவரின் திருவடித் தீர்த்தத்தையே அருந்தி 'யதிராசவிபவம்' என்னும் நூலைப் படைத்தவா என்னும் சிறபபுப் பெற்றவர். உடையவரையே தெய்வமாகக் கொண்டு ஒழுகிய நெறியாளர். பிரசாதத்தைப் பெருமாளுக்கும், இராமானுசருக்கும் ஒன்றாகப் படைத்து வழிபடடு வநதார். அது மடடுமா? 'உங்கள் தெய்வத்திற்கு என் தெய்வம (இராமானுசர்) உடையவர் எதில் குறைந்தவர்?' என்று கேட்பாராம.

அத்தகைய இயல்புடைய வடுகநம்பி (உடையவருக்கு) பருகிடப்பால் காய்ச்சிக் கொணடிருந்தார். அப்போது வாசலில் திருக்குறுங்குடிப் பெருமாள் பவனி வந்தார். அப்போது உடையவர் வடுகநம்பியைப் பெருமாளைத் தரிசிக்க அழைத்தார். வடுகநம்பி உடையவரிடம் உங்கள் பெருமாளைச் சேவிக்க வந்தால், என் பெருமாளுக்குக் (உடையவருக்கு) காய்ச்சும் பால் பொஙகிவிடுமே?" என்று பதில் சொன்னாராம்.

இறைவனைவிட இறைவனின் மெய்யடியார் மீது மிகுந்த பக்தி கொண்ட வன்தொண்டர் இவர் எனலாம். உடையவரின் பாததீாத்தத்தைச் சாலிக்கிராமத்தில் வைத்து வழிபட்டுச் சேகரித்துக் கொணடு வந்து, அடியவர்களுக்குப் பெருஞ் செல்வமாக வழங்கினார்.

பகைவாகள் உடையவரைக் கொலை செய்யத் திடட மிட்டபோது பெருமாள வடுகநமபி எனனும பெயருடன் தோன்றிப் பாறைமீது படுக்க வைத்துக் காத்தார் உயிர் பிழைத்த உடையவரை சிம்மாசனம் ஒனறில் வைத்து அதில இருக்கச் செய்து அவர் முன்பு கீழேதான அமர்நது திருமநதிர எட்டெழுதது ஞானோபதேசம் பெற்று வைணவ நம்பி என்னும் பெயரைப பெறறிருககின்றார்.

விட்டகுறை தொட்டகுறை

இராமானுசருக்குக்காலத்தால மூததவா ஆணடாள். ஆனால், ஆண்டாளின் சார்பில் ஆண்டாளுக்கு முன் பிறந்த அணணன் எனற மூதத சகோதரா முறையில் திருமாலிருஞ் சோலைமலை அழகருக்கு ஆணடாள் செய்யாமல் விட்டுவிட்டுப் போய்விட்ட குறை தொட்ட குறைகளை முழுமையாகச செய்ததால் இராமனுசர் ஆண்டாளுக்கு அண்ணன் ஆனார்.

ஆண்டாள் தான் வாழ்நத காலத்தில் திருப்பாவையைப் பாடி மார்கழி மாதத்தில் திருப்பாவை நோன்பு நோறற பொழுது நோனபு நிறைவேறும் இருப்பதேழாம நாளாகிய கூடாரை வெல்லும் சீர்கோவிந்தனின் நாளில் திருமாலிருஞ்சோலைமலை அழகருக்கு நூறு தடா நிறைநத அளவிற்கு அக்கார அடிசிலை வைத்து நிவேதனம் செய்வதாகவும், அவர் நூறு தடா அக்கார அடிசிலை ஏற்றுக் கொணடாரானால, பின்னர் இதைப் போல ஒன்று நூறு ஆயிரம் மடங்கு அக்கார அடிசிலை வைத்துச் சமர்ப்பிப்பேன் என்று சொல்லிப் பாசுரத்தைப் பாடினாள்.

"நூறு நறும பொழில மாலிருஞ்சோலை நமபிககு
நான நூறு தடாவில — வெணணெய
வாய நேர்ந்து பராவி வைததேன
நூறு தடா நிறைந்த அககார அடிசல சொன்னேன்
ஏறுதிருவுடையால இனறு வந்து இவைகெலலும கொலோ?
இன்று வநது இததனையும அமுதுசெயதிடப் பெறிலநான
ஒனறு நூறு ஆயிரமாகக கொடுத்துப பினனுமநாளும்
செயவேன"

என்பது ஆண்டாள் பாசுரம். ஆண்டாள் பாசுரத்தில் பாடியபடி அக்கார அடிசில் செய்து வைத்து அழகருக்குச் சமர்ப்பிக்காமல் குறை வைத்துவிட்டுத் திருவரங்கத்தானுடன் ஐக்கியமாகிவிடடாள்.

எனவே, தம் காலததில அழகா கோயிலுக்கு வநதபொழுது அழகருககு ஆணடாள விடடுவிடடுச் சென்ற குறையைத் தெளிவாகத தெரிந்து தமக்குளளாகவே அவா வருந்தினார்.

பிறகு தாமே ஆணடாளின சாாபில் உரிய அதே மாாகழி இருபத்தேழாம் நாளில நூறுதடா அக்கார அடிசிலை வைத்து அழகருககு நிவேதனம செயதாா. அவவாறு எஞ்ஞான்றும் மாாகழி இருபத்தேழில் அழகருக்கு அக்கார அடிசிலை ஆண்டாள் சாாபில நிவேதனம செயய ஏற்பாடுகள் நிலையாகச செய்தார்.

'எம பெருமானே! களளழகரே! என தங்கை ஆண்டாள் விடட குறையைத தஙகள் கடனை அவர் அண்ணனாகிய நான நிறைவேற்றுகிறேன. ஏறறருளுங்கள'' என்று திருமாலிஞ் சோலைமலை அழகருககுச் சமர்ப்பித்தார்.

யாராலும் நிறைவேற்றப் படாமல் இருந்த குறை ஆணடாள் விடட குறை முழுமையாக இராமானுசரால் நிறைவேறியது.

அதன்பின் திருவலலிப்புத்தூருக்கு இராமானுசர் வருகை புரிநதபோது ஆணடாளின சந்நிதியில் சிலை வடிவில் இருந்த ஆணடாள ஏழடிமுன்னே அடி எடுத்து நடந்து, உடையவரை எதிர்கொண்டு வரவேறறுக் கோயில் அண்ணா என்று அண்ணனைத் தழுவி மறைநதாள்.

'எம் தடமுலைகளால் மானிடரைத் தழுவேன' என்றவள், அண்ணனாகிய உடையவரைச் சகோதரிப் பாசத்துடன் தழுவினாள். அதனால்தான் ஆண்டாளை வாழ்த்தும்பொழுது 'பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானாள் வாழியே' என்றும் வாழ்த்தும் மரபு ஏறபட்டது.

குறிதநொருவர் கொணடாடும கொளகைததோ கோதை
நிறத்தவூர் விணடுசிததர் நீடோ பிறபபிலியூர்
தாழவிலலிபுததூர் எனறு ஐவர்கத தான இரந்தான
வாழ விலலிபுததூா வளம

திருவாழ்மார்பன்

திருவல்லா என்னும திருத்தலம கேரள மாநிலத்தில் உள்ளது. இத்திருத்தலத்தில் சங்கரமங்கலத்தம்மை என்னும் பெயர் கொண்ட கற்புடைப் பெண்மணி வாழ்ந்தாள். ஒவ்வொரு துவாதசியிலும்

கடும விரதம மேறகொண்டு சுதத பிரமச்சாரி ஒருவருக்குக் கடும உபவாசம் இருப்பவாகள் பாரணையை அப்பெண்மணி அளித்து வருவது வழக்கம்.

இவவாறு அமுதுபடைககும இவ்வம்மையின் தெயவத் தொண்டுக்குத தோலகாசுரன் என்னும அரக்கன் இடையூறாய் விளங்கினான். பாரணைக்கு வருகினறவாகளுக்கு அவன தொல்லை விளைவித்தான. எனவே எநதப் பிரமச்சாரியும் பாரணைக்கு வரவில்லை.

அந்த அம்மை மனம வருநதித் தன் குறையைப் பெருமாளிடம் முறையிட்டார். பெருமாள பிரமச்சாரி வடிவில வந்து அமுது ஏற்கத் தொடங்கினார். தம் பக்தியின் வலிமையால் பிரமமசாரி வடிவினா பெருமாள்தான் என அப்பெண்மணி கண்டு கொண்டார்.

பிரமமசசாரி வடிவப் பெருமாள் தம் மார்பினை மான் தோல் கொணடு மூடியிருந்தார். அப்பெணமணி பெருமாளிடம் மாாபை மறைக்கும் தோல் ஆடையினறிச் சேவை தரும்படி வேண்டினாா மார்பில் பெரிய பிராட்டி உறைவதால் இவ்வாறு வேண்டினாா அவவாறே செய்து திருமகளாகிய பெரிய பிராட்டியையும் காடடச் சேவை தநதாா பெருமான.

பாரணை உண்ணும கோலமோ பிரமச்சரியக் கோலம. மாாபில் இருப்பவளோ மங்கை. மகாலட்சுமி பதிவிரதையின் பாரணையை ஏறறுத் திருமால் இவ்வாறு சேவை சாதித்த இடம் திருவல்லா ஆகும. இத்திருத்தலத்துப் பெருமான் ‘திருவாழ்மார்பன’ எனப்பட்டார். தாயாரின் பெயர் செல்வத் திருக்கொழுந்து நாச்சியார். திருவல்லா கோவிலினுள் பெண்களை அனுமதிப்பதில்லை. ஒரு பதிவிரதை பெருமாள் திருமார்பைத் திறந்து விட்டதால் பிறபத்தினிப் பெண்டிரும் தங்கள் பத்தினித் தன்மையால் பெருமாளை ஆட்டிப் படைத்துவிடக் கூடாது என்பதால் இந்த ஏற்பாடாம்.

ஆப்பம் திருடிய அழகர்

திருமாலிஞ்சோலை உற்சவமூர்த்தி கள்ளழகர் உலா வருகையில் ஒரு குறிப்பிட்ட இடம் வந்ததும், மேளதாளச் சத்தம், ஆர்ப்பாட்டம், சந்தடி ஏதும் இல்லாமல், அவர் வரும் பல்லக்கைத் தூக்கித்

கொணடு ஓட்டமாய ஓடிச சிறிது தூரம அவ்வாறு செனறு பினனா தான பல்லக்கை நிறுத்துவா அதனபின பழைய ஆரவாரம தொடரும. இதற்குக காரணம் எனன?

முனனா வீதியில ஆபபம சுட்டு விற்றுக கொணடிருந்த பெணணிடம கள்ளழகா ஆபபம வாஙகித தின்று விடடு, காசு கொடுககாமல் திருடடுததனமாக நழுவிவிடடாராம. அந்தப் பெண காசு கொடுககாமல செனறவரை எங்கே பிடித்துக் கொளவாளோ என்று ஓடி விடடதால், அதே போல் இப்போதும் செயகினறனா.

ஆபபததை எடுததுக கொண்டு ஓடி மறைநது நின்ற கோலக கள்ளழகா திருப்பேர்நகரில் சயனக கோலததில் அபபககுடத்தானாக விளங்குவதைக கணடு பிடித்து மஙகளாசாசனம செயதாா நம்மாழ்வாா

இதே பகதிப் பாவததில பெரியாழ்வாரும திருடிவிடடு ஓடிபபோன பெருமாளை அடிககக 'கோல கொணடுவா' எனறும், 'இஙகே போதராய வா, வா,' என்றும் மஙகளாசாசனம செய்தாா.

அரங்கனைப் பாடும் வாயால்

பிள்ளைப பெருமாளய்யஙகார் அட்டபிரபநதம் பாடியவர். 'அட்டபிரபந்தம் படிததவன அரைப்புலவன' என்பது பழமொழி அவா திருவரஙகத்துப் பெருமாள் மீதே ஆழ்ந்த பக்தி கொண்டவர். திருவரஙகன அன்றி வேறு தெயவமில்லை என்னும் ஆழநத நமபிக்கையுடைவா வேறு எநதப் பெருமாளையும வழிபடமாட்டேன் என்னும் உறுதி கொணடவர்.

திருவரஙகன பால், மாலை, கலம்பகம், அந்தாதி, ஊசல் பாடியவர். திருவேங்கடமுடையான், இவரை ஏழுமலைப் பெருமாள் பேரிலும பாமாலை தொடுக்கவேண்டும் எனக் கனவில் உரைத்தார். திருவேஙகடத்துப் பெருமாளாயினும், 'அரங்கனைப் பாடிய வாயால் ஒரு குரங்கனைப பாடேன' அதாவது குரங்குகள் வதியும் வேங்கடமலையானைப் பாடேன் என்று மறுத்து விட்டாராம்.

திருவேஙகடத்துப் பெருமாள விடுவாரா? தன்னைப் பாடாத பிளளைப் பெருமாளுக்குக் 'கணடமாலை' என்னும் நோயை உணடாக்கினாா. நோயினால் துன்புற்று, நோய் தணியாமல்

போகவே தாம திருவேஙகடததான கேட்டும பாடாமல போனதால் ஏறபட்ட விளைவே அது என்பது அவருககுப் புரிநதது

அதன்பின் திருவேஙகடமாலை, திருவேங்கடத்தான துதி ஆகியவறறைப பாடினாா திருவேஙகடவன அவருக்குக் காடசி அளித்து ஆட்கொணடாா

ஆதிகேசவன் யார்?

பெருமாளின் திருநாமங்களில ஒனறு ஆதிகேசவன் என்பது. பல இடங்களில ஆதிகேசவப் பெருமாள் திருத்தலங்கள் விளஙகிய போதிலும (ஆதி)கேசவனாய்ப் பெருமாள் காட்சி தநத இடம திருவடடாறு ஆகும் கேசவன என்னும நாமம் பெறறது இவ்வாறுதான்.

கேசி என்னும அசுரன தவமியறறிப் பிரமமனிடம வரம பெறறுச சகல வலலமைகளையும பெறறான. இதனால தேவர்களையும் உலக மக்களையும துனபுறுத்தினான அவாகள வேண்டுகோளின் பேரில் பெருமாள் அவனுடன மல்யுத்தம் செய்தாா மல்யுத்தத்தில கேசியைக் கீழே தள்ளி வீழ்த்தி அவன மேல் படுத்துவிட்டார்

கேசியின மனைவி ஆசூரி எனபவள் தன் கணவனைக் காப்பாறறுமபடி கங்காதேவியிடம் வேணடினாா. கங்கை, தாமிரபரணியுடன கூடி வெள்ளமாகப் பெருகி ஓடி வந்தாள்.

பெருமாள் பூமாதேவியிடம் தாம் படுத்துள்ள பகுதி மேடாகுமபடி செய்யக் கட்டளையிட்டார். கங்கையும், தாமிரபரணியும் மேட்டுப் பகுதியைச் சுற்றி வணஙகியதைப் போல இரண்டாகப் பிரிநது வட்டமாகச் சென்றன. அடியில் கிடந்த கேசி புனித நதிகள் தொட்டதால் முக்தி பெறறான். வட்டமாக நதிகள் வளைந்ததால் அத்தலம திருவட்டாறு ஆகியது.

கேசியை வென்ற பெருமாள் ஆதலால் ஆதிகேசவன எனும் திருநாமம் பெற்றாா. சிவனின கீழ் முயலகன் போலத் திருவட்டாற்றுப் பெருமாள கேசியின மீது பள்ளி கொண்டார்.

எனவே, இவர்தான் முதலாவது ஆதிகேசவன எனலாம்.

ஆரா அமுதே

சிதமபரததை அடுதத காட்டு மன ார் குடி மனனாா கோவிலில நாதமுனிகள் அடிமைத தொண்டு செயது வநதாா ஒருநாள அககோயிலில அவசரமாக இருவர் வநது ‘ஆரா அமுதே’ எனத தொடஙகும் இப்பாசுரஙகளைப பாடி வழிபடடனா.

ஆராவமுதே! அடியேன உடலம நினபால அனபாலே
நீராய அலைநது கரைய உருககுகினற நெடுமாலே
சீராா செநநெல கவரிவீசும செருநீா திருககுடநதை
ஏரார் கோலம நிகழக கிடநதாய! கண்டேன, எமமானே”

எனத தொடங்கிய அப்பாடலின் இறுதிப் பாடல் வரிகள இவ்வாறு அமைந்தன.

உழலை எனபின பேயசசி முலை உணடு அவளை
கழலகள அவையே சரணாக கொணட குருகூாச சடகோபன
குழலின மலியச சொனன ஓராயிரததுள இபபததும
மழலை தீரவலலாா காமர்மானேய நோககியாககே

பாடிய பாசுரஙகளில இறுதியில் காணப்படுகினற “ஆயிரத்தில இப்பத்தும” என்னும் வார்ததைகள் வருவதால் அநத ஆயிரம் பாசுரஙகளைப பற்றி நாதமுனி விசாரித்தார். அவாகளோ, தாங்கள் பாடிய பதினொானறைத் தவிர வேறொனறும் அறியோம எனறு கூறிவிட்டனர்.

நாதமுனிகள் அப்பதினொான்றைச் செவியில் கேட்டவுடனே மனனம் செய்து கொணடு எலலாப் பாசுரங்களையும் தெரிந்து கொள்ள ஆவல் கொணடார்.

முதல் பாசுரத்தில் வரும் ‘ஆராஅமுதே’ என்பதனைக் கொண்டு, ஆரா அமுதப்பெருமானாா ஆலயம் கொண்டுள்ள திருக்குறுங்குடிக்கு வந்தார். அங்கே, பதினோரு பாசுரங்களையும் மனம் உருகப் பாடினார். குடந்தை, திருவரங்கம் சென்று இறுதியில் பாண்டிய நாட்டுக் குருகூரை அடைந்தார்.

அங்கு உள்ளவர்கள் பராங்குசரிடம் சென்று கேட்கும் படிப் பணிக்க, பராங்குசதாசா மடத்தைத் தேடி கோளூருககுச் சென்றார் வந்த விபரத்தைப் பராங்குசரிடம சொல்லி, ஆயிரத்தையும், பிசசையாக அருள வேண்டினார் அவர் மதுரகவிகளை உபதேசித்த மந்திரஙகள் பதினொன்றும 12000 முறை உருச்செய்தால் நமமாழவாரே தோனறி திருவாய்மொழியை

அருளுவாா எனறு வழிகாட்டினாா 'கணணிநுன சிறுத்தாமபினால' எனும மதுரகவியின் பாடலைப பாடினாா பராங்குசா. நாதமுனிகளுகு அவைபாடமாயின. மதுரகவியை வணங்கிப் பதினோரு பாடல்களையும உருபபோடத் தொடங்கினாா

'கண்ணிநுன சிறுத்தாமபினால' எனும் மதுர கவியின பாசுரஙகளை 12,000 முறை உருபபோட்ட போதும் நம்மாழ்வாா அவா முன தோனறவிலலை திருவாயமொழியின் ஆயிரம பாடலகளைத் தாங்கிய ஏடுகளைப் பராங்குசருக்கு வழங்கினாா பராஙகுசரை நாதமுனிக்கு யோக ரகசிய ஞானம் அருளியவர் எனப பெரிய திருமுடி அடைவு கூறுகின்றது. நம்மாழ்வாரின மற்றைப பிரபந்தங்கள், வேறு மூவாயிரம பாடல்கள் கொணட ஏடுகளையும் பராங்குசர் அறிநது நாதமுனிகளே நாலாயிரம் பாடல்களை இவ்வாறு தொகுததாா.

நம் சடகோபனைப் பாடினையோ?

மாறன, வகுளாபரணர், பராங்குசர், சடகோபா ஆகியன நம்மாழ்வாா பெறற பல பெயாகள்.

திருககுருகூரில் அவா காரியார், உடையநங்கையார் எனபவரின் மகனாகத் தோனறியவா. திருக்குறுங்குடிப் பெருமாளே நமமாழ்வாராகத் தோன்றினாரென்பர்.

உலகவியற்கைககு மாறாக அழுதல், பாலுண்ணுதல் முதலிய செயல்களறறு இருந்தவரை, கருப்பையில் அறியாமை தீண்டாத கருவைச் சடமென்றும், காறறுப் பட்டவுடன் அழுதல், அரற்றுதல் செய்ததால் சடகோபா என்றும் திருநாமம பெற்றார்.

அத்தகைய சடகோபரை 'நம்மாழ்வார்' எனப் பெருமாளே அழைததார் என்பர். கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன், இராமகாதையைத் திருவரங்கத்தில் திருவரங்கப் பெருமாள் முன் அரங்கேற்றினார்.

கம்பரிடம் "நம் சடகோபனைப் பாடினையோ" எனறு பெருமாள் கேட்டதாலே "நம்மாழ்வாா" என்று பெயர் பெற்றார் என்பர்.

நம்மாழ்வாரை அவியவி என்று உடலாகவும் பிற ஆழ்வார்களை அவயவங்கள் என்றும் கூறுவது வைணவ மரபு.

நமமாழ்வார் எம்பெருமானின் திருவழகனாகவே கருதப்படுவதால் திருக்கோயில்களில திருமாலின பாதுகை சிறீசடகோபன என்றும் சிறீசடாரி என்றும வழங்கபபெறுகிறது

மூவருடன் நாலாமவராய் வந்தவர்

பொய்கை, பூதம், பேய் எனப் பெயர் பெற்ற மூவரும முதலாழ்வார்கள். இவர்கள் மூவரும் மிருகணடு என்றும முனிவரின குடிலின இடைகழியில் சந்தித்த சுவையான செய்தி இது

பொய்கையாழ்வார் திருக்கோவலூரில் உளள முனிவரின இடைகழியில் ஒருநாள் இரவுப் போதில் காலை நீடடிக கிடநது உறங்கினாா. அப்போது மழை வேறு பெயதது. இருளான வேளை இது. அங்கு அவ்வேளையில் பூதத்தாழ்வார் வநது இடமுளளதா? என்று வினவினாா.

பொய்கையார் வந்தவரிடம், "ஐயா ஒருவா கிடக்காலம் இருவா இருக்கலாம். வாருங்கள்" எனறு கூற இரண்டு பேரும் உட்கார்ந்து கொண்டனர்.

சிறிது நேரத்தில் அஙகு வநது சேர்ந்தாா பேயாழ்வார் அவரும இடமுண்டா? எனறு வினவினார்.

பூதத்தாழ்வார் 'ஒருவர் கிடக்கலாம். இருவர் இருக்கலாம் மூவர் நிற்கலாம, வாருங்கள்' என்கிறார்.

எனவே மூவரும் நின்று கொள்ளவேண்டியதாயிற்று. மூவரும் நிற்கும் இடத்தில் நான்காவது ஒருவர் வந்து சேர்ந்து கொண்டார் மூவரும் சேர்நது நெருங்கிக் கொண்டு இருக்கவேண்டியதாயிற்று. நெருக்கடியான சூழல் உருவாயிற்று.

இவ்வாறு ஏற்பட்ட இடரைப் பாடலாகப் பாடுகிறார் பொய்கையாழ்வார்.

"வையந்தகளியா வாாகடலே நெயயாக
வெயய கதிரோன விளககாகச — செயய
சுடராழியானடிககே சூடடினேன, சொலமாலை
இடராழி நீஙகுகவே யெனறு"

இப்பாடல் வைணவத் தததுவத்தை எடுத்துரைக்கும் பாடலாகும. உலகை அகலாகவும் கடலை நெய்யாகவும சூரியனைச் சுடராகவும்

கொணடு பொய்கையாா ஏற்றிய விளக்கு அது. பூதத்தாழ்வார்

"அனபே தகளியா ஆாவமே நெயயாக
இனபுரு சிநதை இருதிரியா – நனபுருகி
ஞானசசுடா விளககேறறினேன நாரணாககு
ஞானத தமிழ புரிநத நாள"

என அனபை விளக்காக்கினார்.

எம்பெருமாளே நெருஙகி நின்றவர் எனறு உணர்நதனர்.

பேயாழ்வாா இவ்வாறு பாடினார்.

"திருககணடேன பொனமேனி கணடேன திகழும
அருககன அணிநிறமும கணடேன – செருககிளரும
பொனனாழி கணடேன புரிசஙகம கைககணடேன
எனனாழி வணணன பாலினறு

கள்ளர் பிரான்

திருவைகுணடத்துப் பெருமாளுக்குக் 'கள்ளர் பிரான' 'சோரநாதன' எனத் திருநாமங்கள உள்ளன. கண்ணனுக்குக் கிருட்டிணனுக்குக் கள்வன என்னும் அடைமொழி பொருததமாகலாம். வைகுந்தவாசனான வைகுந்த நாதனுக்கு எப்படிப் பொருத்தமாகும?

காலத்தூடகன் எனும் கள்வா தலைவன வைகுந்தநாதப் பெருமாளிடத்து அளவிலாப் பக்தி உடையவன். கொள்ளையிடச் சென்று தான் கொள்ளையிட்டுக் கொண்டு வருபவற்றில் பாதியைப் பெருமாளுக்குக் காணிக்கையாக அளித்து வந்தான்.

ஒருமுறை திருவைகுண்டத்தில் உள்ள அரசனுடைய அரண்மனையில திருடுகையில் பிடிபட்டான். ஆனால் பிடிப்பட்டவன் தப்பிவிட்டுத் திருவைகுண்டத்துப் பெருமாளிடம் சென்று சரண் புகுந்தான்.

வைகுநதநாதன் தன்னைச் சரண்புகுந்த கள்வர் தலைவன் பொருட்டுக் கள்வனாக உருமாறி, மன்னரிடம், செல்வத்தை அறவழியில் செலவிடாது தவறாகப் பயன்படுத்தியதை இடித்து உரைத்தார். அரசனும் மனம் திருந்தினார்.

இவ்வாறு கள்வனாக மாறி உபதேசித்த பெருமாளைக்

களளாபிரான, சோரநாதன என அழைததனா.

திருமாலடியாா திருவாய்மொழியில 'வஞ்சக் கள்வன்' எனப் பாடியுளளாா

தாா உடுததுத தூசு தலைககு அணியும பேதை இவன
நோ உடுதத சிநதைநிலை அறியேன – போா உடுதத
பாவை குநதம பணடு ஓசிததான பசசைததுழாய நாரும
சீவைகுநதம பாடும தெளிநது

திருமழிசைப்பிரானும் சிவனும்

சிவபிரானும, உமையும் வானவீதியில் வலம் செலகையில, திருமழிசைபபிரான திருவல்லிககேணியில் தவம் செயது கொணடிருபபதைக் கண்டு, உமையவள் வேணடுகோளினபடி இறங்கி அவரிடம் வரம் வேண்டுமபடி வலியுறுததினாா

திருமழிசை தமக்குப பரமபத வீடு அருளும்படி வேணடினாா. அது திருமால் ஒருவராலேயே அருளத்தக்கது. ஆதலால் வேறுவரம கேட்கும்படி சிவன கூறினார். ஆழவாா, தம்முடைய இறப்பை ஒன்றிரணடு நாள்கள ஒத்திப போட இயலுமா?'' என்று கேடடார். அதுவும் தம்மால இயலாது என்றான ஈசன்.

உடனே ஊசி ஒன்றைக் கொடுத்து, "இந்த ஊசி வழியே நூல் சொல்லுமாறாவது அருளுக'' என்று ஏளனம் செயதாராம். அதாவது, இதையாவது செய்ய முடிந்ததே எனபதே ஏளன உரை. திருமழிசை ஏளனம் செய்தது பொறுக்காத சிவன தம நெற்றிக் கண்ணைக காட்டப் பிருகு வமிசத்தவரான ஆழ்வாரும தம் கால் பெருவிரலிலிருந்ததோர் கண்ணைத் திறந்து கனலைப் பொழிந்தாராம்.

வைகுண்டம் சென்று பெருமாளைக் காலால் எட்டி உதைத்துப் பெருமாளும் அவருடைய காலைக் கழுவுவது போல் கழுவி அநதக் கணணையும கழுவிவிட்டார்

சிவபிரான் தம் சடை முடியிலிருந்து கஙகையைப் பொழிந்தும ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை.

ஆழவாரின பக்திச் சிறப்பைப் பாராட்டிச் சிவத்தம்பதிகள கைலாயம் சென்றனராம.

திருமழிசை என்னும் சித்தர்

சுததியாரணன என்னும் சித்தன விண வழியாகச சென்று கொணடிருநதபோது அவன் ஏறி வந்த புலிவடிவத்து வாகனப் பொறி ஆழவாரின இருபபிடத்திறகு நேராக வநதபோது நின்றுவிடடது. தவநிலையில அவரைக் கண்டான. ஆழ்வாரின கநதலாடையைக் கண்டு பொன்னாடை முதலியன பரிசளிததான.

ஆழ்வாரோ தம சிதது வலிமையால அச்சித்தனுக்கு அவருக்கு அவன அறிநதவறறை விடச் சிறந்த ஆடை அணிகலன்களை வழங்கினாா. ஆழவாரின் சித்துத் திறமையை மெசசிப் பணிநது சென்றான்.

கொங்கணசசித்தர் இருமபைப் பொன ஆக்கும் குளிகை ஒன்றைத் திருமழிசை ஆழ்வாருக்கு வழங்கினாா. திருமழிசை தம் உடலில உள்ள அழுக்கைத் திரடடிப் பசும்பொன்னாக்கி அவா முன் வைத்தாராம். தாம செய்த சித்தைவிட இது அற்புதம் எனச் சொல்லிக் கொங்கணச் சிததர் மறைநது போனாா.

காவிரியில் கலந்த தமிழ்

திருமழிசையாழ்வாா சைவராய்ப் பிறந்து வைணவராய் மாறியவர். சிவவாக்கியரே அவ்வாறு திருமழிசையாக மாறியவர். பேயாழ்வாரே அவ்வாறு மாற்றியவர் என்று கூறுவர். பாடுகையில் இவ்வுண்மையைச் ‘சாக்கியம் கற்றும், சமன் கறறும சங்கரன் ஆக்கிய ஆகமநூல் ஆராய்ந்து, பாக்கியத்தால் செங்கணமாலைச் சேர்ந்த’தாகப் பாடியுள்ளார்.

பேயாழ்வார் நந்தவனம் அமைத்துட் பெருமாளுக்கு மலாத் திருப்பணி செய்து கொண்டிருந்தார். சிவ வாக்கியச் சித்தராக இருந்த திருமழிசைப்பிரான் தினமும் இவருடைய நநதவனப் பக்கம் சென்று கொண்டிருந்தார்.

சிவவாக்கியர் அவ்வாறு செல்கையில் பேயாழ்வார் பல ஓட்டைகள் கொண்டதோர் குடத்தைத் துண்டுக் கயிறுகளை இணைத்துச் செய்த கயிற்றால் கட்டிமுகந்த நீரைச் செடிகளை வேர் மேலாகத் தலை கீழாக நாட்டு வைத்து நீா ஊற்றி வந்தார்.

இதைக கணணுற்ற சிததர் நினறு பேயாழ்வாரின் மடமைச செயல எணணிக கை கொடடிச் சிரிததார். இவவாறு ஏளனம் செய்ததன காரணம் வினவினார் நகைப்பிற்கு உரிய செயலைச் செய்ததால் ஏளனம் செய்ததாகக கூறினாா.

ஆழ்வாரோ, அமைதியான குரலில் மூடியிட்ட கயிறு சித்தரின் பல சமயத் தத்துவ ஞானத்தை ஒக்குமென்றும, சல்லிக் குடம எத்தத்துவத்தையும் பற்றிக கொளளாத அவருடைய வலியற்ற மனத்தைப் போன்றது என்றும், செடிகளைத் தலைகீழாக நட்டு வைத்தது சித்தரின் தெளிவறற மயக்க நிலையைக காட்டுவதற்கே எனவும் விளக்கம அளித்தார்.

சிவவாக்கியா எதிாவாது செய்யாது பேயாழ்வாரின் திருவடிகளை வணங்கினார். தமக்கு உறுதிப் பொருளை உணாத்த வேண்டினார். அவரை ஏற்றுப் பக்திசாரா எனப் பெயரிட்டு வைணவ சமயக் கோட்பாடுகளை அறிவுறுத்தினார்.

சைவராக விளங்கியபோது எழுதிய பாடல்களை யெல்லாம் காவிரியாற்றில் எறிந்துவிட்டார். நீரின ஓட்டத்தை எதிர்த்து வந்த சில பொது விளககப்பாடல்களைத் திருச்சந்த விருத்தத்தில் வழங்கினார்.

திருமழிசையின் வேதபாராயணம்

திருமழிசை ஆழ்வார் காஞ்சியிலிருந்து குடந்தைக்குச் செல்லும்போது சிலகாலம் தில்லையில் தங்கினார். ஒருநாள் அந்தணர் ஒருவரின் வீட்டு வழியே சென்றபோது வீட்டினுள் வேதம் ஓதிக் கொண்டிருந்த அநதணர்கள் இவர் இழிந்த குலத்துதித்தவர் எனக் கருதி இவரைக கண்டவுடன் வேதம் ஓதாமல் நிறுத்திவிட்டனர்.

இவர் சற்றுத் தள்ளிப் போய் நின்று அவர்களையே சிறிது நேரம் உறறுப் பார்த்தார். அவ்வளவுதான். வேதம் ஓதிக் கொண்டிருந்த அந்தணர்கள் தங்கள் பாராயணத்தைத் தொடர முடியவில்லை. எந்த இடத்தில் பாராயணத்தை விட்டார்களோ அந்த இடத்திலிருந்து தொடர இயலாமல் மறதி ஆட்கொண்டு விட்டது. நிலை குலைந்து போயினர். எவ்வளவு முயன்றும் அவர்களால் தொடர இயலாது போயிற்று.

திருமழிசை ஆழ்வார் சில குறிப்புகள் வாயிலாக அவாகள் வேதபாராயணததில் விடட இடததை நினைவுறுத்தினார். அவாகளும மீணடும் விட்ட இடத்திலிருந்து வேதபாராயணத்தைத் தொடாநதனர். அது மட்டுமல்லாமல் திருமழிசை ஆழ்வாரின் வேத சாததிர ஞானத்தைக கண்டு வியநதனர்.

பெரும்புலியூரடிகளும் திருமழிசையும்

தில்லையில் பெரும்புலியூரடிகள் என்னும் தீட்சதர் வேள்வி ஒன்று நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தார். அவ்வமயம் தில்லையில் பெரும மதிப்பும், பணிவன்பும கொண்ட திருமழிசைப் பிரான் இருநதார். அடிகள, திருமழிசைப் பிரானிடத்து மதிப்பும், மட்டறற மரியாதையும கொண்டு அவருக்குத் தலைமை வழிபாடு எனப்படும் அதிகார பூசை செய்ய முயனறாா.

ஆனால வைதீக மனப்போக்குடைய பார்ப்பனர் தாழ்ந்த குலம எனக் கருதப் பெற்ற குலத்தவரான திருமழிசைப் பிரானுக்கு அத்தகு வழிபாடு செய்வதை எதிர்த்தனர்.

இவ்வாறான சாதி வெறிமிகுந்த அந்த வைதீக மனப்போக்குடைய பார்ப்பனாகளுக்குப் பாடம் புகட்ட அவர் எண்ணினார். எனவே, அவர்களுக்கு இறைவன் உறைவிடங் கொண்ட தம் உயிர் நிலையைக் காட்டும் படித் திருமாலை வேண்டி இப்பாடலைப் பாடினார்.

அககரஙகள அககரஙகள எனறுமாவ தெனகொலோ
இககுறுமபை நீககி எனனை ஈசனாகவலலையேல
சககரங கொள கையனே! சடஙகர் வாயடஙகிட
உடகிடந்த வணணமே புறம் பொசிந்து காடடியே

இப்பாடலைப் பாடியதும் திருமாலும் தன மெய்யடியார் வேண்டியவாறே அவர் மேனியில் தோன்றினார்.

பெரியாழ்வாரான விட்ணுசித்தர்

பாண்டிய மன்னன் வல்லபதேவன் சபையில் ஒருநாள் வேதியர் ஒருவர் “மழைக்காலத்திற்காக மற்றக் காலங்களிலும், இரவுக்காகப் பகலிலும், முதுமைக்காக இளமையிலும், மறுமைக்காக

இமமையிலும முயனறு சோகக வேணடும" எனப் பொருள்படும சுலோகம ஒனறைக கூறினாா

மனனனுககு இச சுலோகததில் மறறவை யெல்லாம புரிநதாலும், 'மறுமைககாக இமமையிலும் முயன்று சோக்க வேணடும எனபது யாது' எனறு புரியாமல தவிததான்

தம் குரு செல்வநம்பி என்பவரிடம இது குறித்து வினவினான் அவா பிற அறிஞாகளைக் கூட்டி விவாதிதது முயனறு அறியலாம எனறார். எனவே அறிஞர்கள் சபையை அரசன் கூடடினான

பெரியாழ்வாா கனவில் பெருமாள் தோனறி மதுரை சென்று பரத்வ நிர்ணயம செய்து வருமபடி ஆணையிட்டாா. ஆனால ஆழவாரோ தாம வேத சாத்திரம் அதிகம் பயின்றவா அலலரே எனறு தயங்கினாா.

பெருமாளோ 'நாம உமக்கு அருள் செயவோம. தயங்காமல சென்று வருக' எனறு அனுப்பி வைத்தார் மதுரை சென்ற ஆழவார் அறிஞா சபையில, திருமாலே பரமபொருள் எனனும் கருததினை உறுதி செய்தார். அதனை எய்துவதற்கான வழிகளையும அவா திறம்பட எடுத்து வைத்தார். மன்னர் கட்டியிருநத பொற்கிழி ஆழ்வாா எடுத்துக் கொளளும்படி தாழ்ந்து வளைந்தது.

மனனவன அபபொறகிழியை வழங்கிப் பட்டத்து யானை மேல ஆழ்வாரை அமரவைத்து ஊர்வலமாக மதுரை வீதிகளில் அழைத்துச சென்றான. கோயில் முன வந்த ஊாவலததின முன கூடலடிகள் வந்து பூாண குடும்பததுடன் கோயில் நிருவாகிகள் ஆலயத்தினுள் அழைத்துச் சென்று பெருமைப்படுத்தினா. திருமால கருடாழ்வாா மீது அமர்ந்து தோனறினாா. ஆழ்வார் பெருமை கணட மனனன் அவருக்குக் கவரி வீசினான்.

எமபெருமானுக்குக் கண்ணேறு பட்டுவிடுமென்று பயந்த ஆழ்வாா அவர் பலலாண்டு வாழவேண்டுமென வேண்டித் திருப்பல்லாண்டு பாடினாா இறைவன ஆழ்வாருக்குக் காட்சி அளித்த இடம் 'மெய் காடடிய பொட்டல்' என்று பெயர் பெற்றது.

மதுரை நகரில் 'மேங்காட்டுப் பொடடல்' என இனறு அழைக்கப் பெறுவதுதான் அன்றைய நாளில் மெய்காடடும் பொட்டலாக விளங்கிய பகுதியாகும.

விட்ணு சித்தர் பெரியாழ்வாா எனப் பெயர் மாற்றம் பெற்றார்.

ஆண்டாள் மணவாளன்

பெணணைப் பெறறவாகள, தம பெணணை மணம் செய்து கொடுத்துவிட்டால் ஒருபெரும பொறுப்புத தீர்நதது என எண்ணி மகிழவா. அது உலகியலபு.

ஆனால், பெரியாழவாரோ தாம் பேணி வளாத்த பெண ஆணடாள் அரங்கனையே எணணி வாழ்ந்து, அவனுககே ஐககியமானதை எணணிப் பேருவகை கொள்ளுதறகு மாறாக வருத்தம கொள்கிறாா திருவரங்கத்துப் பெருமான ஆண்டாளை மணமகன் கோலததில தான் ஏறறான். இருபபினும

ஒருமகள தனனையுடையேன உலகம நிறைநத புகழால
திருமகள போல வளாததேன செஙகணமால

எனறு தம திருமொழியில் பாடினார்.

ஒரே ஒரு திவ்யதேசத்தைப் பாடியவர்

திருவரங்கத்திலேயே வாழநது அந்த ஒரே ஒரு திவ்ய தேசத்தைப் பாடியவா விப்ரநாராயணன் எனப்பட்டவர் ஆவார். திருசசி மாவட்டப் புள்ளம் பூதங்குடிககு அருகிலுள்ள மண்டல் குடியில் முன குடுமிச் சோழியப் பாாப்பன குடியில் விசாரதா என்பவரின் மகனாகப் பிறந்தாா.

திருவரங்கப் பெருமாள் அரங்கனுக்கு அவா பூமாலை தொடுத்துக் கொடுக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருநதார். ஒருநாள் தேவதேவி என்பவளும் அவள் தமக்கையும் உறையூர்ச் சோழன் அவையில் தம் ஆடல் பணியினை முடித்துக் கொண்டு இவருடைய மலர்ச் சோலைப் பக்கமாய் வநது இளைப்பாறினர்

அவ்வழியே வந்த விப்ரநாராயணா அழகிகள் இருவரையும் ஏறெடுத்துப் பார்க்கவில்லை. அவர்கள் இருவருமே இதனால் அதிர்ச்சியும், வியப்பும் அடைந்தனர். தேவதேவி தன்னைத் தன் அழகை ஒரு பொருட்டாகவே கருதாத அவரை மயக்கித் தன் வயப்படுத்துவதாகச் சூள் உரைத்தாள். அதை நிறைவேறற அவரிடம சென்றுப் பணிப்பெண்ணாகத் தனனை ஏற்கும்படி மன்றாடினாள்.

அவளுடைய சபதம் தெரியாத அவரும தமமுடைய நந்தவனத திருபபணியில் உதவுமபடி கூறினாா ஒருநாள நநதவனத திருபபணியில் அவா ஈடுபட்டிருந்தபோது மழை பொழிந்ததது. மங்கையின உடல நனைந்தது. அத்தோறறத்தில மயங்கிச் சறறுநிலை தடுமாறி அவளுடன் கூடி மகிழ்நதாா. அவள பொருட்டுப் பொருள் எல்லாம் தொலைததார். அவளும அவரை ஒதுககினாள்.

திருமால், அழகிய மணவாளன் என்னும் சிறுவன் வடிவத்தில் கோயிலின் பொன்வட்டியலை விப்ரநாராயணர் கொடுத்தனுப்பியதாகத் தேவதேவியிடம் கொடுத்து விடடார் அவளும மகிழநது ஏற்றாள். கோயில் பொருளைக் காணவிலலை என்றவுடன் அதனைத திருடிய குறறத்தினை விப்ரநாராயணா மேல் சுமததி அவரைக் கைது செய்து சிறை வைத்தனர்.

இரவில் அரசன் கனவில் தோன்றி நடந்தவை கூறினார் எம பெருமாள. அரசனும் அவரை விடுவித்தான. மீண்டும் மாலை தொடுக்கும் பணியினை மேற்கொண்டார். வாழ்நாள் முழுவதும திருவரங்கததிலேயே கழித்தார். அந்த ஒரு திருததலத்தையே பாடினார். வேறு திருத்தலம் எதனையும் இவர் பாடவில்லை.

காய்ச்சிய நீரில் உருவானவர்

நமமாழ்வாரிடம் அவருடைய இறுதிக் காலத்தில் வழிபாட்டுக்கு அர்ச்சா ரூபம (சிலை) அளிக்க வேண்டும் என்று மதுரகவி வேண்டினாா. நம்மாழ்வார் அவரைத் தாமிரபரணி நீரைக் காய்ச்சி அதிலிருந்து செமபினாலான உருவங்களை உண்டாக்கச் சொன்னார்.

அவ்வாறு காய்ச்சியதும் முதலில் அஞ்சலி செய்யும் கரங்களுடன் திரிதண்டுடன் வந்த உருவத்தினைக் கண்டு வியந்து கேட்க நம்மாழ்வார் 'பொலிக, பொலிக' என்று திருவாய்மொழியில் கூறிய வண்ணம் திருமால் பெருமையைக் கூறியதுடன், வைணவ சமயத்தைப் பெருக்கப் போகின்ற எதிராசன் உருவம் என்று தம் வலது திருவடியை எடுத்துக் காட்டினார்.

அதில் உடையவர் உருவம காணப பெற்றதால் அவரை இராமானுசராக வைத்தா. மறுபடியும் நீரைக் காய்ச்சியதும் சின்முத்திரையுடன் சட கோபராம் நம்மாழ்வார் உருவம் கிடைத்தது

அவ்வுருவில் நம்மாழவாரின உடலிலிருநது ஒளி பாய்ந்தது நமமாழ்வாரின் பூத உடல் மறைந்தது. செம்பினால் ஆன உடல் நிலைத்தது

அவ்வுருவை நம்மாழ்வாருககாக அமைக்கப பெற்ற கோயிலில வைதது மதுரகவி யாழ்வார் திருவைகாசித் திருவிசாகத் திருவிழா பத்தும் கண்டருளினாா

வளந்தழைகக உணடாலஎல வாசமணநதாய எல
தெளிநத கலைகள கறறாய என சீசி குளிாநத பொழில
தணகுரு கூா வாவிச சடகோபன ஊா எஙகள
வண்குருகூா எணணாத வாய

எச்சிற் பெருமாள்

திருவரங்கத்து அரங்கன் திருக்கோயிலில் அரங்கன் முன்பாகத் திவ்வியப் பிரபந்தங்களை இசையுடன பாடும் அரையர் ஒருவர் இருந்தார். அவா வெற்றிலை போடும் பழக்கமுடையவர். தான் வழிபடும் சாளக்கிராமப் பெருமாளைத் தம் வெற்றிலைப் பெட்டியிலேயே எழுந்தருளப் பண்ணியிருநதார்.

தாம்பூலம் போட்டுக் கொள்ளும் சில நேரங்களில் அடியவர்களிடம் அரங்கன் புகழ் பேசிய வாறே கொட்டைப் பாக்கு என்று நினைத்துச் சாளக்கிராமப் பெருமானை வாயில் போட்டுக் கொண்டுவிடுவார். பறகளால் சிறிது கடித்த பின் தாம் கடித்தது, பாக்கன்று சாளக்கிராமப் பெருமாளே என உணர்ந்து, பதறித் தம் வாயிலிருந்த பெருமாளை எடுத்து நன்னீராட்டி ஆழ்வார்கள் அருளிய பாசுரங்களைத் தாளத்துடன் இசைத்துக் கண்ணீர் மல்கப் பணிவன்புடன் மன்னிக்க வேண்டுவார். தம்மை மறந்த நிலையில் இவ்வாறு சாளக்கிராமப் பெருமாளைக் கடிப்பதும், பின் தவறுணர்ந்து கண்ணீர் மல்கச் சேவிப்பதும் அன்றாட நிகழ்ச்சியாயிற்று.

நண்பர் ஒருவர் அவரிடம் இவ்வாறு நாள்தோறும் எச்சிற்படுத்திப் பிழைபடுவதைக் காட்டிலும் யாருக்கேனும்

சாளககிராமப பெருமாளை கொடுததது விடலாமே எனறாா. அரையர் அவருககே கொடுததுவிட்டாா. அவரும அதைத்தாம வழிபடும பெருமாளுடன் எழுநதருளச் செயது கொண்டார்

அன்றிரவு அவா கனவில பெருமாள தோன்றி, 'அரையா திருவாயினை எச்சிலவாய் என்றா கருதினீா அது ஆழவாா பாசுரங்கள கமழும் வாய். அதுவே எமக்கு உகந்த இடம். எப்பொழுதெல்லாம ஆழ்வாாகள் அருளிய திரு அமுதுப் பாசுரங்களைக் கேடக ஆசை எழுகிறதோ அப்பொழுதெலலாம் கொட்டைப் பாக்காய்த் தட்டுப படடு அநதப பேறு பெறுவேன் ஆகவே, என்னை அவரிடம் சோதது விடுக எனறாா

மறுநாள் காலை அவா ஓடிவநது அரையரிடம பெருமாளை ஒபபடைததுத் திருவடி வீழ்ந்து பிழை பொறுக்க வேணடினாா

இளையாழ்வார் விட்ட கண்ணீர்

இளையாழ்வாா தம் குரு யாதவப் பிரகாசருக்கு எணணெய தேய்த்துக கொண்டிருந்தார். அபபோது அவா "தஸ்யயதா கப்யாசம் புணடரீக மேவ மக்ஷிணி" என்னும் வேதவாக்கியத்திறகுப பொருள் கூறினார்.

இந்த வாக்கியத்திற்கு "அந்தப பிரம்மத்துக்குச் சூரியனால் அலர்த்தப்படுகின்ற தாமரை போன்ற கணகள்" என்பது பொருள். இவ்வாறு பொருள் கூறினால் அநதப் பிரம்மத்துககு உருவம உண்டென்றும, குணங்கள் உண்டென்றும பொருளபடும். உண்மையும அதுதான. ஆனால், அத்வைத சித்தாநதத்தில் பிரம்மத்துக்கு உருவமும் குணமும் இல்லை.

எனவே யாதவர் பொருளைத் திரித்துக் கூறினார் யாதவா உண்மைப் பொருளைக் கூறாமல் மேலே கண்ட வாசகத்திற்குப் பிரமத்துக்கு உருவமில்லையாகையால் "பிரம்மத்துக்குக் கண்கள் குரங்கின் பின்புறம போல இருக்கிறது என வேதம் ஏளனம் செய்கிறது" எனறு மாறுபட்ட பொருள் கூறினார்.

இளையாழ்வாருக்கோ இவ்வாறு பொருளைத் திரித்துக் கூறுவதில் உடன்பாடு இல்லை. அவருடைய நெஞ்சம் வேதனையடையவே கண்களில் இருந்து கண்ணீர் சொட்டியது.

அவவாறு விட்ட கணணீர் யாதவரின தொடையில வீழ்ந்தது அககணணீா துயரக கணணீா ஆதலால யாதவரை நெருபபாய்ச சுடடது யாதவா இளையாழவாரை நோக்கிக் கணகளில நீர் வழிந்ததன காரணம வினவினாா

அதறகு இளையாழவாா (கம+பிபதி=கபி) 'கம' எனறால நீா, "பிபதி" எனறால் அதைப் பானம செயகிறான, கபி சூரியன் எனபது பொருளாகும் எனறும, கப்யாசம் என்பதறகுச் 'சூரியனால் உலாததபபடும' தாமரையை ஒதத கணகள் எனப பொருள செயதார் இவவாறான உணமைப் பொருள இருகக மாறுபடட பொருள கூறி இழிவுபடுததுவதால் கணணீருடன் துககம உணடாயிறறு எனறு விளககம் அளிததார்.

இளையாழ்வார் விரட்டிய பிரம்ம ராட்சசம்

காஞ்சியை ஆடசிபுரிநத அரசன் மகளுக்குப் பிரமம ராட்சசு பிடித்தது. அரசன அதனை ஓடட முயனறான். எத்தனையோ வழிகளில முயன்றும அதனை ஓட்ட முடியவில்லை. யாதவப் பிரகாசரை அழைத்த அரசன் அதனை விரட்டிட உதவி செய்யும்படி வேணடினார்.

யாதவப் பிரகாசர் பிரம்ம ராட்சசனை "நீ இநதப் பெணணை விட்டுப் போ" எனறு கூறிவேத மநதிரங்களை உச்சரித்தார். அப்படியும பிரம்ம ராட்சசம் விடடு விலகவில்லை.

யாதவபபிரகாசா, "யார் சொன்னால் நீ இப்பெண்ணை விட்டு நீங்குவாய்" என்று பிரமம ராட்சத்தைக் கேட்டார். அதற்குப் பதில் கூறிய அது "உன் மாணவரில் ஒருவராய, நித்ய சூரிகளில் ஒருவராய், சிவந்த மேனியோடு உயாந்தவரும், அழகியவருமாய், முழங்கால அளவு நீணட கரங்கள் உடைய இளையாழ்வார் தம பாதங்களை என தலைக்கு அணியாய்ச் சேர்த்தால் அப்பெணணை விட்டு நீஙகுவேன" என்று பதில் கூறியது.

இளையாழ்வார் அதனை நோக்கி "இங்கு நினறும் நீங்கிப் போ" எனறார். அது "உம்முடைய பாதங்களை என் தலை மீது வைத்தால் நான் நீங்கிப போகிறேன், போவதறகு

அடையாளமாக எதிரிலிருககும அரச மரககிளையை முறிததுக கொணடு போவேன'' என்றது

இளையாழ்வாா அது கேட்டபடியே செய்ய அரசகுமாரியை விடடு நீங்கியது.

ஆளவந்தார் விரும்பிய இளையாழ்வார்

திருவரங்கத்தில் ஆள வநதாா திருவாய்மொழிக்குப் பொருள விளக்கம் அளித்து வந்தார். திருவாய்மொழியில் 'இலிங்கத்திட்ட புராணத் தீரும் சமணரும், சாக்கியரும் வலிநது வாது செய்வீகளும் மறறும் நும் தெய்வமாகி நின்றான்'' என்னும பாசுரத்திற்குப பொருள விளக்கம் அருளினார். அபபோது அவர் ''நமக்குபபின இதர சமயங்களைக் களைநது நம சமயத்தைப பேணி வளாப்பவர் இலலையே'' எனறு வருநதினாா இளையாழ்வாரே அதறகுத தகுதியானவா என்று கருதினார்.

ஆனால் இளையாழ்வார் யாதவப்பிரகாசருடன் அல்லவா இருநதாா? அவரிடமிருந்து உறவறுத்துத் தம பக்கம் சேர்பபதற்கான வழி என்ன என யோசிததாா. பேரருளாளன் பெருமாளிடம ''முன் வேண்டியதைப் பயனுடையதாக ஆக்கியருள வேணும்'' என்று வேண்டினார்.

ஆளவந்தாரின் கோரிக்கையைப் பெருமாள் நிறைவேற்றி வைத்தார் எப்படி?

யாதவப் பிரகாசா 'சர்வம் கல்விதம ப்ரம்ம' எனபன போன்ற சுருதிகளுக்கு அத்வைத பாரமாக 'ஜீவாத்மாவும், பிரம்மமும் ஒன்றே' என்பதற்கேற்பப் பொருள் கூறினார். இளையாழ்வார் இதைக் கண்டிததார். ஜீவாத்மா வேறாகவும், பரமாத்மா வேறாகவும் இருநது சரீர சரீரத் தன்மையால் ஒன்றாயிருக்கும் விசிட்டாத்வைத பாரமாகப் பொருள் விரித்தார்.

இதனைக் கேடடுச் சினநத யாதவர், இளையாழ்வாரிடம் ''இனி எம்மிடம் வாசிகக வேண்டாம். உம் புத்திக்குத் தக்காரிடமபோம'' எனறு கூறிவிட்டார்.

இளையாழவாா மிகவும் மகிழ்சசியுடன யாதவரை விடடு நீங்கி இச்செயதியைத் தம் அனனையிடம கூறினார். அவா திருக்கசசி நமபிகளைச சேவிதது அவா சொல்லியபடி செய்து கொள்ளச சொனனாா. எனவே, திருக்கச்சி நம்பிகளையடைநது அவா கடடளைபபடி சாலைக் கிணறறுத் தீாததததைப் பெருமாளுக்குப் படைதது வநதாா

காஞ்சியிலிருந்து திருவரங்கம சென்ற வைணவாகள் ஆளவநதாரைச் சேவிததனா இளையாழ்வார், யாதவப் பிரகாசரிடம் கலவி தவிர்தது விட்டாா என்பதனைக் கூறினாா. பெரிய நமபிகளை அழைத்து உடனே சென்று இளையாழ்வாரை அழைதது வருமபடி கூறினார்.

பெரிய நம்பிகள் காஞ்சிபுரம் செனறாா. இளையாழ்வார் பெருமாளுக்குத் தீர்த்தம கொண்டு வரும் சாலைக் கிணறறு வழியில் இருநது ஆசாரியாா அருளிய தோத்திரங்களைப் பாடிக கொணடிருந்தாா அவவழியே வநத இளையாழ்வார் செவியில் "பிரஹ்மா சிவஸ் ஸத மக பரமேஸ்வராட் இத்யே தேவி யஸ்ய மஹீமாாபை விபருஷஸ்தே" என்னும் பெருமாளின் சுலோகம ஒலித்தது.

இதனுடைய பொருள் "எந்த சர்வேசுவரானாகிய நாராயணனே, பிரமன, சிவன இநதிரன் ஆகிய இவர்களிலும் மேலான மூத்த புருடனுமாகிய இவாகளெல்லாம் உன்னுடைய மகிமையாகிற கடலில் துளிகளாகின்றனரோ" என்பது ஆகும்.

இச்சுலோகத்தால் ஈாககப்பட்டு இதை அருளியவா யார் என்று நமபிகளிடம் வினவ அவா "ஆளவந்தார் அருளியது" என்றவுடன் இளையாழ்வார் அவரைச் சேவிக்க வேண்டும் என்றாா.

பெருமாளிடமும் திருக்கச்சி நம்பிகளிடமும் விடை பெற்றுப் பெரிய நம்பிகளுடன் திருவரங்கம் சென்றார்.

ஆனால், அதற்குள் ஆளவந்தார் மறைநதார். அவருடைய உடல் கிடத்தப்பட்ட இடம் அடைந்தார்.

அப்போது ஆளவந்தாரின் கைவிரல்களில் மூன்று முடங்கியிருப்பதை இளையாழ்வார் கண்டு "மூன்றும இவர்க்கும் இப்படியுண்டோ?" என வினவினார்.

"முன்பு இல்லை. இப்போதே உண்டாயிற்று" எனப் பதில் கூறினார்.

இளையாழவாா “ஆயினும வாழுமபோது இவா ஏதேனும் குறையை வெளியிடடதுணடோ? எனக கே. ாா. “வியாசபராசா களிடதது உபகாரச சிந்தனையும் நமமாழவாா பககலில அதிக பிரேமையும, வியாச சூத்திரஙகளுககு விசிடடா வைத்துககிணங்க விரிவான உரையும உணடாக வேணும எனனும விருபபம் அடிககடி அருளிச செயயக்கேட்டதுணடு” எனறு பதில கூறினா

இளையாழவாா அது கேட்டு “இநதச் சரீரமும் வலிமையுடையதாய இநத ஆசாாயருடைய கிருபையும, அடியேனிடம பரிபூாணமாயிருநது சாவேசுவரனும அடியேன நினைத்தபடி கூடடுவனாகில, இமமூன்று குறைகளையும தீாக்கக கடவேன’ எனறு உரைததாா

ஆளவநதாரின் மூனறு திருவிரலகளும் அதன்பின் நிமிாநதன ஆளவநதாரைச் சேவித்து அவா அறிவுரைகளை நேரில கேட்டுப பயன் பெறும்பேறு கை கூடாவண்ணம பெரிய பெருமாள் இபபடிச செய்தாரே என்று வெறுப்புறறுத திருவரஙகப பெரிய பெருமாளைச சேவிககாமலேயே காஞ்சி திருமபினார்.

திருக்கச்சி நம்பிகளின் ஆலவட்டப் பணி

திருககசசி நமபிகள் காஞசிப பெருமாளுக்கு ஆலவடடம வீசும் திருபபணி மேற்கொண்டிருநதாா. அவருடைய பக்தியில மகிழநத பெருமாள் அவரோடு நேருக்கு நேர் உரையாடி வநதாராம்.

அவா தீாத்தமாடி வரும்போது ஒருவன் தினமும தன் உடலிலும் தலையிலும் நமபிகளின் திருவடி மண்ணைப் பூசி வந்தான்

இதனையறிந்த அவா ஒருநாள் அவனை “ஏன இவ்வாறு செய்கிறாய?” எனறு கேட்டார்.

அவன “தேவப் பெருமாளோடு பேசும் தேவரீா் திருவடிப் பொடி எனபதால இவவாறு செய்கிறேன” என்றார். அவன், அவரிடம “சுவாமி அடியேனுக்கு மோட்சம் உண்டா எனப பெருமாளிடம தெரிநது சொல்லவேணடும்” எனறு சொல்லப்

பெருமாள் "அவனுக்கு மோட்சம உண்டு" என்று பதில் கூறினாா

தம் பேற்றைப் பற்றி நமபிகள் பெருமாளிடம் கேடடார். "உம் பகதிக்கு எம அர்ச்சை நிலையைக் குலைத்துக் கொணடு பேசினோம். பாட்டுக்கும் ஆட்டத்திறகும சமமாயிற்று, எனவே பாகவத அபிமானம் பெறறாலே பேறு பெறலாம்" எனறாா பெருமாள்.

திருக்கச்சி நமபிகள் பெருமாள் குறிபபிட்டவாறு பாகவத அபிமானம் பெறத் திருககோட்டியூர் நமபியிடம் மாடடுக் காரனாகத் தம்மை மறைததுக் கொண்டு இருநது வந்தார்.

ஒருநாள் மாட்டை மேய்ச்சலுக்கு அழைத்துப் போனவர் இரவு நெடுநேரமாகியும் வரவில்லை. மழை பெய்தது. திருக்கோடடியூா நம்பி மாட்டுக்காரனான திருக்கச்சிநமபிகளைத் தேடிச் சென்றார்.

அங்கே அவர் கண்ட காட்சி இது. திருக்கச்சி நமபி தம் ஆடையை மாட்டின் மேல் போாத்தித தாமும் அதன்மேல் கவிழ்ந்து படுத்திருந்தார்.

திருக்கோட்டியூர் நம்பி "ஏன் இப்படிச் செய்கிறாய்?" என்று நமபியைக் கேட்டார்.

திருக்கச்சியூரார் "மழையில் நனைந்தால் பசுவிற்குச் சீதளம் பிடித்துப் பாலும் சீதள குணத்தைப் பெறும். அதைப் பருகிடும் தங்களுக்குச் சீதளமாகி நோய் ஏற்படுமே" என்று கருதி இவ்வாறு செய்தேன்" என்றாா.

"நம் பையன்" எனத் திருக்கோட்டியூரார் அவரை அபிமானித்தார். தாம் மாடடுக்காரனல்லன், திருக்கச்சி நம்பிகளே எனறு காட்டி விடைபெற்றுக் காஞ்சியை அடைந்தார்.

திருக்கச்சி நம்பியின் பக்தி

காஞ்சி வரதராசப் பெருமாள் திருக்கச்சி நம்பிகளின் கையாலே அமுது கொள்ள அவாக் கொண்டார். ஒருநாள் தளிகை அமுது செய்தும் அவசரத்தில் திரையைவிட்டதும் அர்ச்சகரை வெளியே போகச் சொல்லி, நம்பிகளைப் பிரசாததததை

எடுததுத் தருமபடி நியமித்து எலலாவற்றையுமம சாப்பிடடு முடிதது விடடார்.

படடாச்சாரியாகள திரையை நீக்கிப் பார்த்தனர் வெறும் பாத்திரஙகளே இருநதன. "ஆசசாமூர்த்தி (சிலை) அமுது செய்திருககமுடியாது, நம்பிகள தாம எல்லாவற்றையும உண்டிருபபார்" என அவா மேல அவாகள் பழி சுமததினார்.

நம்பியின் பக்தியை உலகறியச செய்ய வடககே ஒரு தனிகன் கனவிலே பெருமாள் தோனறித் தமக்கு 1000 தளிகை சர்க்கரைப பொங்கல படைக்குமபடி கேட்டுக் கொணடார். அவனும் அவவாறே செய்தான. ஆயிரம் தளிகைகளையும் திரை இட்டுப் பெருமாள் முன படைததனா.

முன்பு போலவே அர்ச்சகரை வெளியே போகச செய்து, நம்பியை அத்தளிகைகளை அவர் கையால் எடுத்துத் தரச் செய்து அத்தனை தளிகைகளையும் அமுது செய்து வெறும் கலங்களாக்கித் திரையை நீக்கச சொனனபோது வெறுஙகலங்கள் கண்டு அனைவரும் வியந்தனர்.

நம்பிகள மீது ஐயப்பட்டுப் பழி சுமத்தியதறகு மனனிப்பு வேண்டினர். மறுபடியும் திரையிடச செய்து பாத்திரங்களில் பொங்கல நிறைநதிருக்கச் செய்தார் பெருமாள். பின திரை நீக்கச் செய்து அனைவரையும் வியப்பிலாழ்ததினாா.

திருக்கச்சி நம்பிகளைப் பிடித்த ஏழரைச் சனி

ஒரு சமயம ஏழரை ஆண்டுச் சனியின் சமபந்தம் நம்பிக்கு நேருவதாக இருநதது. எனவே நம்பியிடம் இநதப பிரிவை அவர் சகிக்க வேண்டும் எனறார் எம்பெருமாள்.

'நம்பியோ பிரிவைச் சகியேன' எனறார். 'ஏழரை மாதங்களாவது அனுபவித்தே ஆக வேணடும், பிராபதகாமததை அநுபவிததே கழிக்க வேணடும்,' என்றாா. நம்பியோ அதுவும இயலாது என்று கூறவே 'ஏழரை வாரமாகிலும கழிக்க வேண்டும்' எனறபோதும் மறுத்துவிடடார். ஏழரை நாளிகை (3 மணி நேரம்) யாகிலும் அநுபவித்துத்தான ஆகவேண்டும எனறும் வேறு வழியில்லை எனறும பெருமாள கூறிவிட்டாா.

ஒருநாள் பெருமாளுடைய அணிகலன் ரத்னாகாரம காணாமல்

போயிற்று. அரசசகர்கள நம்பிகள தாம எடுத்து இருக்க வேணடும என்றனா அதனால அதிகாரிகள் நமபிகளைக் காவலில வைத்தனர். ஏழரை நாழிகை கழிநததும் பெருமாளின திருமேனியிலேயே மலாகளில் மறைநது கிடநத இரத்தினமாலை கிடைததது.

அதிகாரிகள் கனவில கண்ட பெருமாள் "தாமோதரன நமபிகளின் ப்ராரப்த காமமான ஏழரை ஆண்டுச் சனியை ஏழரை நாளிகை அனுபவிக்கச செய்யவேண்டுமென மறைத்தேன" என்றாா. நமபிகளும விடுதலை ஆனாா. நமபிகள் தேவராடடகம எனனும பிரபந்தத்தை அருளிச் செய்தார் பூவிருநதவல்லியில் இவருடைய உருவச சிலையைப் படைத்தனா.

அரியக்குடி திருவேங்கடமுடையாள்

17ஆம் நூற்றாண்டில வாழ்நத சேவுகன செட்டியார் எனற நகரததார் பிரிவின் பெருமகன ஒரு பெரு தன வணிகராக இருநதார். அவர் கொடை வள்ளல. திருமலைத் திருவேங்கடமுடையான் பால் ஆழநத பகதியுடையவர். அடிக்கடி சமாதியடைந்து விடுவாா. அந்நிலையில் இவா மீது பாம்புகள் ஊாந்து விளையாடின. பலா இவரை வழிபடடுத் தீராத நோய்களைத் தீாததனர். இவருக்குக் காணிக்கை செலுத்தினார்.

ஆண்டு முடிவில் உண்டி காணிக்கைகளை எடுத்துக் கொண்டு திருவேங்கட முடையானிடம நடந்து சென்று சமர்ப்பித்து வந்தார். வயது முதிர்ந்த நிலையிலும் அக் காணிக்கை செலுத்தினர்.

வயது முதிர்ந்த நிலையில் காணிக்கை உண்டியலைத் தலையில் சுமந்து, திருமலைக்குச சென‌று மலை ஏறும்பொழுது வழியில் மயக்கமுற்று விழுந்துவிடடாா. பின்னா உணர்வு பெற்றுத் திருமலை சென்று காணிக்கைகளைச் சமாப்பித்தாா.

திருவேங்கடவன அவரிடம் 'இனிமேல் நீ மலை ஏறி வரவேண்டும் என்பதில்லை' என்றார். வழியில் ஓரிரவு தூங்கும்பொழுது எம்பெருமான் கனவில தோன்றி 'அரியக்குடியில் எவ்விடத்தில் நானகு பக்கமும் முளை அடித்து மனை முகூர்ததம செயயப்பட்டு நடுவில் உடைத்த தேங்காயும், துளபமும் மஞ்சள் குங்குமம காண்ப்படுகின்றதோ அவ்விடத்தில் யாம சாந்நித்யம்

செய்வோ. எமககு அங்கு ஒரு சிறறில அமைக்க' எனறு வாயமொழிந்து மறைந்தாா.

இறைவன் திருவருளை எணணி அவர் வீட்டுக்கு அருகிலேயே திறந்தவெளி செதுக்கப் பெற்று நானகு புறமும முளை அடிக்கபபடடு நடுவிலே மனை முகூாத்தம செய்த தேஙகாய் மலர்களைக கணடாா அங்குச் சிறுகோவில் கடட முடிவு செயதாா. அவா கணட இடததில் கருடாழ்வாா வட்டமிட அங்குப் பார்த்தபோது உபய நாசசியார் மூவருடன் வெளிப்படடாா. இவ்வாறாக அரியககுடி வேங்கடவன் கோயில் வளாநதது. பல இலட்சம ரூபாயில் எழுந்த ஆலயம அது. காரைக்குடி அருகில இந்த அரியக்குடி திருவேங்கடமுடையான ஆலயம் உள்ளது

அடியவனாய் வந்த பெருமான்

திருககச்சி நம்பிகள் பெருமாளோடு உரையாடுபவா எனக் கண்டோம். அவ்வாறு இரவு நெடுநேரம உரையாடிக் கொண்டிருந்த ஒருநாள் கன மழை பெய்தது. தம் சீடன் வரதனை அழைத்தார். வரதன் வநது அவருக்குக் காலணியை இட்டுக் கையில் தீவட்டியையும் ஒரு கையில் திரு அனந்தாழ்வானாகிய குடையையும் பிடித்துக் கொண்டு போய் மடத்தில் சேர்த்தான்.

மடத்திற்குச் சென்ற நம்பிக்கு அதிசயம் ஒன்று காத்திருந்தது. அவருடைய சீடன வரதன் வந்து அவரை அழைத்துச செல்ல வராமல் தான் தூங்கிவிட்டதாகவும், அவருடன் வரத் தவறியதற்காக மன்னிக்கும்படியும் வேண்டினான். இதைக் கேட்ட நம்பிகள் பெருமாளே வரதன் என்னும் பணியாளனைக் கொண்டு வந்தாா என மனங் கலங்கி வேதனையடைந்தார்

பின் பகலிலேயும இவருக்குக் காலணியிடுதல், குடை பிடித்தல் தொண்டைச் செய்தார். இதனால் பெருமாளிடம் வெறுப்புக் கொண்டு, திருமலைக்குச் சென்று ஆலவட்டம் வீச, திருமலைப் பெருமாள் திருமலையில் திரண்டருவி பாயும் இடத்தில் வசிக்கும் எனக்கு இந்த ஆலவட்டம் வேண்டுவதில்லை. அத்திகிரி அருளாளனுக்கே அதனைச் செய்" என்று கூறிவிட்டாா.

பின், திருவரங்கம் அடைந்து அரங்கநாதனுக்கு ஆலவட்டம் வீசப்புக "அப்பெருமாள்" தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக்கையால்

அடிவருருமபடி பள்ளிகொணடு இருககும் எமக்கு இதறொணடு விருப்பமிலலை, அததிகிரி அருளாளனுககே உரியது அஙகேயே செயக'' எனறு அரஙகனும கூறிவிடடாா.

ஆனாலும, காஞசி செலலாமல் ஆளவநதாா கூட்டததில் சோந்து வாழநதாா.

அவர் பிரிவைச் சகியாத அததிகிரியருளாளர் ஆளவந்தார் கனவில தோனறி திருக்கசசி நமபிகளைத் தமமிடம அனுப்பிவைக்கும்படி பணிக்க அவரும் காஞ்சிககு அனுப்பி வைத்தார்.

கூரத்தாழ்வான் எறிந்த பொன்வட்டில்

கூரத்தாழ்வான் எனனும அநதணா காஞசிபுரத்திற்கு வடக்கில இரணடு கல தொலைவில உளள கூரக்கிரகாரத்தில வாழ்ந்தாா. கூரேசா எனறும, கூரநாதர் எனறும புகழ் பெற்ற இவருடைய துணைவி பெயர் ஆண்டாள். தமது அளவறற செல்வத்தை ஏழை எளியவர்களுக்கு வாரி வழங்குவதில் செலவிட்டாா. இளமையிலேயிருநதே இவா இராமானுசரிடம மிகவும் மதிப்புக கொணடிருநதார். சிறந்த நினைவாறறல் மிக்கவர். யாதவப் பிரகாசரை வெல்ல இவர் உதவினாா.

கூரத்தாழவார், இராமானுசா காஞ்சியைவிடடுத் திருவரங்கம் சென்ற பின்பு செல்வத்திலும் சொத்திலும இருநத அக்கரையையும துறந்துவிடடார். திருமகளிடம் திருக்கச்சிநம்பி கூரத்தாழ்வானின் பெருமைகளைக் கூறியது கேடடுத் திருக்கச்சி நம்பியிடம் அவரைக் காண விரும்புவதாகத் திருமகள் தெரிவித்தாா.

கூரத்தாழ்வார் செல்வம் என்னும் குப்பை தன் உள்ளத்தையும், ஆன்மாவையும் மாசுபடுத்தியுள்ளது எனக் கருதி விலையுயர்ந்த ஆடைகளைத் துறந்து கந்தையாடையுடன் திருவரங்கம் நோக்கித தம் துணைவி ஆண்டாளுடன் சென்றபோது, கணவர் தீர்த்தம் அருந்தும் பொன் வட்டில் ஒன்றை மட்டும் அவள் தன் கையில் எடுத்துக் கொண்டார். காட்டில் வழியில் அஞ்சுவதறகு ஒனறு மில்லையே என்று ஆண்டாள் கணவரிடம் கேட்டார்.

தம்மிடம் ஒன்றுமில்லை அஞ்சுவதறகு என்று கூறி, பணமோ செல்வமோ இல்லையென்றால் அஞ்சுவதற்கு ஏதுமில்லை என்று

கூரததாழவா பதில கூறினார.

ஆணடாள் இதைக கேடடவுடனேயே பொன வடடிலைத் தூர வீசி எறிநதாள மறுநாள் அவாகள் திருவரங்கம சென்று பிட்சையெடுத்து வாழ்நதனா கணவனுக்குப பணி செய்வதே இலடசியமாக ஆணடாள் கொணடாா கிருமிகணட சோழனால கணகளை இழநதார்.

திருமால் மோவாயில் கற்பூரம்

திருமால் அடியாா அனந்தாழவாரின மனைவி, தோண்டியு மண கூடையைத் தொலைவிட்டு கொட்டிட மெதுவாகச் சென்றாா. பிறகு அவள் விரைநது செய்வது கணடு ஐயமுற்று இது எபபடி?

அவள் தனக்கு ஒரு பிரமமசாரி அவ்வாறு விரைந்து கொட்ட உதவுதாகக் கூறினார் அனநதாழ்வார் தம் தொணடில அழையாத விருநதினராக வந்து இடையூறு செய்த அச்சிறுவனை ஓடிப் பிடித்து, மண் வெடடியினால் ஓங்கி அவன மேவாயில் அடித்தாா. அந்தச் சிறுவன் பயந்து ஓடினான்.

கோவில் அர்ச்சகாகள் பாாத்தபோது திருவேங்கடமுடையானின மேவாயில் இருந்து குருதி பெருகியது. பிறகு இதனை அனந்தாழவானும் அறிநதார். அநத இரத்தக் காயத்தில் கர்ப்பூரம் அமுத்தியதும் இரத்தம் பெருகுவது நின்றது. இன்றும் வேங்கடமுடையானின் குழிந்த மேவாயில் பச்சைக் கற்பூரம் அர்ப்பித்துப் பிறகு அதைப் பக்தர்களுக்குப் பிரசாதமாக வழங்குகின்றனா.

இராமானுசரின் ஆசார்யர்கள்

இராமானுசர் திருவரங்கத்து மடத்திற்கு வந்த இராமானுசர் ஆளவந்தாரின் சீடரான பெரியநம்பியைத் தம் ஆசாரியராக ஏற்று அவரிடம் நியாய தத்துவம், கீதாாத்த சங்க்ரகம், சித்தித்ரயம், வியாச சூத்திரங்கள் பாஞ்சாரத்திர ஆகமம் ஆகியவற்றைப் பயின்றாா. பெரிய நம்பி தம் புதலவர் புண்டரீ காட்சரை

இராமானுசரின சீடராக ஒபபடைததார.

திருக்கோட்டியூா நம்பியிடத்துத திரு எட்டெழுத்து மந்திரத்தைப் பொருளுடன் கறறாா. திருககோடடியூா நம்பி தன் மகன தெறகாழ்வானைச சீடராக ஒப்படைத்தார்

பெரிய நமபியின் ஆணைப்படி இராமானுசா திருவரங்கப் பெருமானரையரிடத்துத் திவயப பிரபநதங்களைப் பயின்றாா. திருமாலையாணடானிடம நம்மாழ்வார் அருளிய திருவாய்மொழியின் பொருள சிறபபினைக் கறறு உணாந்தாா. திருவரஙகம பெருமாளரையரிடம் தாம ரகசியஙகளைக கறறுக் கொணடாா பெரிய திருமலை நம்பியும இராமானுசருக்குக கற்பித்தாா.

பெரியநமபி, பெரிய திருமலை நமபி, திருக்கோடடியூா நமபி, திருமாலையாண்டான, திருவரஙகப் பெருமாளரையர் ஆகிய பெரியவர்கள் ஐவருமே ஆளவநதாரின அநதரஙகமான சீடாகள். அவாகள் ஒவவொருவரிடமும் கறறு இராமானுசர் நல ஞான மெயதினாா.

அதனபின இராமானுசர் ஆளவநதாரின மறு அவதாரமாகவே கருதப்பட்டாா. ஆளவநதாா மேலே கூறப் பெற்ற ஐந்து சீடாகளிடத்தும் ஐந்து பகுதியாக உயிர்த்திருந்தாா என்பா.

இநத ஐநது பகுதிகளும் ஒனறாகி இராமானுசராக வடிவெடுத்தன. இராமானுசரிடம் குடிகொண்டிருநத மானுடத்திற்குப்பால் அறபுதச் சக்திகள் குடி கொண்டிருந்தன. நேருககு நேரே பரமனைக் கணடு பேசும வல்லமை பெறறிருந்தவர் அவர். உலகத் துனபத் தீயில் வெந்து கருகிக் கொண்டிருந்த ஆனமாக்களைப் பரமனின் திருவடிகளில் சேர்ந்து அவாகள துயர் நீக்கியவர் அவர். இதனால் தான் அவருக்கு உபயவிபூதியையும் ஆள்பவா என்பதனால் உடையவா எனும் பெயர் ஏற்பட்டது.

திருவரங்கததுப் பெருமாள் இராமானுசரிடத்து மிக்க அனபும் மதிப்பும் கொண்டு அவரை இம்மையாகிய லீலா விபூதி, மறுமையாகிய நித்ய விபூதி ஆகிய இரண்டுக்கும் உரிமையுடையவராக ஆக்கினார். இரண்டுமே அவர் கட்டுக்குள் இருந்ததால் இராமனுசா எந்த உயிருக்கும் தம் விருப்பப்படி அவற்றை வழங்கும் வல்லமை வாய்ந்தவராக விளங்கினாா.

குருவானவர் சீடரான வரலாறு

குரு யாதவப்பிரகாசர் இராமானுசரின குருவாய விளஙகினார் எனறு கணடோம் ஆசாரயனான அவா இராமானுசரிடம சீடரான வரலாறு இது. யாதவப பிரகாசரின தாயாா பேரருளாளனைத தரிசிகக வநதவள இராமானுசரைக கண்டு, அவருடைய அருள் முகம, அறிவொளி கணடு அதிசயிததுத் தம மகன யாதவப்பிரகாசர் இந்த மாமனிதருககுச் சீடனானால் பரம சாநதியைப் பெறுவான எனறு கருதினாள்

இராமானுசரைச சந்திக்க மடத்திறகு யாதவபபிரகாசா சென்றார் இராமனுசர் மிக்க மரியாதையுடன அவருககு இருககை அளித்தாா அவரிடம யாதவர் "குழந்தாய், சகுணப் பிரமமததை' குணங்களுடன் கூடிய பிரமமம், வழிபடுவது ஒன்று மடடும உகந்தது எனறு நீகருதுவதாகத் தெரிகிறது. சரி, இதறகு சாத்திர ஆதாரங்கள உண்டா?" என வினவினா.

இதறகு இராமானுசர், தம் சீடர் கூரத்தாழ்வானிடம கேட்குமபடி பணிககக் கூரத்தாழ்வார் வேதவாககியங்கள் புராணம், காவியங்களிலிருந்த ஏராளமான சான்றுகளைச் சொல்லிக் கொண்டே போனபோது யாதவா பிரமித்துப் போனார். இராமனுசரின திருவடிகளில் பணிநதாா.

எவ்வளவோ தடுத்தும் அவருடைய திருவடிகளைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு 'தன்னைக் காக்கவேண்டும் எனவும், புகலாக அவரைக் கொள்கிறேன' எனறும் கூறினார்.

தாயிடம் இசைவு பெற்றுத் தம் பழைய மாணவரிடம் துறவேற்றார். கோவிந்த ஜீயர் என்னும் திருநாமம் பெறறார். பக்தி வழியில் அவருக்கு இருந்த பழைய வெறுப்பு, புலமையைப் பற்றிய அகநதைகள் அழிந்தன. காவம் இருந்த இடததில் பணிவு குடி கொண்டது. அவா உண்மையான பக்த வைணவரானார்.

தம்முடைய முந்தைய குருவிடம் ஏற்பட்ட மாறுதலை உணர்ந்த இராமானுசர் அவரிடம் "உண்மையான வைணவனுடைய கடமைகளை விளககி, வைணவ சமயம் பறறி ஒரு நல்ல நூலை இயற்ற வேண்டும்" என்று வேணடினாா.

அவருடைய ஆணைப்படி யாதப் பிரகாசர் சுருக்கமாகவும ஒப்பற்றதாகவும் யாதிதர்ம சமுச்சயம் என்ற நூலை இயற்றி

ஆசாரயரின திருவடிகளில சமாபித்தா அப்பொழுது அவருக்கு வயது எண்பது இநநூல அன்றாடக கடமைகள், பூணூல், குடுமிதிரிதணடம் ஆகியவறறைத தரிசிக்க வேணடிய முக்கியதவம பறறிக் கூறுகிறது.

பழையது இல்லையென்ற மனைவி

வேலைககாரன ஒருவன் இராமானுசருக்கு எணணெய் தேயத்துவிடடுக கொண்டிருநதான எலுமபும் தோலுமாய் மெலிவுறறிருநத அவனுக்கு இரங்கிய இராமானுசா தனனுடைய மனைவியிடம 'நேறறையப் பழையது இருநதால இநத ஏழைக்குப் போடு'' என்றார்

''ஏது பழையது? எதுவும இல்லையே' இநதக் காலை வேளையில் நான் எங்கிருநது சோறு போடட்டும்?'' எனச் சொல்லிவிடடுக் குளிக்கப போய்விட்டாள்'' இராமானுசரின் மனைவி.

அவள் குளிககப் போனதும் இராமானுசா சமையலறையில போய்ப் பார்த்தபோது, பழையது ஏராளமாய் இருநதது அது முழுவதையும அவர் அந்த வேலையாளிடம் கொடுத்து அவனை உண்பித்த பின்பு, எணணெய் தேய்ததுவிடச் சொனனாா.

மனைவியினுடைய இந்த இரண்டாவது நிகழ்ச்சி அவருடைய துறவற வாழ்ககைக்கு இட்டுச சென்ற நிகழச்சியாக அமைநதது.

திருவரங்கத்துப் பெரிய நம்பியும் இராமானுசரும்

ஆளவந்தார் மறைந்த பின்னா இராமானுசரை ஆசார்யனாக்கப் பெரியநமபி முடிவு செயது காஞ்சி வநதார். இராமானுசர் தமது வீட்டின் பாதிப் பகுதியைப் பெரிய நம்பி வதியும படி அளித்தார். அவருடைய வசதிகளைக் குறைவினறிக் கவனித்துக் கொண்டார். அவர் தம் திருவடிக்கீழ் அமர்ந்து திவயப்பிரபந்தங்களைப் பயின்றாா.

இவ்வாறு ஆறு மாதங்கள் கடநதன. ஒருநாள் பெரிய நம்பியும் இராமானுசரும் வெளியே சென்றிருநதனர். இராமானுசரின்

மனைவி தஞசமாமபாள் வீடடில சமைககத தணணீா எடுததுவரப பககததுக கிணறறுககுச சென‌றாள இதே நேரத்தில பெரிய நமபியின மனைவியும தணணீர் எடுக்க அதே கிணறறுககு வநதாா இருவரும தங்கள் குடஙகளை இறககித தணணீர் நிரமபியதும் அவறறைத தாமபுக கயிற்றுடன மேலே இழுததபோது, பெரியநமபியின் மனைவியின குடததிலிருநது சிறிது நீா தஞசமாமபாள் குடததில் விழுநதுவிடடது.

தஞசமாமமாள கோபபபட்டு எரிநது விழுநதாள. வாாததைகளைக் கொட்டினாள் “நீங்கள தொடட தணணீரை நான எப்படிப் பயன்படுத்த முடியும். இபபடி ஒரு கணவனைக் கடடிக் கொண்டு நான் உயாந்த குலம, சிறந்த ஆசாரம எல்லாவற்றையுமே இகழ்ந்து நிற்கிறேன” என்று இழிந்து கூறினாள

பெரியநம்பியின மனைவி மனனிப்புக் கேடடுக் கொண்டாள எனினும அவள் உள்ளம வருந்தி அழலானாள பெரிய நமபி செயதி அறிநது, திருவரங்கன் விருபபம் நம்மை இங்கே இருககச் செய்யவிலலை எனறு எணணியவாறு திருவரங்கம புறபபடடுப் போயவிட்டாா. இராமானுசரிடததுக் கூறக்கூட இல்லை. தன ஆசாாயனை மகிழ்விக்கப் பழம், பூவுடன இராமானுசா வநதபோது திடீரென்று அவர்கள் புறபபடட செய்தி அறிநதார்.

மனைவியிடம் காரணம கேட்டபோது நடந்ததை அவள் ஒளிக்காமல் கூறிவிட்டாள். “இராமானுசர் பொங்கி வநத கோபததை அடக்க முடியாமல் ‘சீச்சி, பேயே! உன் முகத்தில் விழிப்பது கூடப் பாவம்” எனறு கத்திவிட்டுப் பேரருளாளர் கோவிலை நோக்கிச சென்றார் கணவா சென்றதும் பிச்சை கேட்டு வந்த பிராமணரையும் கோபத்தில் அவருடைய மனைவி துரத்திவிட்டார்.

பசியோடு வந்தவரைத் தன் மனைவி துரத்தியது கண்டு இராமானுசர் ஒரு முடிவெடுத்தார். அப்பிராமணரிடம் “நான் ஒரு கடிதம் அத்துடன் மஞ்சள் பழம் வெற்றிலை, புதிய ஆடை ஆகியவறறையும் கொடுக்கிறேன். அவற்றைக் கொண்டுபோய் என் மனைவியிடம் கொடுத்து, அவள் தகப்பனார் உஙகளை அனுப்பியிருப்பதாகச் சொல்லுங்கள். பிறகு கட்டாயம் உங்களைச் சிறப்பாகக கவனித்து விருநது வைப்பாள்” எனறு கூறினார். மாமனாரின் கையெழுத்துடன் கடிதம் எழுதினார். அககடிதத்தில் தன் இரண்டாவது மகளுக்குத் திருமணம்

நடைபெற இருப்பதால் தன மகள தஞ்சமாமபாளை அனுப்பி வைககுமபடி மாமனாா எழுதியதுபோல எழுதியிருநதாா.

வீட்டிற்கு வந்த இராமானுசரிடம தம் தநதை எழுதிய கடிதத்தைத் தஞசமாம்பாள காணபிததாா. தாம் வர இயலாது எனறும், அநதப் பிராமணருடன பிறந்த வீடு செல்லுமபடியும அவளை அனுப்பி வைத்தாா.

பின் கோவிலுக்குச சென்று பெருமாளை வணஙகிக் காவியுடுத்தித் திரிதண்டம எடுத்துக் கொணடு வேள்வித் தீ மூட்டிப பெண்ணாசை, பொருளாசை, துறப்பதாக உறுதிபூணடு துறவியானாா. திருக்கசசி நம்பி துறவியான இராமானுசரை யதிராசரே என்று அழைத்தார் இராமானுசா யதிராசர் ஆனாா.

திருக்கச்சி நம்பிக்கு இராமானுசர் படைத்த அமுது

திருக்கச்சி நம்பியை அடிதொழுத இராமானுசர் தம்மை அவருடைய சீடனாக்கிக கொள்ளச் சொல்லி வணங்கினாா. அவரோ, தாம் வேளாளன் ஆகையால் பிராமணனுககு உபதேசிக்க, வணக்கததை ஏற்றுக் கொள்ள அருகதையறறவன் எனறார். இராமானுசா பேரருளாளனுடன் பேசும் நம்பிக்குச் சாதி, குலம கிடையாது என்பதை ஏற்று, அவரைத் தம வீட்டில் உணவு கொளள அழைத்தார். அவ்வாறு அழைத்ததன் நோக்கம் அவர் உணவுண்டு எஞ்சியதைத்தாம் உண்டு தம் ஆத்மாவைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ளுதற பொருட்டேயாம.

மனைவியிடம் சிறந்த உணவு சமைத்து வைக்கும்படி கூறினார். இராமானுசா தம் மனைவி தஞ்சம்மாள் அவ்வாறே சமைத்து வைத்தாள். திருக்கச்சி நம்பியை அழைத்துவர இராமானுசர் புறப்பட்டார். இராமானுசரின் நோக்கத்தை அறிநத நம்பிகள் வேறு வழியாக அவருடைய வீட்டிறகு வந்து, இராமானுசர் மனைவியிடம்தான் சீக்கிரம கோவிலுக்குச் செல்ல வேண்டுவதாகச் சொல்லி உணவு பரிமாறச் செய்து உணவருநதித் தாமே இலையைத் தொலைவில் எறிந்துவிட்டு, உண்ட இடத்தைப் பசுச் சாணத்தால் மெழுகிவிட்டு விடை பெற்றுச் சென்றுவிட்டார்.

தஞ்சமாம்பாள் எஞ்சியிருந்த உணவை வேலைக்காரிக்குக் கொடுத்துவிட்டு சமைத்த பாத்திரங்களைத் துலக்கிக் கணவருக்கும்

புதிதாகச சமைததாள தன மனைவி இரண்டாவது தடவையாகக குளிததுப் புதிதாகச சமைப்பதைக கண்டு தஞசமாமபாள மூலம செயத யறிந்ததா வேளாளனைப போல ஒரு மகாதமாவைத தன மனைவி இழிவாக நடத்திவிடடது கணடு மனம் வருநதி தான பெருமபாவி எனறு கூறியவாறு வீடடுககு வெளியில இருநத மரத்தடியில அமாநதா.

கோவிலில திருககச்சி நமபி பெருமாளுககு ஆலவட்டத்தை வீசிக கொண்டு இலக்குவவனுடைய அவதாரமான இராமானுசன தனனை அடிபணிவதா, திருமாலையும் அடியாாகளையுமதான வழிபடுவறகு இருககத தன்னையே வழிபடு பொருளாக ஆககினானே இறைவன, என்று திருமலைககுச சென்று திருவேஙகடமுடையானைச சேவித்து வர இசைவு பெறறுச் சென்றாா அவவாறு திருமலை செனறவரைத் திருமலைப பெருமாளும், திருவரங்கததுப் பெருமாளும், திருப்பியனுப்பினர் என்பதை முனனாக் கணடோம்.

திருக்கச்சி நம்பிகளும் இளையாழ்வாரும் முதல் சந்திப்பு

திருக்கசசி நம்பிகள் காஞ்சியிலிருந்து தினமும் பூவிருந்தவல்லிககுச் சென்று அங்குள்ள பெருமாளை வழிபடுவது வழக்கம். திருபபெரும்புதூர் இவ்விரு ஊர்களுக்கு நடுவேயுள்ளது. எனவே, அவர் தினமுமு இராமானுசரின் வீட்டு வழியே செல்வார். அவா சாதியில் வேளாளர். பரந்தாமனிடம் அவர் கொண்டிருந்த பகதியின் சிறப்பினால் அந்தணர்களும் அவரை மதித்துப் போற்றினர்.

ஒருநாள் இராமானுசர் தம் ஆசிரியரின் வீட்டிலிருந்து திருமபுகையில் வழியில் நம்பிகளைக் கண்டு, அவருடைய முகத்தில் பொலிந்த தெய்வீக ஒளியில் ஈடுபட்டுப் ப்ழகினார் தம் இல்லத்தில் உணவு அருந்த அழைத்தார். திருக்கச்சிநம்பியுமு அழைப்பை மறுக்க இயலாதவரானார்.

விருந்து முடிந்தபின் இராமானுசர் அவரருகில் சென்று பணிவிடையாக அவர் கால்களைப் பிடித்துவிட முன் வந்தார் ஆனால் அவர் அதை ஏற்காமல் நான் வேளாளன், உங்கள்

தொணடனுக்கு நீங்கள் பணிவிடை செய்வதாவாது” எனறாா

இதனால் வருத்தமுறற இராமானுசா உங்களைப் போனற பெரியவருககுப பணிவிடை செயய இயலாதது என துாபேறு என்றே கருதுகிறேன். பூணூல் அணிவதனாலா ஒருவன பிராமணன் ஆகிறான? பரந்தாமனிடம பகதி கொண்டவன் மடடுமே உண்மையான பிராமணன் ஆவான. திருபபாணாழவாா தாழ்ந்த குலததில் பிறந்தவராயினும் அந்தணர்களால் போறறப் பெறும பெருமையைப பெற்றாரே” எனறு சொன்னார்

நீணட ஆனமீக உரையாடலுக்குப்பின அனறிரவு இராமானுசா இல்லத்திலேயே தங்கி மறுநாள் புறப்பட்டார். இருவரும் அது முதல் நெருங்கிய நடபுக கொள்வாராயினா.

மோதிர விரலினைக் கடித்தவர்

திருமங்கை திருட்டுத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த வேளை அது. திருமாலும, திருமகளும் மனித வடிவில் திருமங்கையாழ்வார் வரும் வழியில் அவர் காணுமாறு வந்தனர். இருவரும் தலை முதல் கால் வரையில் மிகக மதிப்புள்ள ஏராளமான நகைகளை அணிநதிருந்தனர்.

அவர்களைக் கண்ட மங்கைமன்னன் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தி அணிகலன்களைக் கவர்நது கொண்டாா. அவர்களும் மகிழ்ந்தே நின்றனர். திருமால் அணிநதிருந்த மோதிரம் மட்டும் எத்தனை முயன்றும் கழட்ட வரவில்லை.

எனவே அதனை மங்கைமன்னன் பல்லால் கடித்துக் கழற்றிக் கொண்டார். எல்லா நகைகளையும் மூட்டையாகக் கட்டி அவா எடுத்துக் கொள்ள முயன்றபோது அதை எடுத்துச் செல்ல முடியாதபடி அது மிகவும் கனமாக இருந்தது.

அநத ஆண்மகன ஏதோ தந்திரம செய்திருக்கிறான் எனறு எண்ணிய திருமங்கை சினத்துடன “ஏய்! நீ என்ன மந்திரம் போடடிருக்கிறாய் சொல்” என்றார்.

“ஆமாம, மநதிரம்தான் போட்டிருக்கிறேன். அதை உனக்குச் சொல்கிறேன்” என்று கூறிய திருமால் அவரை அணுகி அவர் காதில் திரு எட்டெழுத்து மந்திரத்தை ஓதினாா. மந்திரத்தின்

ஆறறலினாலும பரநதாமனின திருககரம்பட்டதனாலும இவர் உடனே ஆனம ஞானம பெறறுப் பரம பக்தராக மாறினார்

கள்வரான திருமஙகை பிரபந்தங்களை உலகுக்கு அருளினார் வாழியரோ மாயோனை வாள் வலியால மந்திரங் கொள் மஙகையா 'கோன் தூயோன சுடா மானவேல்' எனனும பெரிய திருமொழித் தனியனும இந்த நிகழ்ச்சியை வலியுறுத்தும.

யமுனைத்துறைவர்

நாதமுனிகளின் பேரன் ஈசுவரமுனியின் மகன யமுனைத் துறைவா பனனிரணடு வயதில் யமுனைத் துறைவர் மகாபாடிய பட்டரிடம கல்வி பயின்று கொணடிருநதபோது பாண்டிய மன்னனின் அவைப்புலவரான விதவஜஜன கோலாகலர் என்ற ஆக்கியாழ்வான பரநத கல்வியறிவும், தருக்க வாததிறனும் கொண்டிருநதா.

புலவர்கள அவைகளில் தம்மை எதிபபவர்களை அவர் தோல்வியடையச் செயதார். மனனன் அவர்பால் பெருமதிப்புக கொண்டிருந்தா தோறறவாகளிடம் ஆணடுதோறும் கபபம் பெற்றா. மகாபாஷ்ய பட்டமும கப்பம் கொடுத்து வநதா ஆயினும் கையில் பணமில்லாததால் இரணடு மூனறு வருடத்துக் கப்பத் தொகை நிலுவையாயிற்று.

யமுனைத் துறைவா மட்டுமே தனியாக வீற்றிருநதார். கோலாகலருடைய சீடன் கப்பம் பெற வந்தான. திமிருடன "எங்கே, உன் குரு?" என்று அவன் கேட்டான. அடக்கமாக வந்து யார் என்று வினவ, வந்தவன் தன குருவின் பெருமையை விளக்கமாக எடுத்துரைத்தான. யமுனைத் துறைவரின குருவை நிநதனையாகப் பேசினான.

இதனால் கோபம் அடைந்த யமுனைத்துறைவர் "மகா பாடியரின் மட்டமான மாணவாகளுள் ஒருவனான தான் அவரிடம வாதிட விரும்புவதாகச் சொல்லித் துணிவிருந்தால் முதலில் தனனை வெல்லட்டும்" என்று கூறினார்.

செய்தி கேட்ட அரசன் "உண்மையிலேயே வாதிட விரும்பினால் அவனை அழைத்து வா" என அழைத்து வரச் சொனனார்.

அரசனின ஆணையை யமுனைத துறைவரிடம தெரிவித்தபோது அரசவைககுத் தாம் வரப பல்லாக்கு அனுபபவேண்டும அல்லது கோலாகலரை அனுபபி வைகக வேண்டும என்று கூறினார எனவே அழகிய விலைமதிப்புடைய பல்லக்கை அனுபபிவைத்தார் அரசர்.

மகா பாடியபட்டர் செயதியறிந்து மூர்ச்சையடைந்தார் தமமுடைய மாணவா பிழைததுவருவாா என்ற நம்பிககையில்லை. அவைப புலவரை அவமதித்தால் தலையிழக்கும ஆபத்து உள்ளது என அஞ்சினார். சிறுவன ஒருவன் அவைப புலவருடன் வாது செய்யச் செலவது வியப்பான காடசியாக இருநததால பலரும் கூடி நினறு வேடிக்கைப பாாத்தனா.

இதறகுள் அரசவையில அரசனுக்கும் அரசிக்குமிடையே இருவரில் யார் வெல்வா எனபது குறித்து விவாதம் ஏற்படடது கோலாகலரைத் தோலவியுறச செய்தால் அரசில் பாதியைக் கொடுப்பதாக அரசனும, தான தோற்றால அரசனின அடிமைக்கு அடிமையாவேன என்று அரசியும் பநதயம் வைத்தனர்

பல்லக்கிலிருந்து யமுனைத் துறைவர் இறங்கி அரசனையும, அரசியையும், அவையோரையும் வணங்கினாா. கோலாகலர் "இநதப் பையனா என்னை வெல்ல வந்திருப்பவன? என்னை ஆளவந்தாரோ?" என்று கேட்க அரசி "ஆம், இவா ஆள வந்தார், உமமை வெனறு ஆளவந்தார்" என்றாள்.

கோலாகலர் தொடுத்த எளிய கடினமான வினாக்களுக்கும் யமுனைத் துறைவர் எளிதில் விடை கூறினார். எனவே, கோலாகலா, யமுனைத்துறைவரை "நீ என் கேள்விகளுக்குச் சரியாகவே பதில் சொன்னாய், நீ கேள், நான விடையளிக்கிறேன்" என்றார்.

"நான் மூன்று வாககியங்களை உங்கள் முன வைபபேன். நீங்கள் அவறறை மறுக்க முடிந்தால் நான் உங்களிடம் தோல்வியை ஒப்புக் கொள்வேன்" எனறாா யமுனைத்துறைவா.

"முதல் வாக்கியம் இது. உங்கள் தாய மலடி அல்ல. முடிநதால் இதை மறுத்துப் பேசுங்கள் என்றார்".

தன் தாய் மலடியாக இருந்தால் தான் பிறந்திருக்க முடியாது. ஆகையால் கோலாகலர் மௌனியானார்.

யமுனைத்துறைவா இரணடாவது வாகூகியத்தைப் பகர்நதார். “பாணடிய அரசன் மிகவும நீதிமான் இதை மறுத்துக் கூறுங்கள் அரசனை எபபடி நீதிமான அல்லன என்று கூறமுடியும். எனவே இபபோதும பதில் கூற முடியாதவரானாா. பினனா மூன்றாவது வாக்கியததை வெளியிட்டாா “நம முனனால அமாநதிருக்கும் இநதப பேரரசி சாவித்திரியைப் போனற பதிவிரதை. இதை மறுத்துப் பேசும்” என்றாா

சினம் கொண்ட கோலாகலா “அடே பயலே! அரசன நீதிமான அலலன எனறும, அரசி பதிவிரதை அல்லன என்றும் அரசனிடம் பரிவுள்ள எவனாவது சொல்வானா? என வாயை நீ அடககிவிடடாய் எனபது உண்மை ஆனால் நான் தோற்றேன் என்று பொருளில்லை. நீ சொனன மூன்று வாக்கியங்களை நீயே மறுத்துப் பேசு. இல்லையெனறால் உன் உயிரை இழப்பாய்” என்றாா

யமுனைத்துறைவர் “தயவு கூர்ந்து அமைதியாய் இருங்கள். என் வாககியங்களை ஒவ்வொன்றாக மறுத்துப் பேசுகிறேன்” எனறார்.

“என் முதல் வாக்கியத்துக்கு மறுப்பு இது. நமது சாத்திரங்களில் ஒரே மகவைப் பெறறவள் மலடி. ஒரு மரம் தோப்பல்ல. நமது சாத்திரங்களின்படி ஒரே ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றிருப்பதனால் நீங்கள் எவ்வளவு மதிப்புகளைப் பெறறவராயினும் உங்கள் தாய் மலடி என்றே கருதப்படுவாள்” என்றார்.

“என் இரண்டாவது வாக்கியத்துக்கு மறுப்பு இது. நமது புனித நூல்களில் ‘ஓர் அரசன் தன் குடிமக்களை நன்கு காக்கும்பொழுது அவர்கள் புண்ணியத்தில் ஆறிலொரு பங்கும், நன்கு காக்காதபோது பாவத்தில் ஒரு பங்கும பெறுகிறான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. கலியுகத்தில் அதர்மமே விஞ்சியிருக்கிறது. ஓர் அரசன் எவ்வளவு நல்ல ஆட்சியாளனாக இருந்தாலும், கலியின் வலிமையால் மக்கள் இயல்பிலேயே பாவம் செய்பவர்களாகி விடுகிறார்கள, அரசனும் அவாகளின் பாவங்களில் ஆறிலொரு பங்கை ஏற்க நேரிடுகிறது. எனவே சாத்திரங்களின்படி பார்த்தால் அரசன் அநீதிமான் என்னும் பளுவையும் சுமக்க வேண்டியுள்ளது.”

“என் மூன்றாவது வாக்கியததின் மறுப்பு இது. அரசன் தன் செஙகோல் வலிமையால் அக்கினி, வாயு, சூரியன், சந்திரன், யமன், குருபரன், வருணன், இநதிரன் ஆகிய

தேவாகளின அமசம கொணடு விளஙகுகிறான. ஆகவே, அரசி எனபவா அரசன எனனும தனி மனிதனுககு மடடுமே வாழககைபபட்டவளலலள இநத எடடுத திக்குப பாலகாகளுககும் அவள் மனைவி ஆகிறாள எனவே இததனை தேவாகளுடன் தொடர்புடைய அரசியைப பதிவிரதை எனறு எப்படிச சொலல வியலும ''

இபபதில் கேடட அரசி, சிறுவனான யமுனைத்துறைவரை 'ஆளவநதாரே, ஆளவந்தாரே' என அழைததுத தன் மடியில் அமாததிக கொணடாள் அரசன கோலாகலரை இவரிடதது ஒபபடைத்து அரசில் பாதியை அளிக்கிறேன' எனறு கூறி அரசியின மடியிலிருநது அவரைத் தூககி எடுததுத தன் அரியணைககு அருகிலேயே அமாததிக கொணடார். பாதி அரசைப பெற்ற அவர் சிறுவராக இருநதும் செம்மையாக ஆணடாா.

திருமங்கையின் சீடர்கள்

திருமஙகையாழவாரின சீடர் நால்வா அவருடன் நெடும்பயணம் தொடர்ந்தனர். அவாகளில முதலவன தோலா வழககன என்பவன். அவனுடன் வாதமிடடு எவரும் வெறறி பெற இயலாது. இரண்டாமவன தாளூதுவான் எனபவன், அவன் எத்தகைய கனமான பூடடையும சாவியில்லாமல் தன வாயினால் ஊதியே திறந்துவிடுவான. மூனறாமவன் நிழலிலொதுங்குவான் என்பவன். அவன் யாருடைய நிழலைத தொடடாலும் அவாகளால் பிறகு அசைய முடியாது. நான்காமவன் நீர் மேல் நடபபான் என்பவன் அவன் தரையில் நடப்பது போலவே தண்ணீரின மீதும் நடந்து செல்வான்.

திருமங்கைமன்னன் பல புனிதத்தலங்களைத் தரிசித்துத் தமது நான்கு சீடாகளுடன, காவிரிக்கு நடுவில் இருநத தீவில் அமைந்த அரங்கநாதன கோயில் வநது சேர்ந்தார். அக்கோயில் சிறியதாய்ச் சீா குலைந்த நிலையில் இருந்தது. அரங்கன் கோயிலின் இந்தப் பரிதாப நிலையைக் கண்ட மங்கைமன்னா் பெருமாளுக்குப் பெரிய கோயிலை உருவாக்க விழைநதாா. ஆனால கையில் ஒரு காசில்லை. நாடடின்

பல பகுதிகளிலுமுள்ள செல்வந்தாகளிடம நிதி திரட்டத தலைபபட்டாா. செலவா ஒருவனும் இவருககு ஒரு காசும் கொடுககவில்லை. இவரைத திருடன என்று கூறி இழிவு செயதனர். ஆனால் பிறா இழிவு செய்ததை அவா பொருட்படுத்தவிலலை.

எனவே அச் செல்வர்களிடம் திருடி அந்தப் பணத்தைக் கோயில கட்டவும, ஏழைகளுககு உணவும உடையும் வழங்கவும் பயனபடுத்தவும முடிவு செய்தார் தோலாவழககன் செல்வரை வாததத்தில் ஈடுபடுத்தி மறக்கச செயயும வேளையில் செலவததை எடுத்துக கொள்ளை கொள்ள யோசனை கூறினான. தாளூதுவான் வாயினால் ஊதிப் பூடடைத் திறககவும, நிழலிலொதுங்குவான் பிறா நிழலைத் தொட்டு அசையும் சக்தியை இழக்கச் செய்வதாகவும், நீர்மேல் நடைப்பான் அகழி சூழநத கோட்டைகளில் புகுநது நிதி சேர்க்கவும் உதவிட முன் வநதனர்.

திருவரங்கததில் இவ்வாறு பெருஞ்செல்வம் சேர்ததுத் திறமை மிகச் சிறப்பினைக் கொண்டு உள் சுற்றுடன கூடிய ஏழு திருச்சுறறுகளை அறுபது ஆண்டுகளில் கடடிமுடித்தபோது அவருக்கு எண்பது வயதாயிற்று. சில திருச்சுற்று முடிந்தபின அரசர்கள் பொருள் வழஙகினர். சிறபிகளுக்குத் தவறாமல் அன்பளிப்பு வழங்கினர்.

இவர் எளிமையான வாழ்க்கை வாழ்ந்தார். ஒவ்வொருநாளும் மாலையில் தாம் அன்றாடம் பிச்சை எடுத்து வந்த பொருள்களைக் கொண்டு தம் கையாலேயே சமைதது உண்டார்.

கொல்லிடமா? கொள்ளிடமா?

திருமஙகை ஏழு திருச்சுறறுக கொண்ட திருவரங்கம் கோயிலைக் கட்டி முடித்தார். இவா கையில் ஒரு காசும இல்லை. அப்போது களவில் இவருக்குக் கூட்டாளிகளாக இருந்த ஓராயிரம் பேர் வந்து இவரிடம் பணம் கேட்டு மிரட்டினர். அவர்களுக்கு எங்கிருந்து எப்படிப் பணம் கொடுப்பதெனத் தெரியவில்லை.

நீாமேல் நடப்பானை ஒருபுறமாக அழைத்துச் சென்று, அவன் காதில் ஏதோ ஓதினார். நீர்மேல்நடப்பான் விரைவில்

சென்று காவிரியின் கரையில் ஒரு பெரிய படகை விடுவித்தான. அநதப் படகில் இரணடு மணிநேரம் இருநதுவிட்டு, நீரமேல நடபபான தன ஆசானிடம வநது நின்றான. மங்கைமன்னன் ஒரு காசு மில்லாதவர் என்றும், இவரிடம பணம பெயராது எனவும அறிநது திருடா கூடடம இவரைக் கொல்ல முடிவு செயதது.

நீர்மேல்நடப்பான் திருடாகளிடம வடகரையில் பெருமபுதையல் ஒனறு இருககிறது என்று சொல்லி அனைவரையும் படகில் ஏறறினான். காவிரியில பெரும் படகு மெதுவாக அசைநது கொண்டிருந்தது. மற்றையச் சீடாகள், மங்கைமன்னன தென்கரையில நினறு படகை உற்று நோக்கியவாறு இருந்தார் சிறிது நேரத்தில படகு மறையத் தொடங்கியது

திடீரெனறு காவிரியின் நடுவிலிருநது பயங்கர விபதது ஓசை கேட்டது மனிதாகள் ஓலமும் கேடடது சிறிது நேரத்தில் எலலாம் அடங்கிவிடடது. பின்னர் படகு தெரியவில்லை நான்காவது சீடன நீரமேல்நடப்பான் நீா மேல் அடி எடுதது வந்தான்.

ஆயிரம களவர்களை நீர்மேல் நடப்பான கொன்ற இடமாகிய காவிரியின் வடகரை இப்பொழுதும் கொன்றஇடம் எனற பொருளில் கொல்லிடம் (கொள்ளிடம்) என்றே வழங்குகிறது.

சேற்றில் படுத்த சீடர்

நாதமுனிகளுக்கு அடுத்த வைணஆசாரியா உய்யக் கொண்டான் ஆவார். இவருக்கு அடுத்தபடி ஆச்சாரிய நிலை வகித்தவர் மணக்கால் நம்பி. அவா குருபக்தி மிகுந்தவர். தம் குருவான உய்யக் கொண்டானுக்கு அனைத்துப் பணிகளும் செய்து வநதார்

உயயக் கொண்டாரின பெண்கள் இருவா. இவர்களை தினமும் ஆற்றங்கரையிலிருந்து நீராடி வீடு திரும்புவா. ஒருநாள் அவ்வாறு அப்பெண்கள் இருவரும் நீராடி வீடு திரும்பும்போது அவர்கள் வரும் பாதை சேறாயிருந்தது. அவர்கள் சேறாயிருந்த பாதையில் செல்வதறகு விருபபமில்லாமல் எப்படிச் சேற்றைக் கடப்பது எனத் திகைத்து நின்றுவிட்டனர்.

அப்போது அஙகு வநத மணககால நம்பி தம குருவின பெணகள் சேறறில் கால வைககத் தயஙகி நிறபதைக கணடாா அவா வழியில் சேற்றின மீது படுததுக் கொண்டு, அவாகளைத தம முதுகின்மீது கால வைத்துச சேறறில காலபடாமல் கடந்து செல்லுமபடி செயதார்.

குருவின் மீது அவர் கொணட பக்தியின் விளைவால் இவவாறு செயதார்.

தூதுவளைக் கீரை வழிவந்த ஆசார்யர்

ஆளவந்தார் நாதமுனிகளின பேரர். அவா அரசுப பணிகளில் முனைநது இருநதமையால வைதிகப பணிகளைக் கவனிக்க அவருக்கு நேரமில்லை. மணக்கால நம்பி தமக்குப் பின ஆளவந்தாரையே ஆசாரிய பீடத்தில் இருத்த விருமபினார் ஆனால், நம்பியால் ஆளவந்தாரைச் சந்திக்க இயலவில்லை. எப்படியாவது அவரைச சநதிகக விழைநது அதற்கு ஓா உபாயம் செய்தாா.

ஆளவந்தாருக்குத தூதுவளைக் கீரை மிகவும் பிடிக்கும் எனக் கண்டறிந்து, தினமும் அக்கீரையைச் சமையற் கூடத்திற்கு நமபி அனுப்பினாா. தவறாமல் தொடர்நது ஆறுமாத காலம அனுப்பினாா. நமபியனுபபிய கீரையை விருமபும் ஆளவந்தார் தினமும உண்டாரேயனறி, அதனை அனுப்பியவா நம்பி என்பதும் தெரியாது. நம்பி கீரையை ஆறுமாத காலம் தொடர்ந்து அனுபபிவிட்டு ஒருநாள் நிறுத்திவிட்டாா.

தூதுவளைக்கறி இல்லாமையால் சமையலகாரரைக் காரணம கேட்டபோது, தினமும் கீரை கொடுத்து வந்தவர் அன்று தரவில்லை எனறு கூறினார் அவ்வாறு அளித்து வநதவா மறுநாள் வந்தால் தம்மிடம் அழைத்து வரும்படி சமையற்காரரிடம் பணித்தார். மறுநாள் கீரை கொணடு சென்றவரைச் சமையறகாரர் ஆளவந்தாரிடம் அழைத்துச் சென்றார்.

ஆளவநதார் நம்பியை வணங்கி “இத்தனை நாள் தூதுவளை கொண்டு வந்து அளித்தது எதற்காக? உமக்கு வேண்டியவறறைச் சொன்னால் அளிககச் சித்தமாயிருக்கிறேன்” என்றார்.

நம்பி அவரிடம் "நமக்கு ஒன்றும் வேண்டாம. உம் முனனோாகள் தேடின பொருள் உள்ளது. அது உள்ள இடம அறிவேன. அதை நீர் கைக் கொள்ளும் வரை யான் வந்து செல்ல ஒபபுதல அளிக்க வேண்டும" என்று கூறினார். ஆளவநதாரும் அவ்வாறே அருளினார். நம்பி தினமும வந்து கீதோபதேசம் செய்து பின்னர் சரம சுலோகத்தையும் உபதேசித்தார். பின்னர் அரங்கத்துப் பெருமாளிடம் அழைத்துச் சென்று அவர் திருவடி தொழச் செய்து "உஙகள் முன்னோர் தேடிவைதத பெருஞ் செல்வம் இது, காணுவீர்" என்று காட்டினாா.

பரமானநதத்தில மூழ்கிப் பெரிய பெருமாளாம் அரங்கனைச் சேவிதது அங்கேயே எழுந்தருளிவிட்டார். பின்னர் வைணவ பரமாசாரியரானார்.

செங்கண்மால் கொண்டு போனான்

விட்ணுசித்தரின் மகள் ஆண்டாள். இளவயது முதலே மால்வண்ணனை வழிபட்டு அவனைத் தவிர வேறு எவரையும் மணக்கப் போவதில்லை என்று கூறி வந்தாள். விட்ணுசித்தர் திருமாலைத் தியானித்தார். ஒருநாள் இரவில் பரந்தாமன் தோன்றி, "தங்கள் திருமகளை எனக்கு மணம் செய்விப்பது பற்றிச் சிறிதும் கலங்கித் தாமதம் செய்ய வேண்டாம், ஏனெனில் ஆண்டாள் திருமகளே ஆவாள்" என்று அருளினார்.

அதே நாளில் திருவரங்கத்து அர்ச்சகர் கனவில் தோன்றி "நாளைக் காலையில் நீங்கள் திருமண விழாவிற்குரிய பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு திருவல்லிப்புத்தூர் விட்ணுசித்தர் திருமாளிகை சென்று அவர்தம திருமகள் ஆண்டாளை அழகிய ஒப்பனையுடன் பல்லக்கில் இங்கே அழைத்து வருக" என்று திருமால் கட்டளையிட்டார்.

அவ்வாறே அர்ச்சகர் திருவல்லிபுத்தூர் சென்றார். எம்பெருமானை மணக்கப் பல்லக்கில் சென்ற அவள் பின்னே பலரும் சென்றனர். கருவறையினுள் சென்றதுமே, அழகிய மணவாளன் கரம் நீட்டி ஆண்டாளை அணைத்துக் கொண்டார். ஆண்டாள் நெஞ்சுருகக் கரைந்து அழகிய மணவாளனுடன் ஒன்றிக் கலந்தாள். பிறகு அவளை எவரும் காணவில்லை.

விடணு சிததா "ஒருமகள தனனை உடையேன, உலகம நிறைநத புகழால் திருமகள் போல வளாந்தேன், செங்கண்மால்தான் கொண்டு போனான்" எனறு புலம்பிப் பாடினாா எனக் கண்டோம். எம்பெருமான் "இன்றுமுதல் நீர் எம் மாமனார் ஆனீர். மீண்டும திருவிலலிபுததூா் சென்று எம் தொண்டில ஈடுபட்டு வாழ்வீராக. உம மகள எனறும் பிரியாமல் எம்முடனே இருப்பாள்" என்று திருவாய் மலர்நதாா்.

மீணடும் விலலிபுத்தூருக்குத திரும்பினாா். அன்று முதல் விட்ணுசிததா என்ற பெயா மாறிப 'பெரியாழ்வாா்' என்னும் பெயர் பெற்றாா.

மஙகளாசாசனததில மறறுமுளள ஆழவாாகள
தஙகளாாவத தளவு தானனறிப – பொஙகும
பரிவாலே விலலிபுத்தூர்பபட்டார் பிரான பெறறார்
பெரியாழவாா எனனும பெயர்

என மணவாள மாமுனிகள் உரைத்தார்.

இருள்தரு மா ஞாலத்தில் எம்பெருமான் எழுந்தருள, தீயவர்களால் அவனுக்கு என்ன தீங்கு நேருமோ எனறு அஞ்சி, மிக்க பிரிவினால் காப்பிட்டுத் திருப்பல்லாண்டு பாடியதால் மங்களாசாசனத்தில் மற்றைய ஆழ்வார்களை விடவும் அளவற்ற பற்றும் கொண்டதனால் பெரியாழ்வார் என்ற திருநாமம் பெற்றார் என்பர்.

ஆண்டாள் அரங்கநாயகி ஆனாள்

ஆண்டாள் திருமகளின் மூன்று வடிவங்களில் பூதேவியின் அவதாரமாவாள். விட்ணுசித்தர் திருத்துழாய் வனத்தில் கண்டெடுத்து வளர்ந்து வந்த பெண். இப்பெண் சிறு வயது முதலே நாராயணன்பால் அன்பு கொண்டவர். பரம்பொருளாம் திருமாலுக்குச் சார்த்த வைத்துள்ள மாலையைத் தன் கழுத்தில் அணிந்து அழகு பார்த்து மீண்டும் அதை அங்கேயே வைத்துவிடுவாள்.

இவ்வாறு அவள் அணிவதைக் கண்ட விட்ணுசித்தர் ஒருநாள் இதைக் கண்டு கடிந்து கொண்டார். பெருமாளுக்கு அன்று அவரால் மாலை சூட்ட இயலாது போயிற்று. பெருமாள் கனவில்

தோனறி அடியாா தொடட பொருளகளை மகிழ்வுடன ஏற்றுக் கொள்வதாகவும், ஆணடாள் மானிடப் பெண் அல்லள் எனறும் குறிப்பிடடாா

முதல்நாள் ஆண்டாள் சூடிககளைநத மாலை மறுநாளும் சிறிதும் வாடாமலிருக்கும் அற்புதம் நிகழ்ந்தது. புதுமாலைபோல் பழைய ஒளி வீசியது. அமமாலையை எடுத்துப் பெருமாளுக்கு அணிவித்தாா. பெருமானின் என்றுமில்லாப் பேரெழில் கணடு மெய்மறநது உள்ளம் மகிழ்நதாா.

வயது வந்த பினபும் ஆண்டாள் குழந்தை மனத்தவளாக இருந்தாள. பரந்தாமனிடம் உளளம் பறி கொடுத்த பாவையாகவே இருநதாள்.

சூடிக் கொடுத்த நாச்சியார், கோதை என்று ஆண்டாளை அழைபபா. வேதாந்த தேசிகா திவ்ய சூரிசரிததகில்

ஆஷாடே பூர்வபலகுனயாம துலசீகாண னோதபவாம!
பாணடயே விசவமபராம கோதாம வநதே ஸ்ரீரஙகநாயகீம்!

எனப்பாடியுள்ளார்.

"சொல்மாலை புனைவதில் வல்லவளாக பூதேவியின் அவதாரமாகப் பாண்டிய நாட்டில் திருவாடிப்பூரத்தில் தோன்றி அரங்கனின் தேவியாக வாழ்க்கை பெற்ற கோதை எனனும் ஆண்டாளைத் துதிக்கிறேன்" என்பது இதன் பொருள்.

கோமாதா எனில் வடமொழியில் இனிய மொழிகளை அளிப்பவள் (கோ—வாக்கு, தா— அளிப்பவள்), பூமித்தாயினால் உலகிற்கு அளிக்கப் பெற்றவள் (கோ—பூமி, தா—அளிக்கப் பெற்றவள்) மாலை சூட்டியவள் (கோ—மாலை, தா—சூட்டியவள்) என்று மூன்று வகையான பொருள் விளக்கம் அளிக்கலாம்.

ஆண்டாளைப் பொருத்தமட்டில் இம்மூன்றுமே பொருந்துகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அரங்கனை மணந்ததால் ஆண்டாள் அரங்கநாயகி எனும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றாள்.

ஆளவந்தாரும் இளையாழ்வாரும்

காஞ்சியிலிருநது இருவர் திருவரங்கம வந்தனா. அவாகள் ஆளவநதாரிடம, இராமானுசா வேதாநதம பயிலுவதையும், வேதங்களில அதவைதக் கருத்துககளை மறுதது, விசிட்டாத்வைதக் கருத்துகள் உரைப்பதையும் கூறினா

“நெருப்புச சட்டியில் நெருப்பே போல அசத்துகளே மலிநதுள்ள இநநிலவுலகில், அநநெருப்புச் சட்டியில தாமரை பூத்தது போல இப்படியும் ஒரு மாமனிதா உண்டாவதே” எனறு மகிழநது இளையாழ்வாரான இராமானுசரைக் காணத திருககோவலூர் வழியாகக் காஞ்சி வநதார்.

திருககசசிநமபிகள் ஆளவந்தாரை வணங்கினாா. ஆளவநதா பெருமாளைத் தொழுது வலமாக வருகையில கீழ்சுறறில் கரிய மாணிக்கப பெருமாளை வணங்கினாா. அபபோது யாதவர் தம் சீடாகளுடன வலமாக அவவழி வநதாா. அப்போது இளையாழ்வாரும அவருடன் வந்தாா.

ஆளவநதார், திருக்கசசிநமபியிடம “இதில் இளையாழ்வார் யார்?” எனக் கேட்டார். அவர், “சிவநது நெடுகி வலிய மேனியில் நீணட கைகளுடன கூடியுள்ள இவர்தான்” எனறு இளையாழவாரைக் காட்டினாா.

ஆளவந்தா அவரைக் குளிர நோக்கி “எம முதலவன் இவன” என அருள் பாலித்தார். பின்னர், தேவராசப் பெருமாள் சந்நிதி சென்று “இநத இளையாழ்வானை நம் தரிசனம் (சமயம்) வளாப்பவராக ஆக்கி அடியேற்குத் தந்தருள வேணடுமெனறு சரண் புகுகின்றேன்” என்று முறையிட்டார். பின்னா ஆளவநதார் விடைபெறறுத திருவரங்கம் வநதார்.

சீதன வெள்ளாட்டி

பெரிய நம்பிகளின் மகள் அத்துழாய் எனும் பெயருடைய பெண மணமாகி மாமியார் இல்லத்தில் இருந்தாள். அவள் மாமியாரிடம் ஒருநாள் தான் ஆற்றிலிருந்து நீர் கொண்டுவர வேலையாள் (துணை) வேண்டுமென்றாள். மாமியார் அதறகு, “நீ உன தகப்பனாரிடமிருந்து சீதன வெள்ளாட்டி (வேலைக்காரி)யை

அழைத்து வநது வைததுக கொள' என்று கூறிவிடடாள. இவவாறு கூறியதை அததுழாய தன தநதை பெரியநம்பியிடம தெரிவித்த போது அவா "உன அணணன் எம்பெருமானிடம போயக் கேள" என அனுபபிவிடடாா.

எம்பெருமானாரிடம துழாய தெரிவிக்க அவர் முதலியாண்டானைத் துழாயின மாமியாா வீடு சென்று வீட்டுப பணிகளைச செயயப் பணிததாா. முதலியாணடானும அவவாறே வீட்டுப் பணியாளாய்ப் பணி செய்தாா. அவா பெருமை காடடாது வேலையாளாய இட்ட பணி செயதாா.

ஒருநாள அவவீட்டிறகு வநத சாத்திர விற்பன்னாகள, சாத்திரங்களுக்குப் பொருள விளககம் செயது கொணடு உரையாடிக் கொண்டிருநதனா. ஆனால், அவர்கள் உளள பொருளை விடடு வேறு பொருளைக கூறிக் கொணடு இருந்ததைப் பாத்திரம் தேய்த்துக் கொண்டிருந்த முதலியாணடான கேட்டு, அவாகள் கூறும் பொருள் விளக்கம தவறு எனச் சரியான பொருள் விளக்கம் அளிததார் பணியாளனுக்கு என்ன தெரியும் என்ற எண்ணம் அவாகளுககு ஆதலால இழிவாயுரைததனா. அதைப் பொருட்படுத்தாமல் முன்பின் வாக்கியங்களைக் கூறி, அவர்கள் கூறிய கூறறு பொருநதவில்லை என அவா எடுத்துக் காட்டி உண்மைப் பொருளைக் கூறினாா.

அதன்பின் தாம் யார் என்று கூற அவர்கள் அவரை இப்போதே எமபெருமானாரிடம எழுந்தருள வேண்டும். என்றபோது, ஆசாரியாா கட்டளையின்றிப் போகமுடியாது, என்று பதில கூறினார்.

உடனே அவ்வீட்டாா எம்பெருமானாரிடம் சென்று முறையிட்டபோது, எம்பெருமான் "நீங்கள சீதனவெள்ளாட்டி வேண்டுமென்றீர். துறவியான என்னிடம் யார் இருப்பார்கள்? அதனால் தான அவரை அனுப்பினேன். வேண்டாமென்றால் திருப்பியனுப்புங்கள் என்று கூற முதலியாணடானைத திருப்பி அனுப்பினாா. முதலியாண்டான தம் குரு மீது கொண்ட பகதிககு எடுத்துக் காட்டாகவும இநநிகழ்ச்சி அமைநதது.

பெருமாள் அருளிய ஆறு சொற்கள்

திருக்கசசி நமபிகள் தேவராசப பெருமாளின் திருச்சனனிதியில் பணியாறறி வந்தவா என்பதோடு பரம்பொருளின் பரம அனபர். பெருமாள ஆர்ச்சா (அதாவது கற்சிலை, செப்புசசிலை) வடிவத்தில இருந்தபோதிலும் இவருடன நேருக்கு நோ உரையாடினார் என்பது அனைவரும் அக்காலதது அறிந்த ஒன்று. இராமானுசா அந்தத் திருககச்சி நம்பிகளைச் சந்தித்தார். பெருமாளிடம எதிாகாலத்திறகுரிய வழி யாது? என்று கேட்டுத் தமக்கு வழிகாட்ட வேணடும் என அவரிடம் வேணடினார்.

நம்பிகளும் அவ்வாறே பெருமாளிடம் கேடகப் பெருமாள், நம்பிகள் வாயிலாக இராமானுசருக்கு ஆறு சொற்கள் அருளினார்.

அவை,

'பரத்வமேநாம, வேதமே தரிசனம,
உபாயமும பிருபததியே, அநதிமஸமிருதியும
வேணடா, சரீரததின வழியே மோடசம,
பெரிய நமபி திருவடிகளிலே ஆசரயிபபது'

என்பனவாகும.

பெரிய நம்பியை ஆசானாகக் கொண்டு விசிட்டாத்து வைதத்தை நிலை நாட்டும் பொருட்டு இராமானுசர் திருவரங்கம் சென்றார். பெருமாளே, தம் பேரருளாளே இராமானுசர் வாழ்விறகு அளித்த திருப்புமுனை இது.

மனிதகானமா? தேவகானமா?

இராசேந்திர சோழன் அவையில் இரண்டு தேவதாசிகள் 'மனிதகானம் சிறந்ததா? தேவ கானம் சிறந்ததா?' என விவாதித்தனர். தேவகானம் எப்படி இருக்கும் என்பது தெரியாததால் மனிதகானம் சிறப்பிக்கப்பட்டது. வீரநாராயணபுரம் வந்து தேவகானம் பாடப் பாடியவரை நாதமுனிகள் கொண்டாடினார்.

நாதமுனிகள் தேவகானம் அறிந்தவர் ஆதலால் அதனைக் கொண்டாடினார் என்பதை அறிநத அரசன் அவரை அழைத்து 100 தாளங்களை ஒரே சமயத்தில் தட்டச் செய்தான்.

100 தாளங்களும் இசைக்கப் பெற்றன. ஒரே சமயத்தில்

100 தாளஙகளின சப்தததின எடையைச் சரியாகச சொனனார் நாதமுனிகள்

அரசன் அவருடைய இசையை அளககும திறன கண்டு வியந்து பாராட்டி அவருக்கு வெகுமதிகள் அளிக்க முன வந்தார். அரசரிடம வெகுமதிகள் வேண்டாம என நாதமுனிகள மறுததுவிட்டார். நாதமுனிகளின் இசைப் பெருமை, இசையறிவு இநநிகழ்ச்சி வாயிலாக வெளிப்பட்டது.

பட்டர் பிரான் கோதை

கருடாழ்வார திருவல்லிப்புத்தூரில் பட்டாபிரானாக அவதரித்தார். அவருடைய திருமகள் ஆண்டாளாகத் திருமகள் அவதரித்தாள். மதுரையை ஆண்ட வல்லபன் எனும் மன்னா சமயப் பற்றுடையவராய்ப் பல சமயங்களைப் பற்றி ஆராய்ந்து வந்தார.

அரசன் சமய ஞானிகளிடம் எது உண்மையில மோட்சம் தரத்தக்கது என வினவினான். இவ்வினாவிறகுப் பலரும் பலவிதமாய்ப் பதில் கூறினர். எனவே, அனைத்துச் சமயப் பிரிவினரையும் அழைத்து மோட்சம் தரத்தக்க வழி எது என்று முடிவு செய்யும போட்டியொனறு வைத்தான். அனைததுச் சமயப் பிரிவினரையும் வாதிடச் சொல்லி மந்திரத்தால செய்யப்பட்ட பொற்கிழியொன்றைக் கட்டுவித்தார்.

யார் தம் மதம் சிறந்தது எனறு மெய்ப்பிக்கிறாரோ அப்போது பொற்கிழி தானே கீழே விழ வேண்டும் என ஏற்பாடு செய்தார். பலரும் வந்து வாதிட்டுத் தங்கள் சமயநெறியே மோட்சமருளுவது எனக் கூறிப் பார்த்தனர்.

விட்ணுசித்தரான பட்டர்பிரானைப் பெருமாள் சென்று வாதிடச் சொன்னாா. அவரும் அவவாறே சென்று மோட்சத்தைப் பரதத்துவத்தைக் கொடுக்க வல்லது சிரீவைணவமே என்று மெய்ப்பித்தார். மேலே கட்டப்பட்ட பொற்கிழிதானே அவிழ்ந்து வீழ்நதது. பாண்டிய மன்னர் மகிழ்ந்து அவருக்குப் பட்டர் பிரான் என்ற பட்டத்தை அளித்தார். இப்பாடல் இதனைக் கூறி மெய்ப்பிக்கும்.

"பாணடியன கொணடாடப படடாபிரான
வநதாரெனறு சணடிய சஙகம எடுததூத
வேணடிய வேதஙகள ஓதிவிரைநது கிழி அறுததான
பாதஙகள யாமுடைய பறறு"

திருமாலையாண்டானும், எம் பெருமானாரும்

வைணவ சமயாசிரியரில் ஒருவரான ஆளவநதாரின சீடர் திருககோட்டியூா நமபி திருவரங்கம் எழுநதருளி, ஆளவந்தாரின மறறொரு சீடா திருமாலையாண்டானை அழைத்துக கொண்டு எம்பெருமானார் இராமானுசரின மடததிற்கு வருகை புரிந்தார். நம்பியை எமபெருமானாா வணங்கினார். நம்பி அவரிடம், திருமாலை யாண்டானிடத்துத் திருவாய் மொழிக்குப் பொருள் விளக்கம் கேட்கப் பணித்துவிட்டுத் திருக்கோட்டியூர் சென்றார்.

திருவாய் மொழிக்குத் திருமாலையாண்டான் பொருள் விளக்கம் அளித்து வரலானாா. எமபெருமானார் அதனை அக்கறையுடன் கேடடு வந்தார். இடையிடையே திருமாலையாணடான ஆளவநதாா சொல்லி வைத்த பொருளில் கூறாமல் வேறு பொருளைக் கூறினார். எம்பெருமானாா அதனை மறுத்துக் கூறவே திருமாலையாண்டான் திருவாய்மொழியைப் பொருள் விளக்கம் செய்வதை நிறுத்திவிட்டார்.

திருக்கோடடியூராா இச் செய்தி அறிந்து, திருமாலை யாண்டானிடம் திருவாய்மொழிப் பொருள் விளக்கம் நடை பெறுகிறதா? என வினவினார். எம்பெருமானார், ஆளவந்தார் அருளிச் செய்யாத பொருளைத் தம் விருப்பப்படி எடுத்துரைப்பதால் விளக்கம் அளிப்பதை நிறுத்திவிட்டதாகக் கூறினார். நம்பி அவரிடம், இராமானுசர் உம்மிடம் உரைத்தன, ஆளவந்தார் அருளி முன்னர் யாம் கேட்டதுண்டு என்று கூறி, திருவாய்மொழியை விட்ட இடத்திலிருந்து முடிக்க அருளினார். திருமாலை யாணடானிடமும், "நீர் மேல் விழுநதேனும் அப்பிரபந்தத்தை முடிக்க வேணும்" என்று கூறிவிட்டு நம்பிகள் திருக்கோட்டியூர் திரும்பினார்.

திருமாலையாண்டானும் தொடர்ந்தார். இருப்பினும் இராமானுசர் "ஆளவநதார், இப்படிப் பொருள் விளக்கம் தாரார்" என்று கூறினாா

திருமாலையாணடான "நீா ஆளவநதாரை ஒருநாளாவது நேரே காணாமல் 'இபபடி அருளிச செய்யமாடடார், எனறு எப்படிச் சொல்கிறீா' என்று கேட்டபோது, எமபெருமானார் பதிலுரையாக "நான ஆளவநதாருக்கு ஏகலைவன்" எனறாா. எம பெருமானாரைத் திருமாலையாணடான வலம் வநது வணங்கிய தோடல்லாமல, தம மகன் சுநதரததோளுடையானை எம் பெருமானாரின சீடராக்கினாா.

அருளாளப் பெருமான் எம்பெருமானார்

யஜஞமூாததி எனும் அறிஞா அதவைத சமயப பிரிவினா. அவா கங்கைக் கரையிலுள்ள அறிஞர்களை வென்று, இராமானுசருடன் திருவரங்கத்தில் சமய வாது புரிய உறுதி பூணடாா. எம்பெருமானாரைத் தமமுடன வாதிட அழைத்தபோது அவரும இசைந்தார். யஜ்ஞமூாத்தியிடம "நீா தோறறால் எனன செய்வீர்?" எனறு வினவினார்.

யஜ்ஞமூர்த்தி, தாம் தோறறால் எம்பெருமானுடைய, காலணிகளைச் சுமப்பதாகவும், தம பெயரை மாறறி எமபெருமானார் பெயரை ஏறறுக் கொளவதோடு, இராமானுசரின சமயத்திறகு மாறுவதாகவும் உறுதி அளித்தாா.

இராமனுசரிடம், "நீர் தோறறால் என்ன செய்வீா?" எனறு அவர் கேட்க, இராமானுசர் "நான தோற்பேனாகில் என்னுடைய நூலகளை நான் தொடுவதில்லை. உமக்குத் தோற்றேன என்பேன்" என்று பதில் உறுதி மொழி கூறினார்.

பதினாறு நாள்கள் வாதம் நடைபெறறது. இறுதியாகப் பதினேழாவது நாள யஜ்ஞமூர்ததி வெற்றி பெறும் சூழல் ஏற்படவே, எமபெருமானார் மனக்கவலையுற்றுப் பெருமாளை வணங்கிக் கண்ணயாநதார்.

கனவில் வந்த பெருமான் "உம்முடைய பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் அருளிய மாயாவாத கணடனத்தைச் சொல்லி வெற்றி கொள்வாய்" என்றார். மறுநாள் ஆளவந்தாரின் மாயாவாத கணடன யுக்திகளை மனதில் ஆய்ந்து கொண்டு எழுந்தருளினார். என்ன அறபுதம் நோந்ததோ, யஜஞமூாததி ஆளவநதாரிடம்

தோறறேன எனத தொழுது வணஙகினார். அவருககுப பரப்பிரம்ம விளக்கம அருளினார் அத்வைததத்தின் சிறுமை நிலையை எடுத்துக் காடடினாா. வழககமாக அதவைததுறவிகள கையிலிருககும், தம் ஏகதணடததை யஜஞமூர்ததி தம கையிலிருநது முறித்து எறிந்தாா.

திரிதணடம் காவி அணிந்து தம் பெயரை எம் பெருமானாா என்னும பெயராகவும, பேரருளாளர் செய்த உதவிக்கு நினைவு கூர்வதாக "அருளாளப் பெருமான்' எனும் பெயரை ஒனறு சோநது அருளாளப் பெருமான் எம் பெருமானார். எனறு திருநாமம் சூட்டினாா. பேரருளாளா பெயா தேவராசன எனபதாலும் தேவராச முனி எனற பெயரும் கொண்டார்.

இராமானுசருக்கு இட்ட நஞ்சு

எமபெருமானார் இராமானுசர் திருவரங்கன ஆலயச செல்வத்தைக் கண்காணித்து வந்தாா. அபபோது அதில் தவறு செய்த கோயிற் பணியாளாகளைத் தணடிததாா. அவ்வாறு தணடிக்கப் பட்ட வர்களில் ஒருவரான பாாப்பனன் ஒருவன இராமானுசரை நஞ்சிட்டுக் கொல்ல முடிவு செயதான்.

எம்பெருமானாா தினமும் ஏழு வீடுகளில் பிச்சைபெற்று உணவு உண்டு வநதாா எனவே, அவரைக் கொல்ல நினைத்த பார்ப்பனன் தன மனைவியிடம், அவர் பிச்சைக்கு வருகையில் உணவில நஞ்சிடடுப் பிச்சை போடும்போது இடும்படி வற்புறுத்தினார். முதலில் மறுத்த மனைவி இறுதியில் கணவன் கட்டளைக்கு வேறுவழியின்றிப் பணிந்தாலும் நஞ்சிடட உணவை இடடுவிட்டுக் கணவனுக்குத் தெரியாமல், குறிப்பால் அதனை உண்ண வேண்டாமென எம்பெருமானாரைக் கும்பிட்டு உணர்த்தினாள். நஞ்சிட்ட உணவை உண்ணாது அதனை எமபெருமானார் ஆற்றில் கரைத்துவிட்டு அதுமுதல் பிச்சை புகாது பட்டினி கிடந்தாா.

இதனையறிநத திருக்கோட்டியூர் நம்பி எம்பெருமாளைக் காணத் திருவரங்கம் வந்தார். வழியில் காவிரி மணலில் தம் குருவான நம்பியைத் தரிசித்த எம்பெருமானார் சூடேறிக் கிடநத மணலில் அவர் பாதங்களைப் பணிந்து கிடந்தார்.

சீடரான எம்பெருமானாரை எழும்படிச் சொல்லாது நெடுநேரம்

நம்பி வாளாவிருநதாா அப்போது எம்பெருமானாரின் சீடரான கிடாம்பியாச்சான என்பவா எம்பெருமானாரை "கருமுகைப்பூவைக் கடும வெயிலில் பொசுடுவார்கள உண்டோ?" எனக் கூறித் தம் மேலே கிடத்திக் கொண்டாா.

நம்பிகளும் "உம்மைத் தேடுவதறகாகத்தான நாமும் இப்படிச் செயதோம" எனக் கூறி இருவரையும் வாரி எடுத்துக் கிடாம்பியாச்சானை எம்பெருமானாருக்கு உணவு சமைத்துப் பரிமாறும பணியளித்தாா எமபெருமானாரையும் 'இனிப பிச்சைக்குச் செல்ல வேணடாம்' எனறாா.

லட்சுமி அம்மாள் என்னும் தியாக உரு

இராமானுசா தம் பயணத்தில பருத்திக் கொல்லை எனற எண்ணாயிரம் எனனும் ஊருககு வந்து சேர்நதாா. அவ்வூரில வாழநத யஜ்ஞேசா வசதி படைததவா. வரதாசாரியர் ஏழை. யஜஞேசரின இலலத்தில் தஙகுவதாகச் செய்தி சொல்லி அனுப்பினாா. இராமானுசரின வரவேறபுக்கு வேண்டியவறறைச் செய்வதில் யஜ்ஞேசா முமமுரமாக இருந்தாரேயனறி, செய்தி கொண்டு வந்த இரண்டு சீடர்களின் உணவளிக்கவோ களைப்பைப் போக்கவோ, கவனிக்கவோ இல்லை. இதைக் கண்டு வருநதிய அவர்கள் இராமானுசரிடம நடந்ததைத் தெரிவித்தனர்.

இதனால் ஏழையான வரதாசாரியர் இல்லத்திற்கு விருந்தினராகச் செல்ல இராமானுசா முடிவு செய்தார். இத் தகவலை முன்னதாக வரதாசாரியருக்குத் தெரிவிக்கவில்லை. ஏழையான அவர் பிச்சை பெறறுப் பரமனை வழிபட்டு உண்பவா. அவருடைய மனைவி பெயர் லட்சுமி எனபது ஆகும். அவர் வீட்டுக் கொல்லையில் நிறையப்பருத்தி இருந்ததால் பருத்திக் கொல்லை இராமன் எனறு அவரை அழைப்பார்

பருததிக் கொல்லை இராமன் இல்லத்திற்குச் சீடர்களுடன் இராமானுசர் விருந்தினராய் நுழைநதபோது அவர் பிசசைக்குப் போயிருந்தார். லட்சுமி அம்மையாா அப்பொழுதுதான் குளித்து, ஒரு கிழிந்த துணடுடன் ஈரப்புடவையை உலாத்திக் கொண்டிருநதார். ஆசாரியரின் முன் வர இயலாத தன் நிலைமையைத் தெரிவிக்கக் கையைத் தடடினாள். இராமானுசர் தம் தலையில் சுற்றும்

துணியை உளளே வீச அதை உடுக்கி வநது வணஙகி, ஏழமை நிலையிலும ஆசாயருககும, சீடருககும அமுது படைகக எணணினாள் உள்ளே ஒா அரிசி கூட இலலை

கறபு எனும சுதந்திரமான தாமததைக் காட்டிலும, ஆசாாய கைஙகாயமாகிற பரம தாமததைச செயவதுதான சிறநதது என்று துணிநதாள. எனவே விருநதினாகளை இளைப்பாறச் சொல்லிவிட்டு அவளது வீட்டிறகு அருகில் இருந்த தம அழகில மயங்கிப பலமுறை தூதுவிட்ட செட்டியாா வீட்டிறகுச சென்றாா.

தனக்குள ஒரு முடிவெடுததாள எலுமபும, குருதியும அழுக்கும நிரமபிய இநத உடமபை அதை விரும்பிய செட்டிககுக கொடுதது நாம் ஏன எம ஆசாரியாருக்குத் தொண்டாறறும் பேறறைப் பெறலாகாது? திருமஙகை திருட்டுத் தொழில புரிந்து தொண்டாறறிய போது பரந்தாமன 'எனககாகச் செய்த பாவமும புணணியமாகும, எனக்காகச் செயயாத புணணியமும பாவமாகும' எனபதை

'மனனிமிததம கருதம பாவமபி புணயாயகலபதே
மாம நாதருதய துகருதம புணயம பாபாய கலபதே

எனறு உரைக்கவில்லையா? எனவே செட்டியாரிடம் போய் உன் விருப்பத்தை நிறைவேறறுகிறேன எனறு சொலலி விருநதினரை உபசரிக்க வேணடியதைப் பெறறு வருவேன" எனறு கூறிக் கொண்டாள். செட்டியாா வீட்டிற்குப் புறபபட்டாள்.

புழக்கடை வழி செனறு, அவருடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதாகவும், வீட்டுக்கு வநது, அருள்புரிந்த ஆசாரியாருக்கும், சீடர்களுக்கும் விருந்து படைகக வேணடியவற்றை அனுப்பும்படி செட்டியாரிடம் சொல்ல அவரும் அவவாறே விருந்தினரை உபசரிக்கத் தேவையானவற்றை அனுப்பினார். லட்சுமி அமமாள் அதைக் கொண்டு நல்ல விருந்து படைத்தார். வீட்டிற்கு வந்த வரதாசார்யர் தம் மனைவி விருந்திட்டது, வேண்டிய வனவறறை எப்படிச் சேகரித்தாள் என்பதையெலலாம் கேட்டுச் சினம கொள்ளாது, மகிழ்நது தான் பாக்கியசாலி எனறு மகிழ்நதார்.

அவளை இராமானுசரிடம் அழைத்துச சென்று திருவடி பணிந்து ஒளிக்காமல் உணமையை இராமானுசரிடம் நடநததைத் தெரிவித்தபோது அவரும் சீடர்களும பெரு வியப்பு எய்தினார். இருவரும் பின செட்டியாா இல்லம் சென்றனா. இராமானுசர்

அளித்த பிரசாதததைக கொணடு கொடுக்க லடசுமி அமமாள் உளளே சென்றாா.

கணவா வெளியே நினறார் பிரசாதத்தை உடகொணட செட்டியாா இனப நாட்டம முறறிலும துறந்து, லடசுமி அமமாளைத தீணட எணணிய தம் தீய எணணத்தை மனனிக்க வேணடினாா. குருவின கமல பாதஙகளைக காட்டி அருள வேணடினாா. தம் பிழையுணாநது நாச்சியார் திருவடிகளை வீழ்ந்து வணங்கினாா. செட்டியாா இராமானுசரை வணங்கிச் சீடரானார் யஜ்ஞேசரிடம் அவருடைய பிழையை உணர்ததினாா

திருச்சங்கணித்துறை என்ற பெயர்

ஆழ்வாா திருநகரி எனனும திருததலம, திருச்சங்கணிததுறை என்னும பெயா பெற்ற வரலாறு இது.

வேடன் ஒருவன விந்திய மலையில் ஆல மரததின அடியில் எட்டுத் திக்கும் காவல் புரியும் காவலனாக ஆவதன் பொருட்டுத் தவம மேற்கொண்டான. அவனிடம நாரதா, அதைவிட மேலான நாராயணபதம பெற வழி, காட்டுவதாகக் கூறினாா "சங்காகக் கடலில் பிறநது தாமிரபரணி கடலில் கலக்கும இடத்திலிருநது ஒருகாத தூரம் உள்ள திருக்குருகூரில் ஏறி ஆதிநாதப் பெருமாளை 1000 ஆண்டுகள் சூழ வந்து அவன் அருள்வாய்க்கப் படுவாய்" என அவனிடம் வாழ்ததிச் சென்றாா.

இவவாறு, சங்கன் ஆயிரம ஆண்டுகள் சூழ வநதபோது சங்கனைத் திமிஙகலம் ஒன்று வந்து தடுத்தது. சங்கன் பொருட்டு மானிடன் ஒருவனைப் பெருமாள் தோற்றுவித்து அத் திமிங்கலத்தை விழுங்கச் செய்தாா.

சங்கன் வந்து ஆயிரம ஆண்டுகள் கழியவே, சங்கனின் இடைவிடாத முயற்சியையும், பக்தி நெறியையும், தவத்தையும் கண்டு மகிழ்ந்த திருக்குருகூர்ப பெருமாள ஆதிநாதா சங்கனுக்கும அவன் உடனிருந்தவர்களுக்கும் கருடன மேல் எழுந்தருளி அருள்பாலித்தார்.

இதனால ஆழ்வார் திருநகரிககுச சங்கன பெயரால மற்றொரு பெயரும வநது சோநதது. 'திருசசஙகணித்துறை' என்பதே ஆழவாா திருநகரியின மறறொரு பெயராய அமைந்தது.

பருத்திக் கொல்லை

பருததிக் கொல்லை எனனும் ஊரில் சமணாகளும, வைணவாகளும் வாதிட்டனா வாதிடுவதறகு முனனர் இருபிரிவினரும ஓா ஒப்பநதம் செய்து கொணடனா வாதில் தோறறவா கழுமரம் ஏறி உயிாக் கொலை செயது கொள்ளவேண்டும எனும உடனபாடு இருபிரிவினருககும இடையே நடைபெறறது. இறுதியில் வாதில் சமணா தோறறனா. ஒப்பந்தத்தினபடி சமணர் தோறறதால் கழுவேறவேண்டியவராயினர். எனவே, சமணாகளும கழுவேறத் தாராகிவிட்டனர். கருணைக் கடலான உடைவா அவாகளைக கழு வேறுவதிலிருந்து விடுவித்து அத்தனை சமணர்களையும அந்தணர்கள் ஆககினார். உடையவரின இத்திருச் செயலின விளைவால எணணாயிரம போ அனறு மறுவாழ்வு பெறறனா.

பருத்திக் கொல்லை எனனும அவவூரும் எணணாயிரம் என்னும பெயா பெற்றது அதன் பின்னா, இராமானுசர் எண்ணாயிரத்தில அழகிய நரசிங்கப பெருமாளுக்குக் கோயில் எழுபபினார். பெருமாளுக்கு ஒரு கோவிலையும் ஆக்கிக் கொடுத்த உடையவரான இராமானுசருக்கும பருத்திக் கொல்லையான எண்ணாயிரத்தில் கோவில் உளளது. நல்ல கருங்கல்லில் அதனை உருவாகியுள்ளனர். மழமழபபுடன் அது உலோகச் சிலை போல் உள்ளது.

பெரிய திருமலை நம்பியின் படுக்கை

இராமானுசரின் தமபி உறவான கோவிந்தர் பெரிய திருமலை நம்பிக்கு படுக்கையை உருவாககி அப்படுக்கையில் தாம படுத்துக் கொணடார். இதனால் வியப்பும் துயரமுமுறற இராமானுசா இந்தச் செய்தியைப் பெரிய திருமலைநமபிக்குத் தெரிவித்தார். நம்பி உடனே கோவிந்தரைக் கூப்பிடடு, "நீ என் படுக்கையில்

படுததுக கொளகிறாயா? குருவின் படுகககையில் படுத்துக் கொணடவனுக்கு என்ன நேரும் எனபது தெரியுமா?" என்று வினவினாா

கோவிநதா அமைதியாக, "தெரியும, குருவின் படுககையில படுப்பவனுககு மீள முடியாத நரகமே கிடைக்கும" என்றாா.

"இதை அறிநதுமா இபபடி நடந்து கொள்கிறாய்" என நமபி கேடடாா

"தேவரீரின் படுக்கையில அடியேன படுப்பதறகுக் காரணம அது தேவரீாதுயில் கொளள வசதியாக மெதததெனறு இருககிறதா? எனறு பாாபபதுதான அடியேன நரகம் சென்றாலும், தேவரீருக்கும் சிறிது சுகமும வசதியும் ஏற்பட்டால் அதுவே எனக்குச் சுவாக்கம் கிடைததாறபோல" எனறாா கோவிநதன்.

கோவிநதரின் இக குரு பக்தியை கண்டு இராமானுசா வியபபுறறார். அவரிடம மனனிப்பு வேண்டினார்

வாளை உருவினார்

குலசேகராழ்வார் குலசேகரராய் விளங்கிய போது அரசப் பணியில் நாடடமின்றி மாயோன் திருவிளையாடல் கதைகளைக் கேடபதிலும் பாகவதர்களைப் புலவர்களை அனபுடன வரவேறறு இராமாயணம, பாகவதம, பாரதம கேட்பதிலும் ஆர்வமுடைய வராயிருந்தார். இராமனுடைய வடிவழகு, வீரச்செயல், நற்பணபுகளை அரண்மனைப் புலவர் வாயிலாகக் கேடடு மகிழ்வடைவார்.

அரசருடைய திருமாலனபுக்கு ஏற்றவாறு அரண்மனைப் புலவர் இராமாயணம கூறி வந்தார். ஒருநாள் அவர் வெளியூர் செல்ல நேரிட்டபோது தன் மகனைச் சொற்பொழிவு செய்ய அனுப்பினார். அவருடைய மகன் ஆரண்ய காண்டத்தில சீதை, இராமலட்சுமணன வனவாசம செய்கையில், பல்லாயிரக்கணக்கான அரக்கர்களை எதிாத்து, இராமபிரான் தன்னந்தனியாகவே போரிடும் நிகழ்ச்சியைச் சொல்லி வந்தார்.

இராமன் தான் ஒருவனாகவே அசுரர்களை எதிர்த்துப் போரிடுவதைக் கேடடுக் கலங்கிய குலசேகரா மிகுநத ஆத்திரம் அடைநதார். தன வாளை உருவியவாறு படைகளைத் திரட்டிக்

கொணடு அரக்கர்களை எதிாததுப் போரிடடு வருமபடி அமைச்சாகளுக்கு ஆணையிட்டாா

அரசனின இநத மனநிலை அறிநத அமைசசாகள முதலில் எனன செய்வது எனறு தெரியாமல் தவித்தனா

பினனா ஒருவாறு மனம்மாறி, "இராமபிரான் அரககாகளைப பூணடோடு அழித்து வெற்றிவாகை சூடித் திருமபினாா" என்று குலசேகரரிடம கூறி அவரைத் தேறறினாா

சங்காழியளித்த பெருமாள்

திருப்பதி சீனிவாசப் பெருமாள சீனிவாசர் சைவ பரமானவர் எனச ஸ்சைவர் வாதிட்டனா. வைணவர்களோ அவா வைணவ பரமானவரே என்று வாதிட்டனர். திருப்பதிப் பகுதியை ஆணடு வநத நாராயணன வனதது யாதவராயன இச்சாச்சையைத தீர்த்து வைக்குமபடி உடையவா இராமானுசரை வேணடினாா இராமானுசர் இதற்குக் கீழக் கணட தீர்வை அளித்தார்

"திருமால், சிவன் ஆகியோருககுரிய ஆயுதங்களைச் சன்னிதிக்குள் வைத்துப் பூட்டிவிடுவது எனவும், மறுநாள் எந்த ஆயுதங்களை அமமூாததி ஏற்றுக் கொள்கிறாரோ அநத ஆயுதங்களுக்குரிய மூர்த்தியாக அவா ஏற்கப்பட வேண்டும்" இது இராமானுசர் அளித்த சமரசத் தீாவு.

அவ்வாறே செய்துவிட்டு மறுநாள் கதவைத திறந்து பார்த்தபோது திருவேங்கடமுடையான சங்கு, சக்கரங்களுடன் காடசியளித்தார். அதுமுதல் திருப்பதிப் பெருமாளுக்கு அப்பனுக்குச் சங்காழியளித்த பெருமாள் எனத் திருநாமம் ஏற்பட்டது.

இராமானுசரும் திருவேங்கடமுடையானுக்குச் சங்கு சக்கரங்கள் அளித்ததனால் அவரை வேங்கடேசப் பெருமாளின் மாமனார் என்பா. ஆசாரியருள் இராமானுசர் ஒருவருக்குத்தான் மலை மீது சநநிதியுண்டு. பெருமாளுக்குப பத்மாவதி தேவியின் உருவமைந்த பொன் ஆரத்தை இராமானுசர் அணிவித்தார். நெற்றியில் பச்சைக் கற்பூரம் அணிவித்தார்.

கண்ணழகுடைய பொன்னாச்சி

பிள்ளையுறங்காவல்லிதாசர் என்பவர் உறையூர் சோழ மன்னரின் மெய்க் காப்பாளர். இவருடைய மனைவி பெயர் பொன்னாச்சியார் என்பவள். அவள் மிகுந்த கண்ணழகு படைத்தவள். அவளுடைய கண்ணழகைப் பிரிய மனமில்லாமல் ஊழியத்துக்குப் போகும் போதும் அழைத்துப் போவார் வில்லிதாசர்.

எம்பெருமானார் ஒரு சமயம் காவிரியில் நண்பகலில் சீடர்களுடன் இருக்கையில், உறங்காவில்லி அக்கடும் வெயிலில் தம் மனைவிக்கு வெயில் வாட்டாது இருத்தற்பொருட்டுக் குடைபிடித்ததைக் கண்டார் மனைவி நடக்கும் பாதையில் துணிகளை இட்டு அதன்மேல் நடந்துவரச் செய்ததையும் கண்டார்.

இதனைக் கண்ட எம்பெருமானார் தம் சீடர்களை அனுப்பி அவரைத் தம்மிடம் அழைத்துவரச் சொன்னார். வந்த அவரிடம் "இதென்ன நீர் செய்வது?" என்று கேட்டார். அவளுடைய கண்ணழகில் மயங்கியே அவ்வாறு செய்வதாகக் கூறினார் பிள்ளையுறங்காவில்லி

எம்பெருமானார், "நீர் காணும் அவளுடைய கண் அழிந்திடக்கூடியது. அழியாத கண்ணைக் கண்டால் என்ன செய்வீர்?" என்று கேட்க அதற்குத் தாம் அடிமைப்படத் தயார்' என்றார் உறங்காவில்லி.

அவரை எம்பெருமானார் அழைத்துப்போய் அரங்கத்துப் பெரியபெருமாளைச் சேவிக்கச் செய்தார் பெருமாள் தம் செவ்வரியோடிய நீண்ட பரந்த பெரிய கண்ணழகு காட்டிட, அவ்வழகில் ஆழ்ந்து மயங்கிய தாசர் அவரைப் பிரியாதவரானார். அதன்பின் எம்பெருமானாரின் சீடராகி வாழ்ந்தார். எம்பெருமானார் நீராடப்போகும் போது அவருடைய திருக்கரம்பற்றி எழுந்தருள்வார். இதனால் பிறவியினால் உண்டான அகங்காரம் தொலைவதாக எம்பெருமானார் குறிப்பிட்டார்.

புழுதியை எண்ண முடியுமா?

பராசரபட்டர் என்னும் வைணவ சமய அடியார் வீதியில் விளையாடிக் கொண்டு இருந்தார். அப்போது 'சர்வஜ்ஞபட்டர்

வநதார்' என எக்காளம ஊதிக கொணடு விதவான ஒருவர் வநதார்

இதனைக கேடட பட்டா "உடையவர் ஆழவார், அருளாளப பெருமானாம எம் பெருமானார் முதலான பெரியோாகள் இருககிற இடத்தில யாரடா சாவஜஞபட்டன் என எககாளம ஊதுவது" என எணணினாா.

எனவே, சாவஜ்ஞபடடரின ஆணவத்தைக் காவத்தை அடக்க பராசரபட்டர் வயதில் இளையவராயினும முடிவு செய்தா தெருப் புழுதியை இரு கைகளிலும் அளளிக் கொண்டு சாவஜ்ஞரிடம் சென்று "நீா சர்வஜஞபபடடரல்லவா? இது எத்தனை? சொல்லும்" எனறு புழுதியைக காட்டிக் கேடடாா.

இதற்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் வெட்கித் தலை குனிநதார் சர்வஜ்ஞபட்டர்.

உடனே பராசரபட்டர் "ஒரு பிடி மண் என்று சொல்லத் தெரியவில்லை. சர்வஜஞபட்டம் வேறு எதறகு?" என்று நகைத்துக் கூறினார்.

இது கேட்டு அவவிதவான பட்டரை இனனாரென்று அறிந்து "பறப்பதின் குடடி தவழுமோ?" என்று சொல்லித் தம் பலலக்கில் ஏற்றித் திருமாளிகையில் விட்டுச் சென்றாா.

எம்மைப் பாடும், எம்மைப் பாடும்

மணிமாடக்கோயில் என்று புகழ்பெறற ஊா திருநாங்கூர். சீாகாழிக்கு அருகில் உள்ள ஊர். இவ்வூரில் தை அமாவாசைக்கு மறுநாள் ஒரே சமயத்தில் 11 பெருமாள்களும் கருடன்மேல் எழுந்தருளி திருமங்கையாழ்வாரால் பாடப்பெறறு, அத்தமிழ்ப் பாசுரங்களுக்குப் பதிலாகத், தங்களுக்கு விண்ணவா சாத்தி வழங்கிய பூமாலைகளை அவருக்கு அணிவித்துப் பெருமைப் படுத்தினர்.

இது எப்படி நிகழ்ந்தது?

திருமங்கை மன்னர்பிரான் தமிழ்ப் பாசுரங்களின் மீது அடங்காத ஆவல் கொண்டு மணிமாடக்கோயில் பத்ரிநாராயணன் அரிமேய விண்ணகரம் குடமாடு கூத்தன், வைகுந்த விண்ணகரம் குடமாடு கூத்தன் வண்புருடோத்தமம புருடோத்தமன், செம்பொன

கோயில செமபொன் அரஙகம, திருவெளளக்குளம அணணன் பெருமாள, திருததெறறியம் பலம செஙகணமால ரெங்கநாதன், திருததேவனார்த தொகை, தெயவநாயகன், திருக்காவளம் பாடி கோபாலன், திருமணிக்கூடம வரதராசன் திருபபாரத்தல பள்ளி பார்த்தசாரதி தாமரையாள் கோவன ஆகிய பதினோரு பெருமாளகளும் திருமஙகையைத் தேடி வநது “எமமைப்பாடும், எம்மைப்பாடும” எனறு விணணபபிததனராம்.

அவவாறு விண்ணபபிதத நாள தை அமாவாசைக்கு மறுநாள். மணி மாடக்கோயிலில் நடநதது. திருமங்கை மேலே குறிப்பிட்ட பதினோரு பெருமாள்களையும் அனறு பாடிப் பரவசமாயினா

ஒவ்வோா ஆண்டும தை அமாவாசைககு மறுநாள் திருமங்கை ஆழவார் பதினோரு பெருமாள்களையும ஒவ்வொருவராகத் தமிழ்ப் பாக்களால் பாடிப் பக்திப் பரவசத்துடன் வலம் வநது வணங்கப் பெருமாளகள் தங்கள் மலர்மாலைகளை அவருககு அளிப்பர்.

பெருமாள்கள் ‘ஆழ்வாரே பூமாலை கிடைக்கும் ஆனால் உமது பாமாலை எளிதில் கிடைக்குமோ?’ என்று உயர்வாகப் போறறினதன் விளைவே இவவிழா

கடன்பட்ட வேங்கடவன்

அள்ளிக கொடுக்கும் அண்ணலான திருப்பதிப் பெருமாள் வேங்கடவன் பக்தர்களிடம் கடன பெறுவது, காணிக்கை பெறுவது ஏன்?

பெருமாளுக்கும பத்மாவதித் தாயாருக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது. தெய்வத் திருமணங்களிலே மிகவும் சிறப்பாக, கோலாகலமாக நடைபெறற திருமணம் அது. அவ்வாறு மிகமிகச் சிறப்பாக, நடத்திட, அத்திருமணத்தை நடத்திய பெருமாளே கடன் ''ட்டுவிட்டார்

கடனை அடைக்க வேண்டுமே? உலகில் மிகப் பெரும் பணம் படைத்தவனாம் குபேரனிடம் கடன் பெற்றார். கடன் பெரிய கடனாகையால் தீரவில்லை. தன் அடியார்களிடம் காணிக்கை பெற்றுக கடனைத் திருப்பியளிக்க முடிவு செய்தார். அதற்காக

ஏழுமலையைத் தேர்நதெடுத்தா

அந்த இடததில் அபபோது குபேரன வீறறிருநதா அவரிடம பெருமாள பகதாகளிடம காணிககை பெற அந்த இடததைக கொடுக்குமபடி கேடக அவரும் அநத இடத்தைக் கொடுததுவிடடுத் தெப்பககுளம் அருகே அமர்நதுவிடடா

குபேரனிடம படட கடன நம பெருமாளுக்கு இனறும் தீரவில்லை.

துலுக்க நாச்சியார்

கள்ளழகப் பெருமாள் வைகை ஆற்றில் இறங்கி அருள பாலிக்கும நாள் இரவில் வண்டியூரில் உள்ள பெருமாள கோயிலில் பததி உலாவுதல் நடைபெறும.

பததி உலாவுதலின காட்சிகள கண் கொள்ளாக் காடசிகள. வைர வைடூரியங்களின மேல் மத்தாப்புகளின் வண்ண ஒளி பளபளக்க, படடாச்சாரியாகள தோளில் பெருமாளை ஏறறி ஊஞ்சலாடுவது போல் இடமும, வலமும அசைத்துத் தூக்கி வருவா. இதுதான அன்று இரவு வண்டியூரில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சி.

கள்ளழகருக்கும் திருவரஙகத்துப் பெருமாளுக்கு உளளது போல் ஒரு துலுக்க நாச்சியாரைக் கள்ளழகர்பால் காதல் கொண்ட இசுலாமியப் பெண்ணை தங்கள் மனத்தில் உருவாக்கி விட்டனர். அன்று இரவு அவர் துலுக்க நாச்சியாருடன் இருப்பதாகக் கற்பனை வேறு.

ஆனால், உண்மையில் அன்று இரவு பெருமாள் கள்ளழகர் காட்சி தருவது பகதி உலாவுதல் கோலத்தில் மட்டும்தான். அது மட்டுமல்ல அக்கோயிலில் துலுக்க நாச்சியார் எனற திருநாமத்துடன் தேவி எவரும இலர். பிராட்டியாருக்குப் பெயரும் அவ்வாறு இல்லை

இதற்கிடையில் ஆண்டுதோறும் 'கள்ளழகரைக் கைது செய்.

அடல்டரி சட்டத்தின கீழ கைது செய' எனறு பகுததறிவு இயக்கததவரின சுவரொட்டிகள் வேறு தெனபடும

இசுலாமியா பலரும வண்டியூரில் அனறு கூடியிருநது கள்ளழகரைக் காணபா. உணமை எபபடியோ? சமய ஒறறுமைக்கு இப்படி ஒரு நமபிக்கை வழி வகுககிறது

மலையளவு குனிந்த பெருமாள்

திருப்பதி பகுதியை ஆண்ட அரசர் தான தர்மம் நிறையச் செய்து வநதாா. அந்தணாகள அவரிடம இருநது ஏராளமான பொன் பொருள் பெறறனா அரசருக்குப் பணத்தட்டுபபாடு ஏறபட அந்தணாகளே இருக்கும் பணததை எல்லாம ஒதுக்கி வைத்துவிட்டுப பணம ஏதும் இல்லை என்றனா.

அதனால் அரசருக்குச சினம ஏறபட்டது. அநதணர் அனைவரையும கொனறு பணத்தை எடுத்துக கொண்டார். அதில் ஒரே ஒரு கர்ப்பிணிப பெண் மட்டும் தப்பி ஒடிச் சென்று சேரிப் பகுதியில் வாழ்ந்தார். அநதணர்கள் இலலாமையால் திருப்பதியில் வழிபாடு நின்றது

போர் முடிநத பின் திருப்பதிகது வியாசராயா என்னும தவசீலர் வந்தாா. அவரிடம அரசர் தாம் செய்த தவறுககு மனனிப்பு வேண்டினார்

அவர் திருப்பதி கோவிலை திறககச் செய்தார். தப்பி ஓடிய பெணணுக்குப் பிறநத மகனை அழைத்து வரச் செய்தார்.

அவனோ சிறுவன். அவனுக்குப் பூசை செய்யத் தெரியாது. மந்திரம் தெரியாவிடினும் வழிபாடு நிகழ்த்தச் சொன்னாா. அவனிடம் தயிர் அமுது கொடுத்து அனுபபினார்கள்.

அவன் பெருமாள் முன் அமர்ந்து "வாங்கு தாததா" (குனி தாத்தா) எனறான். அச்சிறுவனின பக்திக்கும, ஆணைக்கும கட்டுப்பாடு ஏழுமலையான் குனிந்து தயிர் அமுதைப் பெற்றுக் கொணடார்.

இதனால பெருமாளுககு ''மலை அளவு குனிநத பெருமாள்' என்று பெயராயிற்று.

அனந்தாழ்வார்

அனநதாழவாா எனற திருமால் அடியாா திருப்பதியில் இராமானுச ஏரி என்னும ஓா ஏரியை வெட்டி, அருகில் நந்தவனமும் அமைநதார். தினமும மலாகளைப் பறிதது, மாலையாகக் கட்டி, இராமானுச ஏரியில நீராடிவிடடு மலையேறித் திருவேஙகடவனை வணங்கி மாலை சூடடுவாா.

ஒருநாள் மலர்களைக் கொய்யும்போது, ஒரு பாமபு அவரைக கடிததுவிட்டது. அவா கவலை கொள்ளவிலலை. வழக்கம போலப் பூமாலை கட்டி, பெருமாளைத் தரிசிக்கச் சென்றார்.

பெருமாள ''எனன அனந்தாழ்வாரே மருந்து போட்டுக் கொணடு படுததிருப்பீா என்றல்லவா எணணினேன்'' என்றாா.

அனந்தாழ்வார் பெருமாளிடம், ''பெருமாளே கடித்த பாம்பு சாதாரணப் பாம்பாக இருந்தால் இராமானுச ஏரியில் குளித்துவிட்டு உம்மைத் திருப்பதியில் வழிபடுவது, கடிததது பாம்பாக இருந்தால குளிக்கினற வேலைகூட என் வேலையில்லை. மற்றவாகள் என்னைக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருப்பாாகள். உம்மை வைகுண்டத்திலேயே வநது தரிசிப்பது'' என்று பதில் கூறினார்.

கூரத்தாழ்வான்

வத்சாங்கமிச்ரா எனும் இயறபெயர் கொண்டவர் கூரம என்ற ஊரில் தை மாதம அத்த நட்சத்திரத்தில் அவதரித்தவர் கூரத்தாழ்வாா. இராமானுசரை விட வயதில் மூத்தவராயினும் அவரால் ஈர்க்கப்பட்டுப் பக்தி செலுத்தியவா.

கூரத்தாழ்வாருக்குச் சீடனாக விளங்கியவர் நாலூரான். தன் ஆசாரியனை விடடு விட்டுச் சைவப் பற்றுக் கொண்ட

கிருமிகாநத என்னும் சோழ அரசனுடன சோநதான. இராமானுசரின புகழைப பொறுக்க மாட்டாத மன்னன நாலூரான் உதவியோடு அவரைத தன மாளிகைக்கு வரவழைத்துத் தீாததுக் கட்ட முடிவு செயதான்.

தன உயிரைக் காவு கொடுததுத் தன் ஆசாாயரைக் காப்பாற்றக கூரத்தாழ்வார் முடிவு செயதார். இராமானுசா போல் வேடம அணிந்து சோழர் சபைககுச் சென்றார் வாதம் நடைபெற்றது.

வாதில கூரத்தாழவாரை வெல்ல முடியாத மன்னன 'சீவாத்பரதரம் நாச்தி' என்று கையெழுத்திட்டு ஒப்புதல அறிக்கை அளிக்குமபடி வறபுறுததினான. இதற்குப பொருள் சிவத்தைவிட மேலானது இல்லை என்பதாகும. சிவம என்பதறகு 'எடை நிறுத்தும் அளவு' என்னும் பொருளும உண்டு.

மனம், வாழ்வு, கல்வி, அறிவு, பலம, உடல் ஆனமா ஆகிய அனைத்தும் தன் ஆசாாயர் இராமானுசரின் திருவடிகளில் சரணடையச செயத கூரத்தாழ்வாா 'துரோணம் அச்தி தத பரம்' என்று எழுதிக் கையெழுத்திட்டாா. 'த்ரோணம்' எனபது பெரிய அளவு. சிவம என்ற அளவை விடத் 'த்ரோணம' பெரியது என்பதன் பொருள்.

இராமானுசர் எனக் கூரததாழ்வாரைத் தவறாகக் கருதிய அரசன, இராமானுசா தன சகோதரியைப் பிசாசின் பிடியிலிருநது காப்பாறறியதால் கணகளை மட்டும் வாங்கிவிட ஆணையிட்டாா. கூரத்தாழ்வாா எழுததாணி கொண்டு தானாகவே தன் கண்களைக் குருடாக்கிக் கொண்டார்.

கூரத்தாழவாா கணணிழந்த செய்தி கேட்ட இராமானுசா வேதனையில் வெதுமபினார். இருவரும் திருவரங்கத்தில் சந்தித்தனர். காஞ்சிபுரம் அத்திமலைப் பெருமாள் சன்னிதியில் வழிபாடு செய்து கண வேண்டித் துதி செய்ய இராமானுசா நியமனம் செய்தார்.

கூரத்தாழ்வார் காஞ்சி சென்று 102 சுலோகங்கள் கொணட சிரீவரதராசச்தவம் என்ற துதியை அருளினார். எமபெருமான் உடன் இருந்தார்.

பெருமாள் வழிபட்டுக் கண் பார்வை பெறறாா. கூரத்தாழ்வாரை இராமானுசர் தம் நூற்றந்தாதியில்

மொழியைக கடககும பெரும புகழான வஞசமுககுறுமபாவ
குழியைக கடககும கூரததாழவாா சரண கூடிய பின
பழியைக கடததும இராமானுசா புகழ பாடியிலலா
வழியைக கடததல எனக கூறியதும வருததமனறோ

எனறு கூறினாா.

கூரததாழவாா பாடியவை சிரிசதவம், சிரிவைகுண்ட ச்தவம் ஆதிமானுச் சதவம், சிரிசுநதர பாகுசதவம, சிரிவரதராசசதவம ஆகியன. இவை பஞ்சத்தவங்கள எனறு புகழ பெறறன

திருப்பதி

கலியுகத்தின் தொடக்கத்தில் தான பெருமாள் திருமலையில எழுநதருளி வேஙகடமலையில் முடிகொணடு பக்தரட்சகனாக விளங்குகிறாா. திருப்பதி என்றால் (திரு+பதி) லடசுமிவாசம் செய்யும இடமாகும். பெருமாள் திருப்பதியில எழுநதருளக காரணம் தாயாரே ஆவாா.

ஒருமுறை பிருகு மகரிசி மூனறு உலோகங்களுக்கும சென்று யார் சாநதமிகுந்தவர் எனறு சோதிக்க முயன்றார். பிரமமலோகம, கைலாயம் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்றார். அங்கு அவருக்கு வரவேறபுச் சரியாக இலலை. அங்கு இருநது வைகுண்டம் புகுந்தார்.

அங்குத் திருமால் ஆதிசேடன் மேல் அமைதியாகச் சயனித்துக காடசியளித்தார். அவர் தனனை அலடசியப்படுத்தினார் என்று எண்ணிய பிருகுமுனிவர் திருமாலின இடது மார்பில் தன் கால் தீண்டச் செய்தார். திருமால் சிரித்துக கொண்டே பிருகுவின பாதத்தில் உள்ள கணணைத் தன் கையால அமுக்கி மூடிவிட்டார். அவரும் திருமாலின் புனிதத் தீண்டலால் ஞானம அடைந்து வைகுண்டபதியை வணங்கி மன்னிப்பு வேணடி விடை பெற்றாா.

தான வாசம் செய்யும் திருமாலின இடப் பாகத்தைப பிருகு முனி உதைத்ததால் மனம் நொந்தார் தேவி. கோபம் கொணடு தன் பதி இதை அனுமதித்திருக்கக் கூடாது என்றும் தனக்கு ஏற்பட்ட இழிவைத் தன கணவர் பொருட்படுத்திக கொள்ளவில்லை என எண்ணிக் கொண்டு ஆத்திரமாக வைகுண்டத்தை விட்டுத் திருமகள் வெளியேறினார்.

வைகுணடம விடடு அகனற திருமகள் பூலோகம் வநது திருப்பதி அருகே உளள கொல்லாபுரம வநது அங்கு ஒரு தாமரையில் ஒரு பெண குழநதையாகத் தோனறினாள். அஙகு வநத ஆகாசராசா, அக்குழந்தையின அழகில் மனதைப பறி கொடுததார். அககுழநதைககுப் பத்மாவதி அதாவது தாமரையில உதித்தவள் எனும பொருளில் பெயா கொடுத்தா பத்மாவதி பருவமெய்தி மணாளனை எதிர் நோக்கியிருநத வேளையில திருமால் நாரதர் வேண்டுகோளினபடி பூலோகம வநதா

ஆதிசேடனை முதலில் தாம வருமமுன அனுப்பினாா. அவா திருப்பதி வந்து மலையாகக் கிடநதார் பகவானுககுப் படுககை விரிததாா. திருமலை ஆதிசேடனினமலை. அகோபிலம் அவா உடல், சிரிசைலம அவருடைய காலாகும். மூனறும சோந்தது தான் ஆதிசேடன உருவம.

கருடபுராணத்தின் படி வைகுணடததின் ஒருபாகம் தான திருமலை. கருடாழ்வாா அதை எடுத்து வநது திருப்பதியில் நிறுவினார். அது தஙகமலை ‘கனகாத்ரி’ எனறு பெயா.

திருமலை ஆதிசேடனின் ஏழுதலைகள் விருடபாதரி (விருட பாசுரனை வெனறது) நாராயணாத்ரி (நாராயண முனிவர் தவம் செயதது) அரசனாத்திரி (ஆஞ்சநேயா பிறநதது) கருடாதரி (கருடன தங்கியது) சேடாத்ரி (ஆதிசேடன் உருவம்) வெங்கடாதரி (பாவம போககும மலை) வேதாதரி (வேதரூபம்) என்னும் பெயாகள் உணடாயிற்று.

ஆதிசங்கரர் திருமலை வந்தபோது அங்கு ஒரு பகதன் அவருக்கு எதிரில் எரிந்து போய, பிறகு நல்ல ஒளியோடு கூடிய உருவம் அடைந்தான். அவனிடம் “இது பாவத்தைப் போக்கும் மலை. வேங்கடம் என்றால் பாவத்தை நீக்குவது எனபது பொருள். இது வேங்கடமலை” எனறு சொலலி வாழ்த்தினார்.

நாராயணப் பெருமாள் இங்கு வந்தபோது அத்திருத்தலத்தில் ஏறகெனவே ஆதிவராகப் பெருமான். பூதேவியுடன் வாசம் செய்து கொண்டிருந்தார். நாராயணன அவரிடம அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு அந்த மலையில் ஒரு புற்றில் தங்கினாா.

பிரமமாவும், சிவபெருமானும் திருமாலின் லீலைகளைக் கண்டு ஆனநதிக்கத் திருமலை வந்தனர். இருவரும பசு,

கன்று வடிவில தினம் அஙகுச செனறு புறறின வழியாகப புறறினுள பாலை அவா பருகும படி சொரிநதனா

அவ்வழி வநத ஆகாசராசா பசுவைப் பாாத்து அதன அழகில மயஙகிப பசு, கன்று இரணடையும தன அரணமனையில வைததுக கொணடான அரசனின பசுக்களுடன இப்பசு மேயச சென்று புறறில பால் சொரிநதது. அரசன அநதப் புறறைக கலைகக ஆணையிடடான. உளளே திருமாலைக் கண்டான

பதமாவதி இதைக் கேள்விப்பட்டு அங்கே வந்து புறறிலிருநத சீனிவாசனைக் கணடு மையல கொணடாா. பிரிநதவர் கூடினர். கலயாணபுரததில மணவிழா நடைபெறறது திருப்பதியிலிருந்து 14 கல் தொலைவில் கல்யாண வெங்கடேசுவாா எழுநதருளிக காடசியளிககிறாா. வகுணமாலிகா எனும பகதை, முன் பிறவியில யசோதை ஆவார் அங்குத் தவம செய்தாள. அவரைத் தாயாராக ஏறறு அவா மூலமாகவே சீனிவாசன திருமணம செயது கொண்டாா. யசோதைக்குக் கணணனின் மணக்கோலம காணக கிடைக்கவிலலையாகையால் இப்போது கிட்டியது.

முருகப்பெருமானும் திருமாலும்

முருகபபெருமாள் தாரகாசுர அசுரனை வதம் செய்த பினபு தம் தநதை சிவனிடம் தமக்கு ஏறபட்ட பிரம்மஅத்தி தோசத்திறகு விமோசனம சொலல வேணடினாா. சிவபெருமான் திருமலையில உளள புட்காணி தீர்த்தக் கரையில் இராம நாமத்தை உச்சரித்துத தவமியற்றுவதே விமோசன வழி என்று காடடினார். அதனால் தான திருமலையில் முருகப்பெருமான அமர்ந்து தவமியற்றிய புட்கர்ணி சுவாமிபுட்கர்ணி என்று பெயர் பெற்றது என்பர்.

முருகனுக்கு பாலன் என்று பெயர். திருமலையில் பெருமாளுக்குப் பாலாஜி என்று பெயா.

திருமாலைக் கண்டவர்கள்

திருப்பதி சீனிவாசப் பெருமாள பல மகானகளுடன நேரில் தோன்றி உறவாடியிருககிறாா ஆதிசங்கரா திருபபதியிலுளள மூாததியை ஈசுவரனாகக கணடு வெங்கடேசுவரா எனறு அழைததாா திருமூலா தாம் பாடிய பாடடில்

வெஙகடநாதனை வேதாநதக கூததனை
வேஙகடததுளளே விளையாடும நநதியை

என்று கூறினார்

கபில தேவா

"வெஙகடதது மேயானை மேவா உயிரெலலாம
வெஙகடதது நோயால விளிதது"

என்கிறார்

திருமாலுககு விலவ அர்ச்சனை செய்யப்படுகிறது. ஏழுமலையான வடிவத்தில் நாதாபரணம மழு ஆகிய சிவச் சினனங்களைக் காணலாம.

1875இல் பெர்குசன் "It is a fair specimen worshipped as Siva" எனறு கூறியுளளார். ஏ எப். கோக்த என்பவா 1880இல வட ஆர்ககாடு மாவட்ட நூலில் 'Orginally no chank and chakram on the idol' எனறு குறிப்பிட்டுள்ளார்

பேயாழ்வாா

"தாழ சடையும நீள முடியும
ஒண மழுவும சககரமும
பொஙகரவும பொனனரனும காணுமால
சூழும திரணடரவி பாயும
திருமலைமேல எநதைககு
இருருவம ஒனறாயச சமைதது"

என்கிறார்

பொய்கையாழ்வார்

"பொனதிருமேனி புரி சடையம புணணியனும
நினறுலகம தாய நெடுமாலும எனறும
இருவா ஈரஙகததால திரிவரேனும
ஒருவருககுள ஒருவா எனறுமுளன"

என்று அனுபவத்தைச் சொல்லுகிறாா.

நமமாழவாா திருமாலைப்பறறி

"ஆணுமலலன பெணணுமலலன
அலியுமலலன உளன அலலன
இலன அலலன"

எனறார்

விடணுசககர நாமத்தில் 'அநிா தேசுயவுடடே நம வருகிறது "யாா் எனறு சுட்டிககாட்ட முடியாதவன" என்ப சிவாய, பரமேசுவராய, ச்கநதாய விட்ணுவேநம" எனறு எனபர்.

அருணகிரிநாதா திருப்புகழில்

வேநத குமார குக சேநத மயூரா
வடவேஙகட மாமலையில உறைவோனே
வேணடிய போதடியா வேணடிய போதமது
வேணட வேறாததவு பெருமாளே"

என்று குறிபபிட்டாா.

முத்துச்சாமி தீட்சதா 'சுப்ரமணயேன ரடசிதோகும் கிருதியில் முருகனை வெங்கடேச நாம ரூபேண' கூறுவது அவருக்கு முருகனாக அருளியதை இவ்வாறு காட்

கிருதயுகததில ஸகநதாய
திரேதாயுகததில குமாராய
துவாபர யுகததில சுபரமண்யாய
கலியுகத்தில வெஙகடநாதாய

இராமானுசர் திருப்பதி கோவில் நிருவாகத்தை மேற்கொ சாத்திர விதிப்படி பூசை, வழிபாடு சீர்திருத்தம் மேற்கொ கோவிநதா எனும் நாமத்தை முழங்கச் செய்தார்.

குருவாயூர் ஸ்ரீமன் நாராயணமூர்த்தி

குருவாயூா அபபன ஸ்ரீமன நாராயணமூர்த்தியின லீலைகளை நாரதபுராணததின் ஓர் உறுப்பான குருவாயூர் மகாத்மியம் விளக்குகிறது . ஜனமேஜயன் என்பவா பரீடசித் மகாராஜாவின் மகன். பரீட்சித மகாராஜா நாகா தலைவனால் கொலையுணடாா. இதறகுப் பழிவாஙக ஜனமேஜயன் ஒரு சா்பப வேளவி செய்தான. அதன் பயனாய் ஆயிரக்கணககான பாம்புகள் மடிநதன. அவை ஜனமே ஜயனுக்குச் சாபமளிதததால். அவனைத் தொழுநோய் பறறியது. சிகிச்சை பல செய்தும் பலனில்லாததால் தறகொலைககு அவன் முயன்றான.

தாதரேய முனிவா என்பவா அரசன ஜனமேஜயன முன்தோன்றிக் குருவாயூா சென்று வழிபடச் சொனனாா். குருவாயூா இறைவன, இறைவனான நாராயணனுடைய அருள்வடிவினா. அவரே தம்மைததாமே வழிபடடுக் கொண்ட வடிவம் அது என்று வரலாறறைக கூறினாா்.

நாராயணா தாம் வழிபடட அதனைப் பிரம்மாவிறகுப் பத்ம கலபததின தொடக்கத்தில அளித்தாா. பிரம்மா, வராக கல்பததின் தொடக்கத்தில பிள்ளை வரம வேண்டித்தம்மை நோக்கித தவமிருநத சுதபா தமபதிகளிடம அதனைக் கொடுத்து வழிபடச் சொன்னாா்.

அவவாறு வழிபடடு வந்த அத்தம்பதிகளின்முன திருமால் தோன்றினாா. அவரிடம அவர்கள தங்களுககுப் பிள்ளைச் செல்வம வேணடினா. மூனறு மறுபிறகளிலும அவாகளுககுத தாமே மகனாகப பிறப்பதாவும, மூன்று பிறவிகளிலும அவவிககிரகததை ஆராதிக்கும் பேறு பெறுவா என்றும திருமால் வாழ்த்தினாா.

அவவாறே முதலபிறவியில் சுதபா் தமபதியருக்குப் பிருசினி காப்பன் என்னும் மகன் பிறநதான். அடுத்த பிறவியில் இததம்பதியா காச்யராகவும், அதிதியாகவும ஆயினா. அவா்களுககு வாமனா் பிறந்தாா. மூன்றாவது பிறவியில அததம்பதியா வசுதேவா தேவகியாகவே, அவா்களுக்குக் கணணன பிறந்தாா. கண்ணன ஒரு கோயில கட்டி நாராயணரின சிலையை வழிபடடு வந்தாா,

கிருடடிணாவதாரம் முடிநது, பகவான திருவைகுண்டம் திரும்பும வேளையில் தம் சீடா உததமரை அழைத்துத தாம் பிரிந்து வைகுணடம் செலவதைச சொன்னபோது, துயரத்தில ஆழ்நத உத்தமா "ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் இல்லாமல் கலியுகத்தில் பூலோக மாநதா இன்னல்களுக்கு ஆளாவாாகளே, அதறகு மாறறு இல்லையே" என்று மனம் கலங்கினாா.

கணணன அவரைததேறறி, இவவிககிரகததில் தாம வாழவதாகவும. விரைவில துவாரகை வெளளததில் அழிநது விடுமெனறும, அபபோது அதனைப் பாதுகாத்துத தேவாகளின் குருவான பிருககுபதியின துணைக் கொணடு தக்கதொரு தலத்தில பிரதிடடை செயயும படியும் கூறி மறைநதாா.

கணணபிரான் குறிபபிடட படியே எங்கும் வெளளம பெருகிறறு. துவாரகைககு பிருககுபதியும அவா சீடா வாயுவும விரைந்து அலைகளுக்கிடையே இருந்த பகவானின் சிலையை எடுத்துக் கொண்டு புறப்படடுப போயினா. பரசுராமன் சிலையைத் தேடித்துவாரகைக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருநதனா.

துவாரகையில் கிருடடிண பகவான் பூசித்து வந்த நாராயண மூாத்தி சிலையைக் கொணடு வநது பிரதிட்டை செயயும் படியும், அவவாறு செய்தால் வாதநோயால் பீடிக்கப்படடுச் சிகிச்சை பலனளிக்காதவாகளுக்கு இதனால் பயன கிடடும எனறும் பரசுராமனிடம் நாரதா கூறினாா.

பரசுராமன் குருவையும் வாயுவையும சநதித்தாா. அப்போது அஙகு பரமசிவன், பாாவதியுடன் தங்கியிருநதாா, சிவபெருமான் அந்த இடம் திருமால் இருந்த இடம் என்று எடுத்துக கூறி, ருதர கூபா கிணற்றிலிருந்து விகரகததிறகு அபிடேகம செய்து குரு, வாயு இருவரிடமும் "நீங்கள ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை இங்குப் பிரதிட்டை செய்யுங்கள் உங்கள் பெயாகளால் இவவூா குருவாயூர் என அழைக்கப்படும" எனறார்.

ஜனமேஜயன் இந்த வரலாறறைக் கேடடுக குருவாயூா வநது, திருக்குளத்தில் நீராடி, கண்ணபிரானை வழிபட்டு வநதாா. ஒருநாள் ஆலயத்தில் படுத்திருந்த போது, தன் உடல் மீது பகவானின் மலாக்கரங்கள படிவதை உணாநதாா. கண் விழித்தாா. அறபுதம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. தொழுநோய் மறைந்தது.

இவ்வாறு நோய நீங்கிய ஜனமேஜயன் கண்ணீா மல்க நாராயணமூாத்தியை வேண்டியவாறே தன் அரசுக்குத் திரும்பினார்.

பால பார்த்த சாரதி

சென்னை திருவலலிககேணி பாாத்தசாரதியைப் போல மீசையுடன இல்லாமல் பசசிளம் பாலகனாகப பாாத்தசாரதிப பெருமான குருவாயூருக்கு வடகிழககில ஒரு கல தொலைவில திருககோயில கொணடிருக்கிறாா.

பாா ததசாரதி இப்படிப பசசிளம பாலகன ஆனது எபபடி?

குருசசேத்திரப போாககளத்தில் கணணபிரான் அருச்சுணனுக்கு விசுவரூபம காட்டியதை அறிநத நாரதா அநத வடிவத்தைத் தாமும் காண விழைவதாகக கண்ணனிடம வேணடினாா.

குருவாயூருககுச் சென்று , இபபோது பாா ததசாரதி கோயில் இருக்குமிடத்தில அமர்நது தவமியறறினால காணலாம் என்று கண்ணன கூற, நாரதரும் அவவாறு செய்ய நாரதருககுப் பாாத்தசாரதியாகத் தரிசனம் அளித்தார். அங்கு விககிரகப பிரதிட்டை செய்ய நாரதா விழைந்தாா.

இதற்குரிய வேளை பல்லாண்டு கழிதது ஏறபட்டது. குருவாயூரில் ஏகாதசியனறு ஆதிசங்கரருடன வான் வெளியில சென்று கொண்டிருநத போது குருவாயூரப்பன் ஆலய சீவேலி நடைபெறறதால் நாரதா உடனே கீழே இறங்கி வழிபட வநதாா. ஆதிசஙகரா வராமலே பின்தங்கிவிட்டவர், சீவேலி ஊாவலத்தின் முன மயகக நிலையில விழ வாத்திய முழக்கங்களும சீவேலியும நின்றன.

ஆலயத்தில் எழுநதருளியுளள பகவதி , நாரதருக்கு முன்பு பார்த்தசாரதி தரிசனம் கொடுதத தலத்திறகு ஆதி சங்கரரை அழைததுச் செல்லும் படி கூறினாா. அங்குப் பாாத்த சாரதியின் தரிசனத்தைச் சங்கரரும பெற்றாா. பின்னா நாரதர் கட்டளைப்படி சங்கரா , கங்கை சென்று பாாத்தசாரதிப்பெருமாள் உருவத்தைப் பிரதிட்டை செயது ஆலயம் எழுபபிப பூசை முறைகளை வகுததாா.

நாராயண பட்டதிரியும் குருவாயூரப்பனும்

நாராயணீயம் எனனும் நூலை இயற்றியவர் நாராயண பட்டதிரி. அவர் இயறறிய நாராயணீயம் நாராயண பட்டதிரியின வாத நோயைக் குணப்படுததியது என்று கூறுவா. இதைப பாராயணம செயதால உடல் நோய்களிலிருந்து குணம பெறலாம என்பது அடியவா நமபிக்கை.

இநநூலில கிருஷ்ணாவதார லீலைகளை நெககுருக, படிததவா மனம் உருக வருணித்துளளாா. இவரை இராமாவதாரததில லட்சுமணனாகவும, கிருடடிணாவதாரததில் பலராமனாகவும குறிப்பிடுகினறனா. இவா ஆதிசேடனே எனறும, ஒரு சமயம ஓா ஆலயததில வேதம் ஓதுகையில அவாமுகம பாமபினுடையது போல தோறறமளிததது எனறும் கூறுவா.

நாராயணீயததை நூறு தசஙகளாகப பிரிதது எழுதினாா. பகவான வியாசா இயற்றிய ஸ்ரீமத் பாகவதத்தின 18,000 சுலோகஙகளாக மலாநதன பட்டதிரியின நாராயணீயத்தில.

குருவாயூரப்பனே இவா மூலம தன பெருமைகளைப பாடிக கொண்டாா என்றும கூறுவர். பாகவதததில உளள முதல் 9 ஸகநதஙகளில வரும செய்தியை நாராயணீயத்தில முதல 36 தசஙகளாக எழுதியிருக்கிறாா கிருடடிணாவதாரம தசமங்கந்தத்தில் வருகிறது.

கிருடடிண பகவானின் வடிவழகைக் கணணாரக கணடு, கண்டதை அபபடியே தலைமுதல பாதமவரை வருணிதது நாராயணீயததை முடித்திருக்கிறார்.

ஒவவோா அடியையும் குருவாயூரபபன் கவனமாகக் கேடடுத தலையை அசைத்து ஆமோதிததாராம். ஒவவோா நிகழ்ச்சியையும கூறியபின பட்டதிரி "குருவயூரப்பா இவவாறு தானா?" என்று கேட்பாராம். "ஆமாம், ஆமாம்" எனறு குருவாயூரப்பன் ஆமோதித்த பினனரே அடுதத வரிக்குச செல்வாராம்.

நரசிமமவதாரததை எப்படி வருணிப்பது எனப் பட்டதிரி சிந்திததுக் கொண்டிருநதபோது வாதிமாடததிலுளள தூண் ஒனறிலிருந்து நரசிம்மமூர்த்தி தோனறி அஙகு நடநது காட்டவே, தாம் கணட தோறறத்தை அப்படியே படம பிடிததது போல எழுதி விடடாராம.

இது போலவே ராமாவதாரத்தில சீதை அளித்த சூடாமணியை அனுமார் இராமபிரானிடம் தரும கட்டத்தில "மௌளி ரத்னம் ததெள" அதாவது "சூடாமணியைக கொடுத்தாா" என எழுதிவிடடாா.

யாருக்கு? ராமபிரானிடம கொடுத்தாா என்பது தமககுத தெரியும என்றாலும ராமா எனப போட்டால் சந்தம சரியாக இராது ஆகையால் யோசித்தாராம் , அப்போது , குருவாயூரப்பன கையை நீட்டி "சூடாமணியை என்னிடம் தான கொடுததாா" எனறாராம் உடனே பட்டதிரி "தே" அதாவது "உனககு" என்று எழுதிச சுலோகத்தை முடித்தாராம்.

சீதையைக் காடடுககு இராமன அனுப்பும கட்டததை எழுதும போது, பட்டதிரியால , இராமனின நியாய மறற அசசெயலை ஏறக இயலவிலலை "நீ இப்படி ஒரு அநீதி இழைககலாமா?" எனறு கூவி விடுகிறாா. உடனே குருவாயூரபபன் " நான செயய வில்லை, இராமன்தான செயதான" என்றாராம.

கணணன தயிர்க குடங்களை உடைதத லீலையைச் சொலலும போது, "மததினால் உடைத்தாா" எனறு பட்டதிரி எழுதிவிடுகிறாா. வியாசமுனிவரோ பாகவதத்தில் குழலிக்கல்லால் தயிாககுடஙகளை உடைத்ததாக எழுதியிருககிறாா. இந்த முரண்பாடு ஏறபட்டது குறித்துப் பட்டதிரி வருத்த மடைந்த போது குருவாயூரபபன் "பட்டதிரி, கவலைப்படாதே. நான் மத்தினாலும், குழலியினாலும தயிாபபானைகளை உடைததேன"' என்று கூறினாராம்.

நாராயண படடதிரிக்கு நாராயணீயததை இயறறிய பின்னா கர்வம அதிகரித்து விடடதாம. குருவாயூரப்பன அவருக்குக கருணை வழியில காவத்தை அடககி வழி காட்டினாராம். எப்படி?

பகவதியின் தலைமுதல் பாதம வரையிலான வர்ணனையைப் பட்டதிரி தொடங்கினாா. ஆனால் உலகமாதா, பகவதியின பாத வர்ணனைக்கு மேல ஒருவரி கூட எழுதி முடிகக இயலவில்லை. திரும்பத திருமபப் பாதங்களையே வருணித்துக கொண்டு இருந்திருக்கிறாா.

அப்போதுதான் அவருககுத் தம திறமை ஒன்றுமிலலை, எல்லாம பகவத் கிருபையால் நடைபெறுவன எனும பேரறிவைகிடடியது. இந்த எண்ணம், ஞானம பிறந்ததும் மளமளவென்று எழுதி முடித்தாா.

பட்டதிரி நாராயணீயததை "ஆயுள ஆரோக்கிய சௌக்கியம்" என்று முடிக்கிறாா. இவா எழுதிய "ஸ்ரீ பாத சப்ததி" எனனும் நூல் முககோவை என்றும் திருத்தலத்துத தூக்கா தேவியின் ஸ்ரீ பாத வர்ணனை தான் என்றும, முக்கோவை தலததில தான அவரை விமானம் ஒனறு வந்து வைகுணடத்துக்கு அழைததுச் சென்றது என்றும் கூறுவா.

திருவரங்கத்தில் இராமானுசர்

இராமானுசரின குருவாக விளஙகியவா ஆளவந்தாா. அவா இராமானுசா திருமடத்துத் தலைவரானாா. ஆளவந்தாரின் மாணவா பெரியநம்பி. பெரிய நம்பியின் நண்பராக விளங்கியவா மாறனேரி நம்பி எனபவர். அவா மகளும் தம் வீட்டில் உணவு சமைத்து அவருககு வழங்கி வநதனா.

சில நாளில் மாறனேரி நமபி இறந்த போது பெரிய நம்பி இறுதிச சடங்குகள் செயதபோது, திருவரங்கத்து அநதணாகள் அவரைச் சாதி விலக்கம் செயததுடன, அவருடைய வீட்டுக்கு யாரும் செலலாதபடி, வீடடைச் சுற்றி முள்வேலி அடைத்தார்களை.

அப்பொழுது திருவரஙகததில் தேர்த்திருவிழா வந்தது. தோ பெரிய நமபியின வீடடருகே வந்த போது பெரிய நம்பியின மகள் அந்துழாய வேலியை விலககிக் கொண்டு வீதிக்கு வந்தவள, தன் தந்தையின மரியாதையை ஏற்றுககொணடுதான தோ செல்ல வேண்டும் எனத தேரை நகரவிடாமல தோமுன் படுத்துக் கொண்டாள்.

செய்தி இராமானுசருக்கு எட்டியது. தோ நின்ற இடத்துக்கு வநது விசாரித்தாா. சடாயுவிறகு இராமர் இறுதிக்கடன நிகழ்த்தியதையும விதுரருககுத தாமா இறுதிக் கடன் செயததையும் எடுத்துக் கூறியதுடன், அவள தன் தநதை செய்தது சரியே என்பதைக் கூறியபோது அவளுக்குப பிராமணாகளைப் பதில் சொல்ல இராமானுசா கூறினார். அவாகள் பதில் சொல்ல முடியாமல தலை குனிந்து நின்றனா. அதன்பின் இராமானுசா எல்லோரும் ஓர்குலமே எனறு அறிவுரை கூறினாா.

திருக்குருகூர் மாறன்

திருவழுதி நாட்டின் மரபிலே போர்க்கரி என்னும் மன்னவா பெரும் புகழோடு விளங்கினார். அந்நாளில் நாகர் கோவில் வடடாரத்தில் உள்ள திருவண்பரிகாரம் எனும் (திருப்பதிகாரம்) நகரில் வாழ்ந்த திருவாழமாாபனின மகளான உடையநங்கை காரியார் என்பவரை மணந்து களிப்போடு வாழ்நதாா.

திருக்குறுங்குடியிலே இருவரும் வாழ்நதனா. அவர்களுக்குப் பல்லாண்டுகள் மகப்பேறு வாய்க்கவிலலை. அவவூரில கோவில்

கொணடுள்ள இறைவன நம்பி எனனும் பெருமாளை நம்பினர். வணஙகிவரஙகிடநது மகப்பேறு அருள வேண்டினார். இறைவன் நம்பியின் அருளகிடைததது.

வைகாசி விசாகநாளிலே முழுநிலா வெள்ளியன்று ஆணமகவு ஒனறு பிறநதது. குழநதையோ அழவிலலை, கண்திறககவிலலை, கைகால் அசைகக விலலை. ஆனால உயிரோடு இருந்தது. தாய்ப்பால் பருகவில்லை ஆனால வாடடமடையவிலலை, ஒளியுடன விளங்கியது. உலக இயறகைககு மாறாக உயிாப்புறறு விளஙகியதால மாறன எனவும் காலிமாறன் எனவும பெயா சூட்டினா. அவாதான் திருக்குருகூா மாறன சடகோபர், பராஙகுசா, வகுளாபரணா என்றும் பெயர் பெறறாா.

திருக்குடந்தைச் சாரங்கபாணி

பிருகுமுனிவர் ஒரு சமயம வைகுநதத்திறகுப பரந்தாமனைச் சேவிகக வநதாா. ஏதோ காரணத்தால் பரநதாமன முனிவரைக் கவனியாது பாராமுகமாக இருந்து விட்டாா.

இதனால் சினம் கொணட முனிவா பரந்தாமனின் திருமாாபில் எட்டி உதைதது விட்டார். பரந்தாமனோ சிறிதும கவலைபபடாது முனிவரின் திருபபாதங்களைத் தொட்டு வணங்கினாராம்.

ஆனால பரந்தாமனின இசசெயல் எம்பெருமானின் திருமாாபில் உறையும் இலக்குமிக்குப் பிடிக்கவில்லை. சினஙகொள்கிறார். இதனால் பிணககுறறு வைகுந்தத்தை விட்டுப் பூவுலகம வருகின்றாா தேவி. வந்தவா கொலலாபுரம எனனும் இடததில் தஙகி விடுகிறார்.

பெரிய பிராட்டியாரைத தேடிக் கொண்டு பூவுலகம் வருகினறாா பரந்தாமன். வந்தவர் பத்மாவதியைத் திருமணம் செய்து கொண்டு திருப்பதியில் சஙகு சக்கரதாரியாகச சீனிவாசனாகத தங்கியிருக்கிறாா.

இந்நிகழ்ச்சியைக் கேளவியுறற போது இலக்குமிதேவிக்கு மேலும் சினம் பெருகிறது. திருமாலை நேரில கணடு சணடையிட வருகிறாள். திருப்பதி வந்து தேடுகிறாள். சீனிவாசனோ கும்பகோணம் வந்து அங்குக் குகையினுள நுழைந்து கொணடு விடுகிறாா. இலககுமி குடந்தைககும் தேடி வருகிறாா. ஆனால் சீனிவாசன அகபபடவில்லை.

குடந்தை நகரின் இயறகை எழில் தாயாரின் மனததைக் கவாகிறது. சினமும தணிகிறது. இந்திருததலததில் (குடநதையில்) எம்பெருமானுடன இணைந்து வாழ எண்ணுகிறாா.

திருக்கோயிலருகில் திருக்குளத்தில் பொறறாமரையில் கோமள வலலியாகத் திருஅவதாரம் செய்கிறாா. இறைவனை நோககித்தவம் செய்கிறாா. பிருகுமுனிவா ஹேமமுனிவராகப் பிறந்து, தந்தை நிலையில கோமளவல்லியைப் பாதுகாக்கிறார். கோமளவல்லியை மணக்க வேணடுகிறாா.

தநதை நிலையிலிருந்த முனிவரின் வேண்டுகோளுக்கு இணஙகி இரதம் ஒனறில் குடநதைககு எழுநதருளி, கோமளவல்லியை மணம் செய்து கொளகிறாா. சாரங்கபாணி எனும் பெயருடன் அரங்கநாதனைப் போலவே கிடந்த கோலத்தில் காட்சி தருகிறாா.

கங்கையிற் புனிதம் ஆய காவிரி

இமயமலைச் சாரலில் கங்கை, யமுனை, சரசுவதி ஆகிய கன்னிகையர் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனா. அப்போது வானவீதியில் சென்ற காந்தருவன் இவர்கள் இருந்த திசைநோக்கித் தொழுது சென்றான்.

அவன் யாரைத்தொழுது வணங்கினான் என்பது குறித்து நீராடிய கன்னியா தம்முள் பூசலிட்டனர். ஒவவொருவரும் தம்மையே அவன் தொழுதான் என்று வாதாடினா். மறற நதிக்கன்னியர் சலிப்புறறுச் சென்று விட காவிரியும், கங்கையும் திருமாலிடம் சென்று தம் வழக்கினைத் தீாக்குமாறு வேண்டினா்.

உடனே பெருமாள் புன்முறுவலுடன் கங்கையிடம " நீ எவவகையில் உயர்ந்தவள்"? என்று வினவத்திருமால் திருவடியிலிருநது தோன்றியதால் தான உயாந்தவள் எனப் பதில் கூறினாள். அவர் அவன் கஙகையையே வணங்கியிருக்க வேண்டுமெனத் தீர்ப்பளித்தார்.

கோபம் கொண்ட காவிரி "கங்கையை விடப் புனிதமானவள்" என்னும் பெயர் பெற உறுதிபூண்டாள். தவமேற கொண்டாள். திருமால் அவளுடைய தவத்தைப் பாராட்டி "நான் திருவரங்கத்தில் வந்து சயனித்துக் கொள்ள விருககிறேன். நீ கங்கைக்கும் மேற்பட்டவள் என்று தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாா பாடுவார், என வரம் அளிததாராம்.

திருமால் கூறியவாறு காவிரியிடையே நடுவில தீவு தோன்றியது. அந்தத தீவில் அரஙகனுடன கூடிய விமானம தோனறியது. ஆறறின நடுவிலுள்ள இந்த அரங்கம இயறகை வளததாலும். இறையருளாலும் அரிய பொலிவுடன திகழநதது. தொணடரடி,

“கஙகையிற புனிதம ஆய
காவிரி நடுவு பாடடுப
பொஙகு நீா பரநது பாயும
பூம பொழில அரஙகம”

என்று பாராட்டுகின்றாா.

குடந்தையான கும்பகோணம் (குடமூக்கு)

அமுதம், வேதங்கள, படைப்பின் வித்துககள ஆகியவறறை நான்முகன் ஒரு குடததில் சேர்த்து அக்குடததை மேருமலையின் உச்சியில் வைத்திருநதாா. பிரளயகாலத்தில் இககுடத்தை வெள்ளம் அடிததுச் சென்றது. அது மிதந்து தெற்கு நோக்கி வந்து குடமூக்கு எனும் கும்பகோணம ஊரில் தங்கியது.

தேவாகளின் வேண்டுகோளின்படி சிவபிரான் அம்பினை எய்துத் திருக்குடத்தை உடைத்தாா. குடததிலிருந்த அமுதம் இரணடு பிரிவாயிறறு. இரண்டு பொறறாமரைக் குளங்களாக அமைநது விட்டன. உடைந்த குடத்து ஓடுகளையும் அமிர்ததத்தையும் சிவலிங்க மாககினர். கும்பத்தி லிருந்த பெருமான் கும்பேசர் எனற பெயருடன் கோயில கொண்டு விட்டாா.

திருவரங்கத்துக் கிளிமண்டப வரலாறு

திருவரங்கத்திறகு இராவணன் தம்பி விபீடணன் வந்தபோது அவன் கொண்டு வந்த அரங்க விமானத்தையும், அரங்கநாதனையும காவிரி மணல் விழுங்கிவிட்டது .

தாமவாமன் என்னும் சோழ மன்னன வேடடைக்கு வந்த போது ஒரு கிளி அவன் காதில் அரஙக விமானமுமஂ—அரஙகனும புதையுணடு கிடககும் இரகசியததைக் கூறியது.

அசசோழமன்னன் காடு வெடடி நிலம திருத்தி அரங்க விமானததையும, அரங்கனையும் வெளிக் கொணாந்தான் என்பர்.

கோயில், கோபுரம், மணடபம முதலியன நிறுவி அரஙகனை எழுந்தருளச் செய்தான். கிளி செய்த உதவியின் பொருட்டுக்கிளி மண்டபம் ஒன்றைக கடடினான. தன பெயரால தர்மவர்மன திருசசுறறு ஒன்றை எழுப்பினான்.

திருவல்லா ஸ்ரீ வல்லபர்

கேரள மாநிலததுச் செங்கனூருக்கு வடககே ஏழுகல் தொலைவில் உளள திருவலலா, திருமால்கோவில் திருமாலை ஸ்ரீ வலலபா எனறு அழைக்கின்றனா்.

இந்த வல்லபா துவாரகையில் இருந்து வந்தவா என்று நம்புகின்றனா. துவாரகையில் கிருடடிணருடைய நணபரான சாத்யகிக்காகப் பிரதிடடை செய்யப்படட விக்கிரகம் இது என்று கூறுகின்றனா். பின் இது கருடனுக்கு அளிக்கப்பட்டதாம்.

ஆனால் கருடன் இந்த விக்கிரகத்தை நா்மதை நதியில் போட்டு விடடாா எனவும், பல ஆண்டுகள கழித்துக் கேரளத்தை ஆண்ட ஓா அரசன கனவில வல்லபா தோனறிததாம இருக்கும் இடத்தைக் கூறவே, மனனா நாமதை நதியிலிருநது திருமாலை எடுதது வரச் செய்து திருவலலாவில் பிரதிட்டை செயதாா் எனவும் கூறுவா.

ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன துாவாச முனிவா பிரதிட்டை செய்ததாகவும் அவறறை நைவேத்தியத்திறகுப் பயன்படுத்திய ஒரு வகையான வாழைப்பழமே இன்றும் பயனபடுகிறது. வேறு வகை வாழைபபழங்களை அா்ச்சனைக்கு ஏற்பதில்லை. இதுமட்டுமலல இரவில துாவாசா வாரம ஒருமுறை வந்து பூசை செய்வதாகவும் நம்பப்படுகிறது. நள்ளிரவில் சங்கொலி, பூசை நடைபெறும் போன்ற அறிகுறிகள தென்படுவதாகவும் கூறுகின்றனா்.

மூன்று திருமேனிகள்
தாம் உகந்த திருமேனி

திருபபெருமபுதூா ஆதிகேசவபபெருமாள கோயிலில உள்ள இராமானுசா திரு உருவததிறகுத "தாம் உகநத திருமேனி" எனும் திருபபெயா உளளது.

இப்பெயா ஏறபட்ட வரலாறு இது.

இராமானுசா பிறந்த திருவூர் திருப்பெருமபுதூா. இவா பிறந்த ஊரில் அவருககுச் சிலைவைக்க அடியவாகள் விரும்பிச் சிறபி ஒருவரைக் கொண்டு சிலை வடித்தனா.

அதன் பின்னா ஊாப பெரியவாகள் திருவரங்கம் சென்று, இராமானுசரைத தரிசிததுச சிலையின் கண திறகக அழைத்தனா. அவாகள தங்களுடன் அவா திரு உருவை, திருமேனியை அவரிடம் காட்டிய போது அதனைக கணடு மகிழ்நதாா. அவருககு வயது முதிர்ந்து விட்ட நிலையாகையால, திருவரஙகத்திலிருநது, திருப்பெரும்புதூா வர இயலாமையை தெரிவித்தார்.

இராமானுசா அச்சிலையை அரவணைதது ஆசீாவதித்ததுடன், தம் தெயவீக ஆறறலையும் அசசிலையினுள் செலுத்தினாா. அச்சிலை இதனால் "தாம் உகநத திருமேனி" எனப்பெயா பெறறது.

திருப்பெருமபுதூா ஆதிகேசவப பெருமாள் கோவிலில் தனிச் சநநிதியில் அச்சிலை உளளது. அச்சந்நிதி "இராமானுசர் கோயில்" என்று பெயா கொணடுளளது.

தமர் உகந்த திருமேனி

திருநாராயணபுரம எனனும் மேல் கோட்டையில இராமானுசரின திரு உருவசசிலை உள்ளது. இராமானுசருககு அவ்வூா மககள் வைத்த சிலை இது அவருக்கு அவாகள் சிலை அமைதத போது 80 வயது முதிய வராக அவர் இருநதார்.

இராமானுசர் சிலையைச் செயதவா, இராமானுசா திருநாராயணபுரத்

திருககோவிலை அடைநத போது பணியாறறியவராதலால இராமானுசா சிலையை மிக நனறாக வடித்தெடுத்தா. இராமானுசா கை கூபபி எலலோரிடமும விடைபெறும கோலததில் இத்திருஉரு, உளளது.

இசசிலையை மககள் விரும்பி மகிழ்ந்து போற்றினர் மககள விருப்பததுடன செயத இச்சிலை "தமா உகநத திருமேனி" என்று பெயா பெறறது.

தாமான திருமேனி

திருவரங்கத்து அரங்கநாதன திருக்கோயிலில உள்ள இராமானுசா திரு உரு "தாமான திருமேனி" எனபபடுகிறது.

இராமானுசரின சீடாகள அவருடைய அந்திமகாலததில அவருககு உருவச் சிலை அமைக்க விருமபினாாகள். அவரும் மனமுவநது இசைவு கொடுததா கலலில சிலை வடிதது முடியும் வரை அவா உயிா நிலைக்குமா? என்னும் நிலை. எனவே சுண்ணாம்பு கொண்டு மிக விரைவாகத திரு உருவை அமைக்கத் தலைப்பட்டனா.

பத்மாசனம் போட்டு இராமானுசர் அமாந்திருககும கோலததில அசசிலை அமைநதது . சிலை மீது இராமானுசரின் காவி உடையைப போாத்தினாாகள். இதனால் இச்சிலை இராமானுசரை நேரில் பாாப்பது போல தோறறமளித்தது.

இச்சிலையைச் செயது முடிகக மூன்று நாளாயிற்று. சிலை முடிந்ததும கோவிந்தா எனும் சீடா மடியில் தலைவைத்தும, இன்னொரு சீடா வடுக நமபியின் மடியில கால் வைத்தும இராமானுசர் மறைந்தார். இதனால் அவருடைய ஆனமா இச்சிலையினுள் அடங்கிறறு என நம்புகின்றனர். "தாமான திருமேனி" என்று அச்சிலை போறறப்படுகிறது.

திருவரஙகததில் நாலாவது பிரகாரத்தில் இராமானுசா அடக்கம செய்யப்பட்ட இடத்துக்கு மேலாக அவரது சிலை வைக்கப்பட்டது. ஆண்டுக்கு ஒருமுறை திருவரங்கப்பெருமாள் இககோவிலுக்கு எழுந்தருளுகிறாா்.

துழாய் தேவி

பாறகடல் கடையப பெறறபோது அவறறுடன பெரிய பிராட்டியும, துளசி தேவியும் தோன்றினா. பெருமாள் பிராட்டியாரைத தம் திருமாாபில தரிததாா. துளசி தேவி தனக்கும இடம் வேண்டினாள்.

இலககுமி பனனெடுஙகாலம தவமியறறி அவவிடததைப பெறறாள எனபதை எடுத்துக் கூறிப் பெருமாள், துளசிச செடி உருவில மாாககணடேயா தவமியறறும் வனததில் தங்கியிருக்கும் படியும, அபபோது நல்ல காலம் கிடடும எனறும் மொழிந்தார்.

அவவாறே துளசி, செடியுருவில் கும்பகோணம அருகில் வாழந்து வந்தாள. மிருகண்டுவின் புதலவரான மாாககண்டேயர் திருத்தலப் பயணம மேறகொணடு துளசி தேவியாரின் காட்டிறகு வந்து சோநதாா. பூதேவியை மகளாகப பெற்று இத்தலதது எம்பெருமானை மணவாளனாகப் பெறல வேண்டும் என்பது இவருடைய பேரவா. இவ்வவாவை நிறைவேறறுதற் பொருட்டுக கடுநதவம் மேறகொண்டாா.

பெருமாள் திருமகளிடம் மண்ணுலகில் தவம புரியும மார்க்கணடேயருக்குத் திருத்துழாயச செடிக்கருகில் இரண்டு வயதுடைய பெண குழவியாய கிடககுமாறு கூற. அவவாறே திருமகளும் கிடக்க முனிவா அககுழநதையை எடுததுப "பூமிபிராட்டி" எனப் பெயரிட்டு வளாதது வந்தார்.

முதியவா வடிவத்தில பெருமாள் வந்து முனிவரிடம் அவருடைய தம் வளாப்பு மகள் பூமி பிராட்டியை மணம் முடித்துததர வேணடுகிறாா. வயதுப் பொருதத மின்மை கருதி மணம முடித்தளிக்க முனிவர் உடன்படவில்லை. ஆனால் முதியவரோ தமக்கு மணம முடித்து அளிக்காவிடில் முனிவரின எதிரேயே உயிரைத்துறந்து விடுவதாகக் கூறுகிறாா.

முனிவர் தம் மகள் உணவு சமைக்கத் தெரியாதவள், உணவில உப்பிடக் கூடத தெரியாதவள என்பதைக் கருதியாயினும் மணம் கொள்ளும எண்ணத்தைக் கைவிடுமாறு வேண்டுகிறார்.

தம்மகளிடம் நிலைமையை எடுத்துக் கூறுகிறார். தான் கிழவரை மணக்க விரும்பாததையும், வறபுறுத்தினால தானும் உயிரை விட்டு விடத்தயாராக இருபபதையும் கூறினாள். முனிவர் எம்பெருமானைச சரணடைந்து தம துயர் நீக்க வேண்டுகிறார். கணகளை மூடி வேண்டுகிறார்.

கண விழித்துப பாாதத போது கண எதிரே எமபெருமான திருவரையில ஒருகையும கனனிகாதானததை ஏறகும் முறையில ஒரு கையுமாக நினறாா. முனிவரும தம மகளை எமபெருமானுககு மணம புரிவித்தறகு இசைந்தாா. நானமுகன வந்துதேவாகள புடை சூழ ஐபபசித திஙகளில் திருமணத்தை நடததி வைததாா.

எமபெருமான தான அததலத்தில எனறும இருககவேணடும, எலலா நன்மைகளையும அளிககவலல இததிருததலம் மாாக்கணடேயா பெயரால் விளஙகவேணடும், உப்பின்றி எம்பெருமான அமுது செயயும் உணவு அடியாா கடகு மிககச சுவையுடையதாக இருகக வேண்டும், என முனிவா வேணடிய மூனறு வரஙகளையும அளித்தாா. எமபெருமான விணணுலகிலிருநது இததலத்தை விருமபி ஏறறபடியால் அவா விருப்பபபடி இத்திருததலம் "திருவிண்ணகா" என்றும் உப்பிலியபபன என்றும் பெயா பெறறது. துளசிவனம இததலததுககு வேறு பெயா. "விண்ணகருள் பொன்மலை" எனத் திருமங்கையாழ்வாா இதனை உருவகிக்கிறாா்.

ஒப்பிலியப்பன் கோவில் திருக்குளம

ஒப்பிலியப்பன் கோவிலின் உள்ளே வடபுறத்தில் உள்ளது "அஹோராத்திர புஷ்கரணி". இப்பெயா ஏற்பட்டது எப்படி?

தேவசாமா என்னும் பரதததுவாசமுனிவா ஒருவா மரபில தோனறிய அநதணன, திருமறைகளைக் கரை கணடவன், ஒரு தவறைச் செயதான். சோலையில மலா கொய்து கொணடிருந்த ஜைமினி முனிவரின் புததிரியைக் கடடாயப படுததிப் புணாநதான. அப்பெணமணி தம தந்தையின காது கேட்கும்படி கதறினாள்

முனிவர் மிகச் சினந்து தன் புதலவியைக் கெடுத்த அந்தணனைக் கிரௌஞசப் பறவையாகும் படி சபித்தாா. தேவ சாமா தான செயத குறறததை மனனித்துச் சாப விடுதலை வேண்டினாா.

முனிவா இத்திருத்தலத்து பொய்கைககரையிலுள்ள மரககிளையில் தொங்கி நிறகும் படியும் புயல காறறு ஒனறினால அக்கிளை ஒடிந்து திருககுளத்தில் விழுமபோது அதன புணணிய தீாத்தம அப்பறவையின் மீது படடுச் சாபம் நீஙகும என்றும் கூறினாா. இவவாறாக அநதண இளைஞன சாபம் நீங்கப் பெற்றான். புணணிய தீாத்தங்களில இரவு

வேளைகளில நீராடக்கூடாது அதறகு மாறறாக இரவில நீராடிய கிரௌஞசப் பறவை சாப விமோசனம பெறறதால் திருககுளம "அஹோராததிரபுடகாணி" எனறும பெயா பெறறது இன்றும இப்பெயரே விளங்குகிறது.

பன்னிரண்டு ஆயிரம சாளக்கிராமங்கள் தச்சர் உருவம

திருவனநதபுரம் பத்மநாப சுவாமியின காலுககுக கீழே பரதமுனியின் சமாதி இருபபதாக நம்பபபடுகிறது. 12 சாளகிராமங்கள் இருந்தாலே அது மகாசேததிரம. ஆனால் பதமநாபசுவாமி ஆலயததில் 12 ஆயிரம் சாலககிராமங்கள உளளன. பதமநாப சுவாமி திருக்கோவிலின ராச கோபுரத்தில் 2000 சிறபங்கள தமிழ்பபணபாட்டுடன ஒததுப் போகின்றன. இந்தக கோவிலையொட்டிய பகுதியை சீவேலி புரா என்று குறிபபிடுகின்றனா. இந்த சீவேலிபுரா 365 தூணகளை உடையது. வேறு எங்கும் இது போனற தூணகள இலலை. இவை ஓா ஆண்டின 365 நாடகளை நினைவு படுததுகினறன. இநத சீவேலிபுரா மணடபத்தை 10,000 சிறப வலலுநாகளையும, 100 யானைகளையும பயன் படுததி ஆமோதத்தில செயது முடித்த ஆசாரிக்கு எனன பரிசு வேணடும என அரசர் கேட்க, எனது இடது கண் கடவுளையும, வலது கணமணனையும் பாாக்க அருள்புரிய வேண்டும் எனறாராம் தச்சா. அதன்படி அவருடைய உருவம், அவருடைய குடும்பததினா உருவம் மணடபத்தூண்களில் காணபபடுகிறது.

முதன்மை பெற்ற வஞ்சுளவல்லி

திருநறையூா என்ற திருத்தலத்தில தாயாா வஞ்சுள வலலிககே முதலிடம முதனமை நிலை. இது எபபடி?

திருநாரையூர் திருததலத்தில் தவம் செய்து வந்த மேதாவி என்னும் திரு நாமம் கொண்ட முனிவர் திருமகள் தனககு மகளாகப் பிறக்க வேண்டும் எனனும் பேரவாக கொணடிருந்தாா்.

அமமுனிவர் விரும்பியவாறு முனிவரின் தவச்சாலை அருகில்

வஞசுளமரததடியில ஒரு சிறு பெணணாகப பிறநதாா. வஞசுளவலலி எனனும பெயரிட்டு வளாததாா. மஙகைப பருவம அடைநத திருமகளை மணககப பெருமாள மனித உருவில பூவுலகம் வநதாா.

மேதாவி முனிவரின சீடாகள பெருமாளையும அவா தாங்கிய ஐநது உருவநதாஙகி வநதவாகளையும அழைதது வநதனா. பெருமாள் உணவு அருநதிவிடடுக் கைகழுவச சென்ற பொழுது வஞசுளவலலி தணணீா கொணடு வர. வாசுதேவபபெருமாள அவள கையைப பறறினார். "அபபா இவா ஒருவா செய்தது காண" எனறாள். ஓடி வநத முனிவா தம் மகள கையைப பிடிதத நிலையில மானுடா வாசுதேவனைக கணடாா.

அவனது அடாத செயலைக் கணடு சீறறம் கொணடு சாபம் கொடுகக முனைநதாா. உணமை நிலையையுணாநது வாசுதேவன சஙகு, சககரம ஏநதித் தன மெய்க கோலம காட்டினாா. முனிவரின் சீற்றம் மறைநதது.

வஞசுளவலலி—வாசுதேவன் திருமணம் நடைபெறறது. வாசுதேவன் நாரையூா நமபியாகத திருநறையூரில் நிற்கினறார். மேதாவி முனிவா தமக்குப் பிறபபு—இறபபினமை, நறையூரில் நடைபெறும நிகழவுகளில் முதனமை என வரங்களை வேணடிட வாசுதேவன முனிவருக்கு அவறறை அளிததாா. திருமணம் நடந்த நாளமுதலாகத திருநறையூர் இறைவி பெரிய பிராட்டியின் பெயரால் "நாச்சியாா கோவில்" எனப் பெயர் பெற்றது.

சிவன் கைக் கபாலம் நீத்த ஊர்

நான்முகன் ஐநது தலைகளையுடையவனாயிருப்பது பலரும பாாத்து மயஙகுவதறகு இடமாக இருக்கிறதென்று கருதி, நானமுகனின ஐந்து தலைகளில ஒன்றைச் சிவபிரான் கிளளிக் களைநது விடடாா.

பிரம்மனின கபாலமான பிரம்மகபாலம் சிவன்கையில் ஒட்டிக் கொணடது. இதனால சிவன் கவலையுறறாா. தேவாகளும், முனிவர்களும் "இபபாவம தொலையப் பிசசை எடுக்க வேண்டும். எனறைக்கு இக்கபாலம் நிறையுமோ அன்றே அது கையை விட்டு அகலும்" என்றனர்.

சிவன் பல தலங்களில பிச்சையேறறும் கபாலம் நிறையவில்லை. பினனா பத்ரிகாசிரமததிலுளள நாராயணமூாததி தம் திருமாாபு வியர்வை

நீரை எடுத்து இடடதால கபாலம நிறைநதது. பிரமனின கபாலம் அகன்றது. இவவாறு கபாலம் நீஙகக காரணமானவா திருநாறையூா நமபிப் பெருமாள ஆவாா இதனைப பெரிய திருமொழி

ஆறும பிறையும அரவமும
அடம பும சடைமேல அணிநது உட லம
நீறுபூசி ஏறு ஊரும
இறையோன சென்று குறையிரபப
மாறு ஒனறு இலலா வாசநீா.
வரை மாாபு அகலதது அளிததுகநதான
நாறும பொழில சூழநது அழகு ஆய
நறையூா நினற நமபியே

என்று பாடுகிறாா.

விளக்கம் அளித்த பொன்னாச்சி

இராமானுசா நாள்தோறும காவிரியில நீராடிவிடடுத திருமபுகையில் பிராமணா அலலாத விலலிதாசா எனும் மலலர் தோளில் கைகளைப போடடுக் கொணடு திருமபுவாா அநத வில்லிதாசனிடம இறைவன குடிகொணடதாக இராமானுசா எடுத்துரைததாா. அநத வில்லிதாசரின மனைவி பொன்னாச்சி ஞானம நிறைநதவள.

இராமானுசரிடம் அவளுடைய சீடர்கள் "ஆதமாவிறகும், பரமாதமாவுக்கும உள்ள தொடர்பு என்ன?" எனக கேட்டார்கள.

பொன்னாச்சியின் பெருமையை உணரச செயயத் தம் சீடாகளைப பொன்னாச்சியிடம் இககேள்வியைக் கேட்கும்படி பணிததாா.

சீடாகள் பொனனாச்சியிடம் சென்று தஙகள சநதேகங்களைக கேட்டாாகள். அவள முடிந்திருநத தன கூந்தலை விரிதது விட்டாள் பின் நடுமுடியைத் தனியே எடுதது காடடி அதனை ஆத்மா என்று தட்டினாள். பின்பு மீண்டும கூநதலை அவித்தாள. அபபோது நடுமுடி உதிாநதது. "இபபடிததான், பரமாதமாவால கடடப்பட்ட ஆதமா உதிாநது போகிறது" என விளககம அளித்தாள்.

இராமானுசருக்குப் பெருமாள் என்னும திருநாமம்

திருமாலுககு பெருமாள எனனும பட்டப பெயா உள்ளது எனபதை அறிவோம. ஆனால, திருமால அடியவாகளில் "பெருமாள்" என்று அழைததுச சிறபபிககபபெறறவா இராமானுசா. திருபபதிப பெருமானுககு இவா சஙகும, சக்கரமும் வழஙகினாா அலலவா? அதனால் இவரை "அபபனுககுச சங்காழி அளிதத பெருமாள" எனறு அழைத்தனா. இதனால் எம்பெருமானாா அபபனுககு அப்பன் ஆனாா. பெரும ஆள என்பதே பெருமாள எனறு ஆயிறறு.

இராமானுசா திருப்பதிககுச செனறு கொணடிருநத போது வழி தவறி விட, வயலில ஏறறம இறைத்துக் கொண்டிருநத தாழ்த்தப்பட்ட ஒருவா அவருககுத் திருப்பதி செல்லும் வழியைக் காட்டிய போது அவரைத தெணடனிட்டு இராமானுசா வணஙகி நன்றி சொனனாா.

அதைப பாாதத அவருடன வநத வைணவாகள, "தாழத்தப்பட்ட குலத்தவன ஒருவனுககுத தாங்கள் போயத் தெண்டனிடலாமா?" என்று கேடக அவா சொன்ன பதில.

"அவா திருப்பதிக்குப் போகவழி காட்டினார். அவவழியான வைகுந்தத்திறகு வழி காட்டியவா உயாந்தவராதலால் அவரை வணங்கினேன" என்றாா.

இராமானுசருக்குக கிடைதத பட்டப் பெயர் மட்டுமன்று இயறபெயரும் இளையபெருமாளே. இளையாழ்வாா என்று திருமலை நம்பி பெயா சூட்டினாா. இராமானுசா எனறு பெயா சூட்டியவா காஞ்சிபுரத்துப பெரிய நமபி. இராமானுசா என்றாலும் இளைய பெருமாள் எனறாலும் ஒன்றுதான். இராம + ஆநுஜன் + (தமபி) = இராமன தம்பி. இராமனால உய்வு அடைந்தவர் இராமன்+உஜர் எனறும் பொருள் இலக்குவனின கூறாக அவதரித்தவா இராமானுசா எனபது நமபிககை.

திருமலை நல்லான் சக்கரவர்த்தி

நலலான சக்கரவர்த்தி எனபவர் திருமலையில் வாழந்த திருமாலின அடியவா. நீல மலையின் அடிவாரத்தில வாழ்ந்த வேடாகளைத திருமால

அடியாாகளாககியவா மனிதாகளிடையே வேறறுமை பாராடடாதவா. ஒரு முறை தாழ்ததபபடட ஒருவா இறநத போது அவருககு இறுதிச சடஙகுகள் செயவிகக யாரும் இலலாத போது நல்லான சககரவாத்தி அதனைத தாமே முன நினறு செயவிததாா.

அவவாறு செயததை அவா வாழநத ஊரில வாழநத பாாபபனாகள் விருமபவில்லை. இது தமமுடைய குல வழக்கஙகள, மரபுகளுககு எதிரானது எனக கருதி அவரை ஒதுக்கி வைததனா.

இந்த நலலான சககரவாததியை இராமானுசா "நல்லான், நாடடுககுப் பொலலான, நமககு நலலான" எனறு பாராடடினார் அந்த நலலானின் சீடாகள் இராமானுசரைப போறறி அவருக்குத் தேன, தினைமாவு அளிததாாகள் எனபதும அதை ஏறறு அவா உண்டு மகிழ்ந்தாா எனபதும் பிற செயதிகள்.

இராமானுசர் கொண்டு வந்த செல்வப்பிள்ளை

இராமானுசரால் நிறுவபபெறற மேல கோடடைத் திருததல வரலாறு. மேல் கோடடை எனபது கனனட மொழியில மேல் கோட்டே எனப்படுகிறது. இத்திருததலததிற்குத திரு நாராயணபுரம் எனனும் திருப்பெயரும், யதுகிரி எனனும் பெயரும உணடு.

இத்திருத்தலததுப் பெருமானின் திருநாமம திரு நாராயணப் பெருமாள என்பதாகும. இப்பெயரைச சூடடிய வரும் இராமானுசா ஆவார். இத்திருக்கோயில் வைரமுடி சேவை புகழ்பெறறது. இத்திருக்கோவிலிலுளளே தாழ்த்தப்படடவா எனறு ஒதுககபபடடவாகளை இராமானுசர் திருக்குலததார் எனத் தமமோடு அழைததுச சென்று ஆலயப்பிரவேசததை செய்து வைத்த நிகழ்ச்சி நடைபெறறது .

இநதப் பெருமாள புதரிலிருநது கண்டெடுக்கபபடடவா எனறு கூறபபடுகிறது. இந்தப பெருமாளின் உற்சவததிருத் தோறறம இராமபபிரியர் என்னும் திருநாமம் பெறறது. மூலவர் சிலை கிடைத்தபோது உறசவர் கிடைக்கவில்லை. உறசவரான பெருமாளை, டெல்லியிலிருந்து வந்த இசுலாமியரை படையெடுப்பின போது டெலலி கொண்டு செனறு விடடனர் என்னும் தகவல் கிடைத்தது.

எனவே டெல்லி செனறு இராமானுசா சுலதானைச் சநதித்து இராமபபிரியர் சிலையை அளிககும படி வேணட, சுலதானும் ஒரு சிலையைத தேடி இவவளவு தொலைவு வநதிருக்கிறாரே என மூலையில கிடந்த சிலைகளில் தேடி எடுததுக கொளளச சொல்ல அவவாறே இராமபபிரியரைக கண்டு திருநாராயணபுரம கொணடு வநதார்.

இநத இராமப்பிரியருககுச செலலப்பிளளை, சமபதகுமாா ஆகிய திருப்பெயாகளும் உண்டு. இவருக்குததான் வைரமுடி சாறறுதல நடைபெறுகிறது. உற்சவரான போதிலும இவருககென்று திரு நாராயணபுரத்தில் தனிசசநநிதி உளளது.

இராமானுசா காலத்தில் டெல்லியில் இசுலாமியா ஆட்சி ஏறபடவில்லை எனவும், மாளவமன்னன் ஜகததேவன் யதுகிரி எடுத்துச சென்ற செல்வப்பிள்ளையை மாளவம் செனறு மீட்டு வந்தாா என்றும வரலாறறாசிரியர் மேலே கூறப்பட்ட கதையை மறுத்துக் கூறுவா.

இராமானுசர் இன்றும இருக்குமிடம்

'திருவரங்கன் செல்வம் முறறும திருத்திவைத்தான்,' எனப் பெயர் பெறற அருளாளர் இராமானுசர் திருவாயமொழியை எங்கும் பரப்பியவர். திருவரஙகக கோவிலில் திருவரங்கத்து எம்மான் முனனும், அரஙகன உலா, தோவலம ஆகியவறறின் முன்னும திருவாய் மொழி பாட வகை செய்தாா. தமிழமறை எனப் போறறப்படும திருவாய மொழியைக கறறவா அவா.

தம்முடைய மானசீகக் குருவான திருமடத்துத் தலைவரின கட்டளையாகத் தமிழ் மறையாம் திருவாய மொழியை நாடெங்கும் பரப்பிட, ஆளவந்தாரின் திருமகனாரான பெருமாள் அரையரிடம திரு வாய மொழியின மறை பொருளையும, நாதமுனிகளின பேரனான ஆளவநதாரின் மாணவா பெருமாள அரையரிடம், திவயபபிரபந்தத்தையும் பாடம் கேடடாா.

திருவாயமொழியினைப் பெறற தாய நம்மாழ்வார் என்றால், அதனை வளாதத தாய இராமானுசா எனறு கூறுவர்.

இனறும திருவாய்மொழி ஓதும் இடங்களில இராமானுசா உறைவதாக நம்பபபடுகிறது. நமமாழ்வாரின திருவடியை இரா்மானுசன என்று அழைபபர்.

யகஞுமூாததிககுத தமிழ் கறபிததுத திருவாய்மொழி கறபித்து அருளப் பெருமாள என்று பெயா மாறறம செய்விததவரும் இராமானுசரே.

திருவனந்தபுரத்து அனந்தசயனப் பெருமாள்

திருமால ஆலயச் சீாதிருததங்களைச் செய்தவர் இராமானுசா. ஆளவநதாருக்குப் பின் திருவரங்க மடததுததலைவராக ஆன இராமானுசர் அககோவில நிருவாகததைச் சீாதிருததிக கோவில்நடை முறையை வகைபபடுத்தினாா. இது போல திருப்பதியிலும இவரே செய்வித்தார்.

அதன்பின நாடு முழுவதும் பயணம செய்து தாம் தலப்பயணம் மேறகொண்டு தாம சென்ற ஊர்களில் எல்லாம் ஆலய நிருவாகததை அவா வகைப்படுத்தி வந்தாா.

இவவாறு வருகையில் திருவனந்தபுரம் வந்து சேர்ந்தாா. அங்கு ஆலயத்தில் பெருமாள் திருப்பணியில் ஈடுபடடு வந்தவர்கள் நம்பூதிரிகள். அவாகள் தங்கள மரபுபபடி தங்கள் வழககபபடியே பெருமாளை, அனந்த சயனம் கொணட பெருமாளை ஆராதித்து வந்தனா.

அவர்களுக்கோ, தங்கள் வழககங்களில் இராமானுசர் வந்தால் மாற்றம ஏறபடுவதை ஏற்க விருப்பமில்லை. பெருமாளிடம் சென்று முறையிடடு அவாகள் தங்கள் விருப்பத்தை அறிவித்தனர்.

இராமானுசரும் தன் அடியவர். நமபூதிரிகளும் அடியவர். என்ன செய்வது? பார்ததாா பெருமாள்.

இருவர் மனமும் நோகக் கூடாது . எனவே இதறகு மாற்றம் காணப பெருமாள ஒரு வழி செயதாா. தம் ஆதி சேடனை அழைத்தார். இராமானுசருக்கு மயக்கம் ஏறபடுத்தி ஆதிசேடன் மூலமாக இராமானுசரைத் திருவனந்தபுரத்திலிருந்து தூககி வெளியே கொண்டு வேறோா திருத்தலத்தில் விட்டு விடச செய்தாா.

பெருமாள் தம் வாகனமான சேஷவாகனத்தினையே அளித்தாா எனில் இராமானுசரின் சிறப்பு எததகையது எனபதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் எனபர். ஆதிசேடனே இராமானுசராகப் பிறந்தாா என்றும கூறுவர்.

கண் கலங்கிய இராமானுசர்

இராமானுசா தம 32 ஆம வயதில துறவு மேறகொண்டாா. அவருககு மகவு ஏதும இலலை. திருககச்சி நமபி இராமானுசா கையில் முகசோல அளிதது யதிராசா அதாவது துறவிகளின அரசா என ஆககினாா. அருளாளா ஆககினாா எனபது வரலாறு. இராமானுசா பிசசைககுச் செலவதால திருபபாவை பாடிசசெனறதால திருப்பாவை ஜீயா எனபபடடாா. ஜீயா என்றால் அடிகள என்பது பொருள. துறவு பூணட இராமானுசர் ஆழ்வாா திருநகருககு வருகை புரிநதாா. ஆறறில நீராடச் சென்று நீராடிக கரைககு வநத போது, சலவைத தொழிலாளா வந்து அவரை வணஙகினாா. வணஙகிய அவா தம் நாலு பிள்ளைகளையும "சடகோபா, காரிமாறா, வருளாபரணா, குருகூாநம்பி" என்று பெயா சொலலிக் கூவி அழைத்தாா.

இராமானுசரிடம அவாகளும் ஆசிபெற விழைநதே அவா தம பிள்ளைகளைக கூவி அழைத்தாா.

இராமானுசா ஒருக்கணம் மெயசிலிாத்துப் போனாா அது மட்டு மல்லாது கணகள் கலங்கின. உடன் வநதவாகள் கலக்கததின் காரணம் கேட்டனா.

"இல்வடியவன் பெறறபேறு யான பெறவிலலையே. இல்லறத்தில் இருநது, பிளளைசசெல்வங்களைப பெறறு ஆழ்வாரின அழகிய திருப்பெயரிட்டு அழைககக் கொடுத்து வைககாதவனாகி விடடேனே என்று தான் கலக்க மடைந்தேன்" எனறு கூறினாா.

இறைவன திருநாமத்தைக் கூறிபபிளளைகளை அழைக்க வியலாத வராகி விடடோமே எனற ஏக்கம் உடையவரான, ஆணடாளின் அணணனான இராமானுசரை "நம்கோவில அணணலாா" என அழைத்தனர்.

திருச்சேறை இராச கோபாலன் அமைத்துக் கொண்ட கோவில்

தஞ்சையைத் தலைநகராகக் கொணடு ஆண்டு வந்தவர் அழகிய மணவாளநாயககா. இவா மன்னாாகுடி இராசகோபாலன திருக்கோயிலைக் கட்டமுனைநதாா.

தஞசை மாவடடததில கருஙகல கிடைககாமையால வடககிலிருநது கல் கொணாநதாா. கலவணடிகள திருசசேறை வழியாக மனனாாகுடி சென்றன.

அழகிய மணவாள நாயக்கரின அமைச்சா நரசபூபாலன திருசசேறை எம்பெருமானிடம ஈடுபாடு அதிகம உடையவா. திருசசேறை எமபெருமானுககுக கோயில கட்ட எணணினாா. எனவே மனனாாகுடி செல்லும கல வணடிகளிலிருநது வணடிககு ஒரு கல்லாகத திருச்சேறையில் இறக்கும்படி கட்டளையிட்டாா.

யாரோ ஒருவர் மன்னனிடம் நரசபூபாலன அரசுப்பணததைத திருசசேறை எமபெருமானுக்குக கோயில கட்டுவதில் செலவு செயவதாக வத்தி வைததுவிட உண்மையை யறிய அழகிய மணவாளன விழைநதாா.

அரசன சோதனைககு வருவதை அறிந்து இரவோடு இரவாக அரசனின் விருப்ப தெயவமான இராச கோபாலன் கைங்கரியமே சிறிய அளவில நடைபெறுவதாகக கூறித் திருககோயிலைக் கடடினார். அரசரும மகிழநது திருககோயில் திருபபணி நிறைவு பெறச செலவு முழுமையும் அளிததாா. இறைவனே இவவாறு தனககுக் கோயில எழுபபிக் கொண்டு விடடாா. திருசசேறைக கோவில இவ்வாறு அமைநத கோயிலாகும்.

திருச்சேறைப் பெருமானைத் தொழச்சென்றால் திருமங்கை தலைமேல் கால்படுமே?

திருமஙகையாழ்வாா திருசசேறைப் பெருமானை மஙகளாசாசனம் செய்துளளாா. எமபெருமானுககு அடிமைபபடுவதைக் காட்டிலும் அவனுக்கு அடிமைகளான அடியார்க்கு அடிமைப்படுதல் சிறந்தது எனபது வைணவத தத்துவம். திருமங்கை தம் பாசுரத்தில்,

கணசோர வெம குருதி வநது இழிய
வெமதழல போல கூநதலாளை
மணசோரமுலை உணடமாமதலாய
வானவா தம கோவே எனறு
விணசேரும இளம திஙகள அகடு உறிநத
மணிமாடமம ல்கு செலவத
தணசேறைஎம பெருமான தாள்தொழுவாா

காணமின — என தலைமேலாலே
எனறு குறிபபிடுகிறாா.

இதனுடைய பொருள பெருமானுடைய பரததுவ சௌலப்பியங்களைப் போறறி உருகும் அடியவர் எவரோ அவாகளே என தலைமேல் வீறறிருபபர்.

பிளளையழகிய மணவாளரையா என்பவர் ஒருவேலையின் பொருடடுத் திருச்சேறை வழியாக ஓரிடத்திறகு எழுநதருள நேரிட்டது. அவா, திருச சேறைப்பதியினுள செல்லாமல வயல் வழியே போய்கொணடிருநதார்.

அங்கு அவரைக் கணட அன்பா ஒருவர், "வயல் வழியே போவானேன? திருப்பதியினுள்ளே புகுநது சாரநாதப் பெருமாளைச சேவித்துப் போகலாகாதோ?" என்று வினவினாா.

அதற்கு அனரயா சமத்காரமாக ஒரு பதில் உரைத்தா. "இத்திருப்பதி பறறிய பாசுரம் பாடிய திருமங்கை" "தண் சேறை யெம்பெருமான தாள் தொழுவார் காண்மின் என்— தலை மேலாலே" என்றாா்.

எனவே, இபபாசுரததின படி திருச்சேறை எம் பெருமானைச சேவிப்பது என்றால திருமஙகையாழ்வார் திரு முடியில் ஏறவேண்டியதாகும். அது பெரும அபசாரம். எனவே தான் திருச்சேறைக்குள் போகாமல் கரையோரமே போகிறேன்" எனறாராம்.

திருக்கொடித்தானம் பெருமாள்

திருவல்லா கோட்டயம் பாதையில் இருக்கும் சங்கணாச் சேரியிலிருந்து இரண்டு கல் தொலைவில் திருமபிச் செனறால் திருக்கொடிததானம் பெருமாளைச் சேவிக்கலாம்.

சங்கரமடம் என்னும இடத்தில் அந்தணர் ஒருவர் ஏகாதசிகளில் விரதமிருந்து மறுநாள துவாதசியன்று பிராமணர் ஒருவருக்கு உணவளிப்பார். அதன்பின்னரே விரதத்தை முடித்துக்கொளவார். ஒரு துவாதசியின் போது அந்தணர் யாருமே கிடைக்கவில்லை. துகளாசுரன் என்னும் அசுரனுக்கு அஞ்சி யாருமே நடமாட வில்லை.

விரதம இருநத அநதணா விரதம முடிகக இயலாமல தவிததா. பாாத்தாா் பெருமாள. தனபகதர் துயரடைய விடுவாரா? பிராமணா போல வேடமிட்டு திருககொடித்தானம குளததில குளித்துத தன சககரததால் துகளாசுரனை வெட்டி வீழ்ததினாா.

பினனா அநதனா இலலம சென்று கமுகு மரத்தின பாளையில அளிககபபட்ட உப்பு மாஙகாயையும சோறறையும் உணடாா். பின் ஆலயம வந்து கிழக்குப்பக்கம் திருமபி நினறு கொணடாா. அதனால திரும்பி நின்ற வல்லபர், திருவலலர் எனப பெயா பெறறாராம.

அசுரனை வெட்டினாரலலவா? கைமுட்டுவிழுந்த இடம் முட்டாறு எனவும, கால் விழுந்த இடம் காலாறு என்றும் சககரத்தில படிந்த குருதிக கறையைக கழுவிய இடம் சககரக் காலககடவு எனவும் வழங்கபபடலாயிறறு இவவாலயஙகள கேரளத்தில் செங்கன்னூருககும மாவேலிக்கரைககும் இடையில் உள்ளன. இனறும் இககோயிலில கமுகுபபாளையில உப்பு மாங்காயும், சோறுமே நைவேததியமாகின்றன.

அனந்தசயனர்

திருவனநதபுரம் அனந்த பதம சுவாமி ஆலயம் தொடாபான வரலாறறுக் கதை இது. இக்கதை அனநத சயன மகாதமியம எனும் நூலில் இடம்பெறறுளளது.

ஒரு சமயம திவாகர முனி என்னும துளுதேசதது அந்தணமுனிவா கடுமையான தவததில் ஈடுபட்டிருநதாா அப்போது அவா முன்பு இரணடு வயது நிரம்பிய சிறுவன் ஒருவன் தோனறினான. அசசிறுவன கொளளை அழகுடன் விளங்கினான. அவனுடைய தெயவீக அழகு முனிவரின மனத்தை ஈாத்தது.

தெய்வீகச் சிறுவன என உணாநத அவா, தமமுடனேயே தஙகி விடும்படி சிறுவனை வேணடினாா. அசசிறுவனோ, தான அதறகு உடன்படுவதாயின தன நிபந்தனை ஒன்றுககு முனிவர் உடனபடல வேண்டுமென்றான். எப்போதும தனனை அன்புடனும், மரியாதையுடனும நடத்த வேணடுமெனவும், அதில் தவறுதல நேரில அககணமே அவரிடமிருநது பிரிவேன் எனபதும் அவன் விதித்த நிபநதனை.

முனிவா அவவாறே தவறாது அசசிறுவனை வளாததுப போறறிய வேளையில ஒரு நாள முனிவா பூசையில் ஆழநதிருந்த போது சிறுவன் சாளககிராமததை எடுதது வாயில போடடுக் கொணடு விடடான. இதைக கணட முனிவா சீறறமடைநது சிறுவனைக கடிநது கொண்டாா இவவாறு நிபநதனையிலிருநது தவறிவிட்டாா. எனவே சிறுவன அவரிடமிருந்து விலகிபபிரிநது விடடான.

பிரியும முன் 'நீவிா விரும்பினால என்னை அனநதங்காட்டில் வநது காணலாம்' எனச சொல்லியபோது திருமாலே சிறுவன் வடிவததில வநததை முனிவா உணாநதார்.

அதன்பின ஊண, உறக்கமறறவராய்ச சிறுவனைத் தேடி அலைந்தாா. ஒருநாள் சிறுவன கடறரையில் ஓர் இலுப்பை மரத்தினுள மறைவதைக கணடாா. அடுத்த கணம் அமமரம் கீழே சாய்ந்து ஸ்ரீ அனநத பதம சுவாமியான பள்ளி கொணட பெருமாள் திரு உருவைக கண்டாா.

கோவிலில் பத்மநாபசுவாமியின் சிலை முதலில் இலுப்பை மரததில இருநதது. நாளாவட்டத்தில் இது மாறறப்படடுக் கல் சிலை நிறுவபபட்டது. இதற்காக 1733 ஆம ஆண்டு பலராணயகுணதேவா எனறும் மன்னன் பெருமமுயறசி செயது இமயமலை அடிவாரத்தில் உளள நேபாள நாட்டில கநதகி ஆறறில் இருநது கறகளை யானை மீது ஏறறிக கொணடு வநதான. 1739ல் பதினெடடரை அடிநீளச்சிலை தாா நலலூா பத்மநாபன பரமேசுவர பூசாரியால பிரதிட்டை செயயப்பட்டது. ஐந்து தலை நாகம மீது திருமால அனந்தசயனததில இருககும் காட்சி கணகொள்ளாககாட்சி வலது கையில சிவலிங்கம. நாபியில தாமரை அதனமீது பிரம்மா இபபடி முககடவுளும் ஒரே இடத்தில்.

ஆனால் பெருமாளின உடல் பத்மநாப சுவாமி திருத்தலததிலும் முகம் தெறகே எட்டுக்கல் தொலைவிலமைந்த திருவலலம் திருத்தலததிலும, திருப்பாதஙகள் வடமேற்கே பனனிரணடு கல தொலைவில் உள்ள திருப்பாப்பூர் எனுமிடத்திலும இருந்தனவாம. இதனைக் கணடு முனிவா திகைபபுறறாா.

"இவவளவு பெரிய திருவுருவத்தைச் சுருககிக்கொண்டால எளிதாகத் தரிசித்து வழிபாடு செய்ய இயலுமே" என வேணடிக் கொள்ளவே, பெருமாள் முனிவரின் யோக தண்டத்தைப்போலுடைய நீளததிறகு மும்மடங்காக மட்டும் தமமைச் சுருக்கிக கொணடாராம்.

அநநாளிலிருநது அநதணாகள அஙகுப பூசை மேறகொள்ளும் உரிமை பெறறாாகள். முனிவரும் மரத்தாலான அவவுருவினை வழிபடடு மகிழநதாா

வர்ககலை சனார்த்தன மூர்த்தி

பாணடிய மனனன ஒருவன பிருமம இராட்சசனால் பீடிக்கபபட்டான. அவன பிருமம இராட்சசனின பிடியிலிருநது விலகிடப பெருமாளை வணஙகி வாககலை வநதான. வாக்கலை வநதவுடன பிரும்ம இராட்சசன அவனை விட்டு அகனறான்.

அனறு அவனுடைய கனவில் வாக்கலையில் தாம் கடலில் மூழ்கிக் கிடபபதை சனாாததனன் அறிவிததாா. பாறகடலில் பள்ளி கொணட பரந்தாமன அனறு அரபிக்கடலினுள் கடல அரிப்பினால் மூழகியிருந்த சனாாததனரை எடுதது வநது மறுபடியும் பிரதிட்டை செய்து ஆலயம் எழுபபினாா.

வாக்கலை சனாாததனா ஆலயததை எழுப்பிட நாரதமுனி காரணமாக இருந்தாா எனவும் கூறுவா

ஒரு சமயம் நாரதா தமபுராவை மீட்டியவாறு மகிழவுடன பாடிச சென்றாா. திருமால் நாரதரைப பின் தொடர்நது சென்றார். பிரமமலோகத்தினுள் நாரதா நுழைந்தாா. அருகே சற்றும் எதிாபாராமல் நாரதா பின் வந்த நாராயணமூாத்தியைக் கண்டதால் பிரம்மா அவரை வணஙகினார்.

ஆனால், வணங்கி எழுந்து பாாத்த போது ஸ்ரீமந் நாராயணனைக காணவில்லை. நாரதா நினறு கொண்டிருந்தார். நாரதா பிரம்மாவின் மகனாயிறறே .

தநதை மகனை வீழநது வணஙகி நிறபது கணடு நவப் பிரஜாதி பதிகள கிணடலாகச் சிரித்தனா. இதனால பிரமமா கடுமையான கோபம கொணடாா. அவாகளை மணணுலகில மனிதர்களாகபபிறககச் சபித்தாா. நாரதா தம் தநதையிடம் அவாகள் பொருட்டுப பேசிச சமாதானம் செயதாா.

நாரதா தன் மரவுரியை வீசி எறிவதாகவும அது மணணுலகில

எஙகு போய விழுகிறதோ, அஙகுச செனறு தவம புரிநது உயயுமாறும வழிகாட்டினாா.

அவவாறே நாரதரின மரவுரி வாக்கலை வந்து விழவே நவப் பிரஜாதிபதிகள அஙகு வந்தனா. நாரதரின மரவுரி விழுந்த இடம வாககலா எனறாகி வர்ககலை என்று மாறியது

விருந்துண்ட சனார்த்தனன்

பிரமமா வேள்வி ஒன்று நிகழ்த்தினார். அவவேளவியின பின் அனைவருககும விருந்து அளிததாா. வேளவிககு எல்லாத் தெய்வங்களையும் அழைத்திருந்தாா. அதுபோலவே திருமாலையும் அழைத்தாா. இவா அழைத்த வேளையில் திருமால் இராமாவதாரம எடுத்திருந்தார். இராமவதாரததின் இறுதிநிலையாக இராவணப் போா நடத்தி முடித்த கையோடு பெருமாள், இலங்கையிலிருந்து அவசரமாக வைகுந்தம திருமபிக கொணடிருந்தாா. அதனால பிரம்மாவின வேளவியில் கலந்து கொள்ள இயலவில்லை. திருமால கலநது கொளளாதது பிரமமாவிற்கு மன வருததததை அளித்தது. பிரம்மாவின மனவருததம தீாக்க வேணடும் என விருமபினாா திருமால.

சனார்த்தனன் என்னும திருப்பெயர் பூண்டு, அந்தண வடிவெடுத்தாா. வாக்கலைத திருததலம் வந்தார். விருநதுணடாா. எனவே திருமால் விருந்துண்ட சிறபபுப பெறற திருததலமாகவும வாககலை விளங்குகிறது.

பாண்டவர் வழிபட்ட பெருமாள்

கோட்டயத்திறகு மேறகில் எட்டாவது கிலோ மீட்டரில் திருவாாபபு என்னும திருததலத்தில் குடிகொணட சநதான கோபால கிருட்டிணன் பஞ்ச பாண்டவர்கள் வழிபட்ட பெருமாள ஆவார்.

மூனறடி உயரமுள்ள அநதப பெருமாளைப பஞ்ச பாண்டவா மறைநது வனவாசம் செய்தபோது, வழிபடுவதற்காகத திருமால் அவர்களிடம்

வழஙகினாா எனறு கூறுகினறனா

சரி, பாணடவா வழிபடட பெருமாள திருவாாப்பு எனும ஊா வந்தது எபபடி?

திருமால் அவாகளிடம, அஞ்ஞாத வாசம முடிந்தபின, அவர்கள் வழிபடட தம விககிரகததை அடசய பாத்திரததில வைததுக கடலில் எறிந்து விடும்படி குறிபபிடடிருநதாராம. அவாகளும் அவவாறே கடலில் எறிந்து விட்டனா. மடபபளளி நமபூதிரிபாட எனபவா படகில் செல்லுகையில் விககிரகம கணணில படடது அதனை வீட்டிறகு எடுதது வர விருமபினாா அவா. அப்போது அசரீரி ஒனறு "இநத விககிரகம நாளைக் காலை அதறகாக உருவாகிக கொணடிருககும் ஆலயததில பிரதிட்டை செயயப்பட இருககிறது" எனறு கூறியது. எனவே நம்பூதிரி பேசாமல் திரும்பிவிட்டாா.

மறுநாள அதிகாலை மூனறு மணிககுச சஙகுமுழக்கம கேட்டு ஆலயம சென்றபோது சநதான கோபால கிருடடிணப பெருமாள் தேவகணங்களால பிரதிடடை செயயப்பட்டிருபபதைக கண்டு மெய் சிலிாததுப போய் நைவேத்தியம் படைத்து வழிபடடாா.

இனறும தினசரி மூனறு மணிககு இத்திருக கோவிலில் அதிகாலை பூஜை நடைபெறுகிறது. அப்போது திருவாா்ப்பு உஷா என்ற புகழ பெறற பாயசம் படைக்கின்றனா.

சோற்றாணிக்கரைப் பெருமாள்

சோறறாணிக்கரை பகவதி லடசுமி நாராயணத தத்துவமாவாள். கருவறையில் சிலா வடிவததிறகு உருவ அமைப்புக கிடையாது. சிவபபு வெட்டுககலலைப பகவதி யாகவும. அதன் வலப்புறம் உளள சிறிய கருங்கலலைத திருமாலாகவும் வழிபடுகின்றனா.

இககருவறை உணடானது எபபடி? சோறறாணிக்கரைப் பகுதி பெருஙகாடாக இருநத காலததில, சிறிய குடில ஒனறில கண்ணப்பன் எனனும முதியோதிக வேடா தன் ஒரே மகளுடன வசித்து வநதாா. அவா ஒரு தீய பழகக்த்திறகு அடிமையாகியிருநதாா. பசுககளைத திருடித தினமும் பலி கொடுதது வரும பழககமே அது.

ஒரு நாள இரணடு பசுககளைத திருடி வ^ருமபோது தன் குடிசைக் கருகில வழி தவறி வநத கனறுக குடடியைப பிடிதது மாடடுக கொடடிலில கடடிவைததாா. அவருடைய மகளுக்கு அக்கனறின மீது அனபும பறறும ஏறபடடது. ஒரு நாள பசு கிடைககாமல போகவே, கனறினைப பலி கொடுக்க முடிவு செய்தாா மகள் மனறாடித தடுத்துப பாாததாள. அவளால் தநதையின எணணததை மாறற முடியவிலலை. இறுதியில அவள, “எனனைக் கொனறு விடடுப பிறகுக கனறைக கொலலுஙகள” எனறு தன கழுததை நீட்டினாள. வேடனதிகைததாா. இருபபினும் கனறைக கொல்ல வாளை ஓங்கினாா. அபபோது வேடனின கையிலிருநத வாள் நழுவியது. அவவாறு மனம மாறிப பலி தரும் வழககததை நிறுததிக் கொணடாா. இருவரும அதன்பின கனறுக குடடியைக காதது வருவாராயினா.

ஒரு நாள் வேடன கண்ட கனவில் மாட்டுக் கொடடிலில பசு ஒன்று படுத்துக கொணடிருப்பதையும், அதன் அருகில ஆள் நிறபதையும், சுறறி முனிவர்கள அவருககுப் பூசை செய்வதையும கணடு விழிததுக் கொண்டு மாட்டுக கொட்டிலுக்கு விரைநதான். பசு அமைதியாகததரையில் படுததிருககக கணடான

மறுநாள காலை கண்ணப்பன் எழுந்து பசு மாடடுககுத தீவனம வைககச சென்ற போது , அங்கே கடடியிருந்த பசுவைக காணாமல் திடுககிட்டான. ஆனால அந்த மாடு கலலாகி விட்டதைக கணடான். இதைபபாாததுப பெருஙகூச்சல் போட்டான். முதல் நாள இரவு கணட கனவையும அதிகாலையில் கண்ட காடசியையும கண்ணீருககிடையே விவரித்தான் கணணப்பன். அப்போது வந்தவாகளுடன் முனிவா ஒருவரும வந்தாா.

அவா கண்ணபபனின் பாவங்கள தொலைநது பரிசுததனாகி விட்டதாகக கூறினாா. பசுவைக காபபாறறியதால் புண்ணியம் கிடைததது என்றும், அநதப் பசு மகாலட்சுமி எனறும், கனவில காடசி தந்தவா பெருமாளே எனறும் கூறி லடசுமி நாராயண மூர்த்தியை வழிபடும படியும, அதனால் சகல நலன்களும கிடைக்கும எனறும் கூறினாா. கணணபபனுககு உண்மை நிலையை எடுத்து விளக்கியவா பராசர முனிவா எனறும் கூறுவா.

கணணப்பனின காலத்திற்குப்பின் கண்ணப்பன் வாழ்நத இடம் காடு ஆகி, லட்சுமி நாராயண மூர்ததி சிலை வழிபாடினறிப் போயிறறு.

ஆண்டுகள் பல கழிந்த பின காடடுக்குப் புல வெடடச் சென்ற பெண் ஒருத்தி புல்வெட்டும கததியைப பாறை ஒனறில தேய்க்க அதிலிருநது

குருதி பெருகியது. நமபூதிரி ஒருவரை அங்கிருநதவாகள சென்று அழைதது வந்து பாறைக்குப பூசை செயத பினனா, சோதிடா ஒருவா அபபாறை பகவதி எனவும, அதைப்பகவதியாக வழிபடுவதோடு, அதைச சரசவதி, லட்சுமி, துாககையாக வழிபட வேண்டும எனவும, அருகிலுள்ள சிறிய கல திருமாலினுடையதுதான என்றும கூறினாா.

திருப்பூணித்துறை சந்தான கோபால கிருட்டிண மூர்த்தி

திருபபூணிததுறை என்னும திருததலம் சோறறாணிக் கரையிலிருநது எாணாகுளம செல்லும் வழியில எட்டுக கிலோமீட்டர் தொலைவில் உளளது இத்திருததலததிறகுப் "பூாணஸருதிபுரம்" எனும பெயரும உணடு. ஒரு காலததில சுறறிலும் ஆலமரங்கள் சூழந்திருநததால "பிபபலாரணியம" எனனும பெயரும் உண்டு. பூணி எனறால் சதுப்பு என்பது பொருள். ஒரு காலத்தில சதுப்பு நிலமானதால் "பூணித்துறை" எனப பெயர்பெறறது எனவும கூறுவா.

வைகுண்டத்திலிருநது சநதான கோபால கிருட்டிணனின் திடம்பை அருசசுணன தன் அமபறாத்துணியில (பூணி) எடுதது வந்ததால் "பூணிததுறை" எனனும பெயா தோன்றியது எனவும் கூறுவா. திருப்பூணிததுறை, திருப்புணித்துறையாக மருவியது என்பா.

வைகுணடததிலிருநது அருசசுணன இந்தப பெருமாளைக் கொணாந்து வழிபடக்காரணம எனன?

முனபு ஒரு காலததில அஙகு வாழ்நத ஒரு பிராமணருககு அடுததடுத்து ஒன்பது குழந்தைகள் பிறநது, அவை ஒவவொன்றாய இறந்து விடடன. அவா கணணபிரானைத் தஞசமென அடைநதுத் தன துயா தீர்கக வேண்டினாா.

அருகிலிருநத அருச்சுணன பத்தாவதாகப பிறக்கும் சிசுவைக காப்பாறறுவதாக வாக்களித்து அதனை எமன கவாந்து செல்லாமல காத்தான். பினனா கண்ணபிரானோடு வைகுண்டம சென்று திருமாலிடமிருநது இறநத குழந்தைகளை மீட்டுப பிராமணரிடம சோப்பித்தான் அபபோது பெருமாள, கணணனுடைய சிறிய சிலையை அளிததாா. அதனை அடுத்து வந்த

குழந்தைகள கிடைககக காரணமாயிருநத கணணன, குழந்தைப் பேறு இலலாதவாகள் வழிபடுவதறகாகச சநதான கோபாலகிருட்டிணணைப பிரதிட்டை செய்தான்.

இவவாறு பிரதிட்டை செய்யததகுதத இடம எது வென்று கணடு வருமபடி விநாயகப பெருமாளை அனுபபினா. இதுவே சிறநத இடம என விநாயகா இஙகே குடிகொணடு விட்டாா.

கணபதியைக காணாததால் மாலும், அருச்சுணனும் அவரைத் தேடி வந்தனா. கணபதி அங்கே அமாநதிருபபது கணடு கோபம் அடைநது அருசசுணன, கணபதியைக் கிழே பிடித்துத தளளினாா. அதனால் கணபதி தெறகுபபுறம நகாந்தாா. தென திசைநோககி எழுநதருளினாா். இதன பின அருசசுணன சந்தான கோபாலனை அங்குப் பிரதிட்டை செயதாா.

அப்பகுதியில் நிறைய எள் செடிகள இருநதன. எளளை எடுத்துக கசக்கி எண்ணெய் எடுததுச் சுவாமிக்குத திருவிளக்கும ஏறறியதாகக கூறுகினறாா. அவவாறு அருச்சுணன் ஏறறிய விளககே பெருமாள் முன உளள தூஙகா விளக்காம. இந்த விளக்கில் ஒரு தட்டில அருச்சுணன் எனவும, ஒருத்தட்டில் ராமயயன் எனவும, மூன்றாவது தட்டில் கிருட்டிணன எனவும் எழுதப்பட்டுள்ளது எனகின்றனா. இநத விளக்கு மை பிரசாதமாகக் கருதபபடுகிறது. இந்தச சநதான கோபாலருககுத் தேங்காய் மிகுந்த கேரளத்தில் நல்லெண்ணெய் விளக்கு ஏற்றுகிறாாகள் என்பது குறிபபிடத்தககது.

இந்தக் கோபால கிருட்டிணன் மூலவிககிரகம் பஞ்சலோகததால ஆனது. இதன் கண் திறக்கப பட வில்லை எனவும் கூறுகின்றனா. இது ஏன?

மூல விக்கிரகம் முதலில் சரியாகச சேரவிலலை எனவும், பிறகு அதை உருவாககிய மூசாரி எனப்படும் ஆசாரி பெருமாளிடம வேணடுதல் செயது கொணடாா் எனவும் அதன் பினனரே சரியாகச்சோ்நதது எனவும் கூறுகின்றனா. அப்போது மூசாரியும் விகரகத்துடனே ஐககியமாகி விட்டாராம். அதனால விகரகத்தின கண திறக்கப்படாமல போயிறறாம.

ஒவவோா ஆண்டும இநத நாளை "மூசாரி உறசவம" எனக் கொண்டாடுகினறனா். விக்கிரகம் செய்தது போக மீதியிருநத உலோகததைக்கட்டி சுவாமியின தோளில தொங்க விட்டிருககிறாாகள. இந்தச சந்தான கோபால கிருட்டிணன பிரும்மா, திருமால், மகேசுவரன ஆகிய மூவரும் ஒருங்கிணைந்த பூரண சக்தியாக எழுநதருளியிருப்பதால

"பூாணதர ரசா" எனறு அழைககினறனா். இதனால் இங்கு கணபதிககுத் தவிரத திருமால ஒருவரே இறைவனாக வழிபடப்படுவதால் வேறு தேவதைகளோ உபதேவதைகளோ கோயில கொளள வில்லை.

கொச்சியில் ஒரு வெங்கடாச்சலபதி

கொசசி மட்டாஞ்சேரியில தெற்கு சேர்வாய எனனும் பகுதியில் திருமலைததேவா எனப்படும் வெங்கடாச்சலபதிப் பெருமாள கோயில் உள்ளது.

கொச்சிககு எப்படி வெங்கடாச்சலபதி வந்தாா. இவர் கொச்சி வந்த வரலாறு இது. 1472ஆம் ஆண்டில் விசய நகரப பேரரசா சாளுவநரசிமமா திருப்பதியை அடுத்துள்ள சந்திர கிரியைத் தலைநகரமாகக் கொணடு ஆண்டு வந்தார். திருபபதி ஏழுமலையான் மீது மிகுந்த பகதியுடையவா். தினமும திருபபதி சென்று திருமாலைததரிசிதது வநதவராய் வயதாகிவிட்டபோது செல்ல வியலாமையால் தம்முடைய அரண்மனையிலே நிலையான ஆலயம் உருவாககினாா். திருப்பதிப் பெருமாள விக்ரகத்தையும் தாமே உருவாககிக் கொணடார். அவருககுப பின் விசயநகா எதிரிகளின் தாககுதலுககு ஆளாயிறறு.

அபபோது அரசசகரின் கனவில் பெருமாள் தோனறி விசய நகரமே தீக்கிரையாக விருப்பதால். தனனை எடுதது அருகிலுள்ள காட்டிலுள்ள பாழுங்கிணறறில போடடு விடப் பணித்தாா. முபபத்திரண்டு ஆண்டுகளுக்குப்பின், மத்துவமடத்தின் மடாதிபதியும், தலைவரும், இராகவேந்திராின் குருவுமான, விஜயீநத தீாததரின சீடரும் ஆன அருளாளா் சுதீந்திர தீாதத சுவாமிகள் ஹமபிநகருககு வருகை புரிந்தபோது பெருமாள அவா கனவில் உதித்துத்தாம் இருககுமிடத்தைக காடடித தமமை வழிபடப் பணித்தாா. அவவாறே அவரும் செயதாா.

ஹமபியிலிருந்து புறப்பட்டுக் கடைசியில் கொச்சி வந்தபோது ஸ்ரீ மாலபாய் எனபவா பெருமானைத தஙகளிடம் தந்து விடும்படி கேடடாா. அதறகு சுவாமிகள பெருமாளை முழுவதும மறைக்கும் அளவிற்குத் தங்கததால கனகாபிடேகம் செயது அதனபின அந்தப் பொன்னைத தம்மிடம அளித்து விட்டுப் பெருமாளை எடுததுச் செல்ல அருளினாா். ஆனால் ஸ்ரீமாலபாயினால் விக்ரகம் முழுவதும் மறைககும் அளவுக்குப்

பொன அபிடேகம செயய இயலாது போயிறறு. பின ஊாமககளும கூடிப் பொன் வழங்கவே அபிடேகம நடைபெறறது.

வேஙகடாசலபதி இவவாறாகக கொணட சாரதவத பிராமணாகளுக்குச சொநதமாகிக் கொசசியில திருமலைத தேவா ஆனாா. கொசசி அது முதல் கோ ஸ்ரீபுரம் எனறாயிறறு. கொசசியில டசசுககாராகள் ஆதிக்கம் ஏறபடட வேளையில், 1790 இல பதவிக்கு வநத சகதன் தமபுரான என்னும மனனா திருமலைததேவரின சொததுககளைக கவர முயன்றார் எனவே மகாஜனங்கள் எனப்பட்ட பெருமாளடியார்களான அந்தணர்கள் தொல்லையிலிருந்து விடுபடக் கொசசியை விட்டு ஓடி ஆலப்புழை சென்றபோது திருமலைததேவரையும, அவர் அணிகலனகளையும் உடன கொண்டு சென்றனர்.

ஆலபபுழையில் சுஙகம் எனுமிடததில சிறிய அறை ஒன்றில் எழுந்தருளினார். 1806ல் சக்தன் தம்புரான இறந்ததும் திருமலைத் தேவரைக் கொச்சிககு மீண்டும் கொண்டு செலல முயனறனா. திருவிதாங்கூா அரசுக்குத திருமாலைப் பிரிய மனமில்லை. சிறிய கோயிலிலிருந்த திருமலைத தேவரை 1852 இல் பெரிய கோயில் எடுப்பிததுப் பிரதிடடை செய்தாா. பெருமாளடியார்களான அந்தணர்கள் மிகுநத மனத்துயா கொணடனா. திருமலைத் தேவரைக் கடததத் திடடம தீடடிக் கருவறையிலிருந்து எடுத்து வநது படகு மூலம் கொசசி வந்து சோந்து விட்டார்கள.

இவவாறு திருமலைத தேவரைக கடத்தியது திருவாங்கூா அரசுக்கு மானப் பிரச்சனை யாயிறறு. திருமாலைத் தங்களிடம் ஒப்படைக்குமாறு கொசசி அரசுக்குத் தகவல் அனுப்பினர். இறுதியில் ஆங்கிலேய அரசின் சமாதானப்படி இறுதியில் கொங்கணிச் சமூகத்திறகு உரியதாயிறறு.

மாபலியாய் நின்று அருளும் பெருமாள்

மூனறடி மண் கேட்டான் அந்த மாயவன என்பதும, மூன்றாவது அடியினை மாபலிச்சக்ரவாத்தியின் முடி மீது வைத்தார் என்பதையும் அறிவோம். அந்தப் பரந்தாமனைப் பாாக்க வேண்டுமானால் பரசுராமன் சேத்திரமான கேரளத்து திருக்காககரா செலல வேணடும். அங்கு உள்ள பெருமாள திருக்கோயிலுக்கு வாமனா அம்பலம் என்று பெயர்.

இததிருககோயிலில திருமால மாபலிககு விசுவரூபம காட்டியருளிய திருககோலததில காட்சி அளிககிறாா.

திருமால மாபலியின் தலையில மூனறாவது அடியை வைததது் "நான ஆண்டுககு ஒருமுறை உலக மககளைச் சநதிக்க விரும்புகிறேன. அதறகு வரம அருள வேணடும்" என்று கேட்டாராம். திருமகள செல்வனும் இவவாறே வாககளிததாா.

அநத நாளைததான் ஆவணி மாதம் திருவோணததன்று கேரளமககள கொணடாடுகினறனா. அததிருநாளைபபுத்தாடை உடுத்தி மகிழவுடன் கொண்டாடுகினறனா அதுவே திருவோணத் திருநாள.

வில்வமங்க சுவாமியாருக்குத் தோற்றமளித்த குருவாயூரப்பன்

கேரளதது மக்களால் கொணடாடபபடும வில்வமங்கல சுவாமி எனபவா குருவாயூரபபனுககுத் தெருக்காவு என்னும திருத்தலத்தில் திருமாலுக்கு ஆலயம எழுபபிய வரலாறு இது .

வில்வ மங்கல சுவாமியார் கேரளத்தில பல திருத்தலங்களுககும் எழுந்தருளியவர். அவா தெருக்காவு (ஆறாட்டுபபுழைக்கு அருகில் உள்ளது) திருத்தலத்திற்கு வருகை புரிந்த போது நனகு இருட்டிவிட்டது.

அபபோது தொலைவில் விளககொளி தென்படவே அதனை நோக்கி நடந்தாா. அருகில சென்றபோது சிறுவன் ஒருவன கையில் தீப்பந்தங்களை வைத்துக்கொண்டு எதிரிலிருநத மாமரததின் மீது வீசிக் கொண்டிருந்ததைக் கணடாா.

"கையில் தீயை வைத்தா விளையாடுவது?" என அச்சிறுவனிடம் கேட்டார் சுவாமியாா.

பையன் அவரிடம் விதணடாவாதமாக "தீ வைத்துக் கொணடு விளையாடினால் உமக்கென்ன? உமககு எனன அதனால்? உமக்கு என்ன வேண்டும. அதைச் சொல்லும்" என்றாா.

சிறுவனிடம்தனக்குத் தங்க இடம் வேண்டும் என்று வினவினார். அந்தப் பையன் அவரைக் கையைப் பிடித்து அழைத்துச சென்று ஓரிடத்தைக்

காட்டி, “இனறு இஙகு உறஙகுஙகள. ஆனால இடம மாறியிருபபதால வழககமாக நீங்கள செய்யும பாராயணஙகள ஒனறையும விடடு விடாதீாகள. நீஙகள போறறும மநதிரஙகளைக கேடபவா உஙகள அருகில இருபபதாகவே எணணிக் கொள்க’’ எனறு கூறி மறைந்தான்.

சுவாமியாருககு ஆசசரியம அளவிட இயலாததாயிறறு. “யாா இசசிறுவன. இவனுககு எப்படி நான் அனுதினமும விஷ்ணு சககசுர நாமம பாராயணம செயவேன எனபது தெரியும்?.’’ எனறெலலாம எண்ணியவாறே இரவில் படுதது உறங்கி விட்டாா.

காலையில அவா கணவிழிததெழுநத போது தாம் படுததிருநதது ஒரு திருததலததில என்பதை அறிந்ததுடன தம்மை வழி நடததி அஙகு அழைதது வநத சிறுவன குருவாயூரபபன் என்பதையும உணாநதாா.

அங்கு ஒரு கோயிலை எழுப்பி நான்கு கரங்களுடைய திருமாலைப பிரதிட்டை செய்தாா குருவாயூரபபன் சிறுவனாக வநது மாமரததின தீபங்களை வீசியெறிநத நாள், கார்த்திகை மாதம் குருவாயூா ஏகாதசிககு மறுநாள. இதை நினைவு படுததும் வகையில் ஆலயத்தின் பககத்திலுளள மாமரததில ஒவவோா் ஆணடும் அத்தினததில் பெரியவாகளும சிறுவாகளும தீப்பநதம் எறிநது விளையாடுவா.

இததிருமாலுக்குப *பால பாயசம* நைவேத்தியம படைதது வழிபடடால நினைத்த காரியம் நிசசயம் நிறைவேறுமாம. அவா குழநதைப பேற்றையும் அளிக்க வல்லவர் என்று கூறுகின்றனர்.

கூடல் மாணிக்கப் பெருமாள்

கூடல் மாணிக்கம என்ற ஊரின இனறைய பெயர் இரிஞ்ஞாலககுடா. இவவூா திருமாலைப பரதாழ வாராகப போறறுகினறனா.

பலலாயிரம் ஆண்டுகளுககு முனனா் அடந்த காட்டுப பகுதியாக இபபகுதி இருந்தது. அங்கு வாழ்ந்த பலமுனிவர்களில் குலிபின முனிவா எனபவா எலலோருக்கம் மூத்தவராக விளஙகினாா். ஓமக்குணடலததுப் புகை விணணை எடடும் அளவிற்குக் கடுமையான யாகம ஒனறை முனிவாகள் திருமாலின பேறறை வேணடி நிகழ்த்தினா.

பரநதாமன அவாகள் எதிரில தோன்றி வேணடுவன கேட்ட போது தஙகளுடன் தங்கிட வேணட அவவாறே திருமாலும உடனபடடாா.

ஒரு நாள இததலதது மூர்ததியின நெறறியிலிருந்து அசாதாரண ஒளி தோன்றியது. அபபேரொளியின் பிறபபிடம் அறிய, அதன சிறபபை உணர அரசிடமிருநது விலையுயாந்த மாணிககக்கல் ஒன்றைக் கொணாநது இவவிரு ஒளியையும் ஒபபிடுகையில் வைத்திருநதவா கையிலிருந்த மாணிககம நடுவிலிருநது விகரகததுடன் கலந்து விடடதால் கூடல மாணிககம ஆயிறறு என்பர்.

இன்று கூடல் மாணிககததுளள மூல மூாததி சிவனாகவும் தேவியாகவும் வழிபடப்பெறுகிறாா். இது ஏன? தளிப்பரம்பா ஊரைச சோ்நத ஒருதவஞானி முனனொரு காலததில் பக்திப் பயணம மேறகொண்டாா. கேரளததிலுளள முக்கிய ஆலயஙகளுக்குச் செனறு அங்குள்ள சைதனயன்களைத் தாம கொண்டு சென்ற சங்கில நிரபபித தம் ஊா ஆலயதது மூலமூாத்தியுடன இணைத்து விட அவாக் கொணடாா.

அவர் இரிஞ்ஞாலக்குடா வந்தபோது கால் இடறிக்கீழே விழ, அவா கையிலிருந்த சஙகு உடைய அப்போதே அவர்தேககிவைததிருந்த அனைவாகளின் சக்தியும ஒன்று திரணடு இரிஞஞாலக்குடாவின் மூாத்தியோடு ஒருஙகிணைநது விடடன. இவவாறு சக்திகள பல கூடியதால், சங்கமமானதால், இறைவன் சங்கமேசுவர் என்றும் கூடிய இடம் கூடல் மாணிககம என்றும ஆயிறறு.

கவிஞர் பூந்தானமும் குருவாயூரப்பனும்

கேரளநாட்டுக் கவிஞா பூந்தானத்தை அலட்சியமாகக் கருதிய அந்நாடடு நாராயண பட்டதிரிக்குக் குருவாயூரப்பன பாடம் புகட்டினாா என முன்னாக கணடோம். பகவான் நிகழ்த்திய பூந்தானக் கவிஞா தொடாபான திருவிளையாடல் மறறொனறு இது .

பகவான குருவாயூரப்பன் ஒரு பிருமசசாரிவடிவில் பட்டதிரி இல்லத்திறகுச செனறாா். அப்போது பட்டதிரி நாராயணீயததைப பாராயணம் செய்து கொணடிருநதார். மானுட வடிவில் இருந்த பகவான், முதலில் சுலோகததில் ஒருதவறும், இரண்டாவதில் இரண்டு தவறுகளும், மூன்றாவதில மூன்று தவறுகளும இருபபதாகக் குறிப்பிட்டாா. பின்னர்

இறைவன திருவிளையாடலை உணாநது பூநதானததிடம அவருடைய நூலைக குறைத்துப பேசியதறகு மன்னிபபு வேணடினாா எனறும குறிபபிடுகினறனா.

ஒரு சமயம் பூந்தானம் "அமரப்பிரபு" என உசசரிப்பதறகுப் பதிலாக "மரபபிரபு" என உசசரிததததைக் கேலியாகப் பட்டதிரி "பகவான் மரப்பிரபு இலலை" எனக கூறினராம். இதைக் கேட்டுக் கொணடிருநத ஸ்ரீ குருவாயூரப்பன "நான் அமரப்பிரபு, மரப்பிரபு மட்டுமல்ல, சாவப்பிரபுவும் கூட" என்று பதில கூறினாராம. இதைக் கேடட பட்டதிரி வாயடைத்துப் போனாராம.

ஒரு நாள் குருவாயூா ஆலயத்தில் பூநதானம் சாபபிட உடகாாந்த போது அவரை யாரோ ஒருவர் எழுப்பி அவமானப்படுத்திவிட்டார். அவா மனம வருநதினார். அபபோது அவருடைய செவியில் குருவாயூரப்பனின் குரல் கேட்டது . குருவாயூரப்பன அவரிடம், இனிமேல தம் ஆலயத்திறகு அவா வரவேண்டுவதில்லை எனவும், தாமே அவர் இல்லம் வருவதாகவும் குறிபபிட்டாராம். இதைச் செவியில் கேட்ட பூநதானம் தம் இல்லம் சென்ற போது, அவருடைய இல்லத்தில் வடக்குப பக்கத்தில் குருவாயூரபபன் அவருக்குக காட்சியளித்தாராம்.

அந்த இடத்திலே கவிஞா கோயில் ஒன்று எழுப்பிக் குருவாயூரப்பனை வழிபடடாா. அநதத்தலம தான் இடதுபுறத்து அம்பலம் அலலது வாமபுரம் சேத்திரம் என்று அழைககப் பெறுகிறது.

வள்ளத்தோல் கவிஞரின் ''ஆமோதிரம்''

கவிஞா பூந்தானம் ஒரு சமயம் கோழிக்கோடு சாமுதிரி அரசரிட மிருந்து அன்பளிப்பாகப பெறற பணத்துடன் குருவாயூருக்கு வந்து கொண்டிருந்தாா. நல்ல இருட்டு வேளையாகிவிட்டது. திருடர்கள சிலா அவரைப் பின் தொடாந்தனர். பூந்தானம குருவாயூரப்பனை மனதில் தியானித்தவாறு வந்து கொண்டிருந்தார்.

அப்போது சாமுதிரியின் படை வீரர்களுடன் வந்த தளபதி மங்காடடச்சன் என்பவர் திருடாகளை அடித்துத் துரத்திவிட்டுப் பூந்தானத்தைப் பாதுகாத்தான். இதற்கு நன்றிக் கடனாகப் பூந்தானம தன் மோதிரததை கழறறி அத்தளபதிக்கு அன்பளிப்பாக வழங்கினார்.

மறு நாள் விடியறகாலை குருவாயூரப்பன் கோவில மேல சாந்தியின் கனவில குருவாயூரப்பன தோனறினாா. அபபோது அவா மேல் சாந்தியிடம் தன கைவிரல் மோதிரததைக் கழறறிப் பூநதானத்திறகு அளிக்கும படி கட்டளையிடடாா். மேல சாநதி அவவாறே செயதாா. மேல சாந்தியிடம அமமோதிரம பூந்தானத்தினுடையது என்று குருவாயூரப்பன் கனவில் கூறினாா.

குருவாயூரப்பனே தளபதி வடிவில் வநது தன்னைக் காததவா என்னும் உண்மை அப்போது பூந்தானத்திறகு புரிந்தது.

ஒரு சமயம் பூந்தானததிறகு உதவியாகக் குருவாயூரப்பன வந்தாா். எபபடி? பூந்தானம குருவாயூாக கோயிலில் உரை நிகழ்த்தியபோது ருகமணி, கண்ணனுக்கு ஓா ஓலை அனுபபினாா எனறு கூறினாா்.

அபபோது கூட்டத்தில் ஒருவா பாகவதத்தில் அவ்வாறு கூறபபடவில்லை என மறுத்துரைத்தாா. அது மட்டுமலலாது ருக்மணி, பிராமணா் ஒரு வரைத்தான் அனுப்பினாா என்று இருககிறது என்னும் தவறைச சுட்டிக் காட்டினாா. அதுதான் உண்மை.

தன் அடியவரைக் கைவிடாது காப்பவன் ஆயிற்றே அந்தப் பரந்தாமன். பூந்தானம் எனன செய்வது? என்ன பதில் கூறுவது? என்று புரியாமல் விழித்த போது உடனே கோயிலிலிருந்து, குருவாயூரபபன் பூந்தானத்திடம் "பிராமணன் அனுபபினான் என்பது சரி, பிராமணன் என்கையில் கடிதம் கொடுக்கவிலலை என எங்காவது இருக்கிறதா? என்று கேள்" என்று பதிலைச சொல்லிக் கொடுத்தாராம்.

பூந்தானம் தம் உலக வாழ்வை நீக்கவிருந்த முதல் நாள், குருவாயூரப்பன் அவருககு விமானம் எடுதது வருவதாகக் கனவு கண்டாா். மறுநாள் அவர் கண்ட கனவு பலித்தது. மறுநாள் வந்த பகவானுககு அறுசுவை விருந்து படைததாா். வைகுண்டப் பயணம் மேறகொண்டாா்.

குருவாயூரப்பனும் குரூர் அம்மாவும

நாராயணபட்டதிரி, கவிஞா பூந்தானம் போன்ற கணணன் பக்தியில் சிறநதோங்கிய பெண்மணி புரையனூா மனையைச் சோந்த குரூா் அம்மா எனபவா. கணவனை இழந்த கிருஷ்ண பக்தையான அவரிடம் கண்ணன்

குழந்தையைப் போல பழகியிருககிறான. நடுவில மடதது விலவமஙகள சுவாமி என்பவரும இவருடைய காலத்தில் வாழந்திருககிறாா. விலவமஙகள சுவாமியும் கிருஷ்ண பகதரே.

வில்வமங்கல சுவாமியின் பக்தியை விடக குரூா அமமாவின் பகதி பெரிது எனக் குருவாயூரப்பன் காட்டிய நிகழ்சசி ஒன்று கேரளததில கூறப்படுகிறது.

குருவாயூர் ஆலயத்தில் நம்பூதிரி ஒருவா வயிறறு வலியால துடித்த போது, குரூா அம்மாவிடம நோயைப பறறிக் கூறினால பலன் கிடைககும என்று கூறவே குரூா அமமா “நாராயணா, குருவாயூரப்பா, கிருஷ்ணா என்று சுதாசாவகா௰மும் வாய்விடடுக கதறி கண்ணீா பெருக்கினால நோய் தீர்ந்து விடும்” என வழி காடடினாா அந்த அம்மையாா. இடையறாத நாம சங்கீாததனம, நாம ஜெபததினால் மூன்றே ஆணடுகளில் தீாநது விட்டது.

குருவாயூரபபன் நிகழத்திக் காடடிய இந்த அறபுதத்தை வில்வமங்கலம் சுவாமியாரிடம் கூறிய போது, நான்கு பிறவிகளுக்குத் தொடர வேண்டிய நோய ஒரே பிறவியில் தீர்ந்தது எபபடி என ஆச்சரியமடைந்தார்.

இதில் ஒரு பின்னணி உள்ளது. குருவாயூரப்பனிடம அந்த நமபூதிரி பொருட்டு வில்வமங்கல சாமியார். வேணடியபோது, அவருடைய நோய் நானகு பிறவிககு நீடிக்கும் எனக குருவாயூரப்பன கூற, அவவாறே வில்வமங்கலம் சுவாமியாரும், அந்த நம்பூதிரியிடம் கூறியிருநதாா. இப்போது தன் வாக்கைக் குருவாயூரப்பன் பொய்யாக்கி விட்டாரே, ஏன அவவாறு செய்தார்? என்று அவரிடம் கேட்டார்.

குருவாயூரப்பன் தாம சொனனது பொய் இல்லை என்றும், நம்பூதிரியின் நோய்க காரணத்தையே வில்வ மங்கலம சுவாமியார் கேட்டதாகவும், குரூர் அம்மாவோ அந்த நோயிலிருந்து விடுபடும் வழியைச சொல்லிக் கொடுத்தாள் எனவும், தன் நாமங்களை உளளனபோடு உச்சரித்தால் பலன் கிட்டும் என்றும் அவா கூறியதை மெய்ப்பிததேன் என்றும் பகவான் பதில் கூறினாராம்.

கை கொடுககும ஆஞசநேயர்

கேரள மாநிலததுள்ள இரிஞசாலக குடா திருததலத்தில பரதாழவாா, தம சகோதரா இராமபிரானின வருகைககாகக் காததிருககிறாா. ஏன அவவாறு பரதாழவாா காத்திருககிறாா என்பதறகாகக் கூறபபடும காரணம இது. அவரிடம ஆஞசநேயா "ஸ்ரீ இராமபிரான வநது கொணடேயிருக்கிறாா நீ தீககுளிக்க வேண்டாம" எனறு கூறியது கேடடுபபரதன உள்ளம் குளிாநது காததிருக்கிறாராம.

இததிருககோயில் மடபபளளியில் ஆஞ்சநேயா நித்திய வாசம் – அதாவது எனறெனறும் இருபபதாக நமபிக்கை உளளது. இதறகுச சான்று வேண்டுமலலவா?

இததிருததலததில இஙகுளள மடபபளளியில் எவவளவு பெரிய பாத்திரத்தில் இராமபிரானுககு நைவேததியம தயாராணாலும் ஒருவரே அதை அடுப்பிலிருநது இறககி வைககும் அதிசயம நடக்கிறது. இறக்குபவருககு மறுபுறம ஆஞசநேய மூாததி இருநது கை கொடுதது பாததிரத்தைக கீழே இறக்கிவைகக உதவுகிறாா எனபது நம்பிக்கை. இன்றும் கூட இந்த அதிசயம் இரிஞசாலக்குடாவில நடைபெறுகிறது.

அன்னபூரணி ஆசைப்பட்ட கிருட்டிணன்

திருச்சம்பரம் என்றும் ஊர் கேரளமாநிலததில உளளது. திருச்சமபரம் கிருட்டிணனையும், செருகுன்னு எனனுமிடதது அன்னபூரணி ஆலயத்தையும் தொடாபு படுத்தி ஒரு வேடிக்கையான கதை உள்ளது.

செருகுன்று அனனபூரணி கிருடடிண பகவான மீது ஆசை கொணடு விடடாளாம். அதனால அனனபூரணியின வேண்டு கோளுககிணஙகி கிருடடிணன தமது சொததுககளை யெலலாம ஒவவொன்றாக இழநதாராம. நெலவயல, தோப்புகள் செருகுனறு ஆலயத்திறகுச சொந்த மாயினவாம

அன்னபூரணி, கண்ணன இவவாறு செய்யலாமா, உறவு விட்டு விடச் செயயலாமா என மனம் வருத்திக் கேட்டதால் விஷுபபண்டிகையின் போது செருகுன்று ஆலயததிறகு வெகுமதிகள, சிறப்புக்கள அனுப்பிவைபபதாக வாக்களித்தாராம். அதனால இனறைக்கும செருகுன்று

ஆலயததிறகு, இரண்டாம் நாள விழாவின போது திருசசம்பரம ஆலய யானைகளும வெகுமதிகளும அனுபபிடப பெறுகிறதாம்.

மீன் குளத்துக் கண்ணன்

கேரள மாநிலத்துப் பையனூர் அருகில் 24 கிலோ மீட்டர் தொலைவில், பிலாத்ரா எனனமிடத்துக்கு அருகில் உளள மீன குளம் கண்ணன் கோயில் எழில் மிக்கக் கண்ணனின் கோயில். இருகைகளிலும் வெண்ணெய் உருணடைகளை ஏந்தியுள்ள அழகிய தோறறம உடையவா இக்கண்ணன்.

இந்தக்கண்ணன் எப்படி வந்தாா? வில்வமங்கல சுவாமியார் யமுனைக் கரையில் தியானம் செய்யும் போது அவர் தியானத்தில் ஒளிமயமான நவநீத கிருடடிணன் தோனறக் கணடாா. ஆனால அந்தப் பேரருளாளா உரு மறைநது விட்டது. கண்களைத் திறந்த போது அலைகளின மீது கண்ணைப் பறிககும் போது ஒளியொன்று படர்ந்திருநதது.

அதனால் ஈாககபபடும் நதியில மூழ்கி எழுந்தவரின் கைகளில் அழகான கணணனின மூன்று உருவச்சிலை கிடைத்தன. கணணனின் எழில் வடிவில் மயங்கினாா. கறசிலையாக அதனைக் கருதாது கிருட்டிண பகவானே என எண்ணி மகிழ்நதாா.

பரசுராமத் தலத்திறகுத் தமமைக் கொணடு செலல அசசிலைகள் வேணடின. அவறறை எடுத்து அவ்வாறே பையனூர் சுப்பிரமணிய தலத்திறகுச் சுமாா் பத்து கல் வடகிழக்கில் ஓரிடத்தில் இயறகையகைதியில் திளைத்த இடத்தில் கிருட்டிணனைப பிரதிட்டை செய்தார். அந்தக் கிருட்டிணனே மீன் குளததுக் கிருட்டிணன் ஆவாா்.

''பசிக்கிறது'' என்ற பரந்தாமன்

கேரளத்தில் தொடுபுழா என்னுமிடத்திலுள்ள கிருட்டிணபகவான் தான் பசிக்கிறது என்று கேட்ட பரந்தாமன. பகவத் பாதாள்

ஆதிசஙகராச்சாரியாரின நானகு சீடாகளில் ஒருவரான தோடகாசாரியாா நிறுவிய மடத்து நமபூதிரி சநநியாசி ஒருவா தொடுபுழா வந்து தங்கினார்.

அவர் ஆறறங்கரையில் தியானத்தில் அமாந்திருநத போது சுவாமி பாலகிருட்டிணனாக அவருககுத தரிசனம் தந்தாா. சநநியாசியைப பார்ததுப் "பசிககிறது" எனறாராம, பாலகிருஷ்ணன.

அப்போது முதல் நைவேத்தியம படைபபதறகாக வெணகலத்திலாலான ஒரு பீடம பயன்பட்டு வந்துள்ளது. இன்றும் அது கருவறையில இருநது வருகிறது. இததிருக்கோயிலில காலையில் கோயில் திறநதவுடன் கீழ சாந்தி நைவேத்தியத்துடன கருவறையினுள் செனறு நைவேத்தியம செயத பினதான் நிமால்ய தரிசனம் பக்தர்களுக்குக் கிட்டுகிறது. அதன பினனாதான அபிடேகம், பூசை, அாச்சனை முதலியன நடககின்றன. பசி என்ற பரநதாமன ஆதலால முதலில் அவன் பசியைப் போக்கிப் பின் அபிடேகம முதலியன செயவதாக ஐதீகம்.

எங்கும் உன்னைத் தரிசிக்கலாம்

திருப்பதியில் இராமானுச ஏரியை வெட்டி நந்தவனம் உருவாக்கினாா அனநதாழவார் என்று பாாத்தோம். அந்த அனந்தாழவாா மலாகளைப பறித்துப பெருமாளுக்குச் சூட்டி மகிழுவார்.

ஒரு நாள் பாமபு ஒன்று அவரைக் கடித்து விடடது. அவா கவலைப்படவில்லை. வழககம் போல மலாகளைத் தொடுதது எடுத்துக் கொண்டு பெருமாளைச சேவிககச சென்றார்.

"என்ன அனந்தாழ்வாரே, பாம்புக் கடிக்கு மருந்து போட்டுக் கொள்ள விலலையா?" எனப் பெருமாள கேட்டாராம்.

அனந்தாழ்வாரோ, அமைதியாகப் பெருமாளே "கடித்த பாம்பு சாதாரண பாம்பாக இருந்தால் இராமானுச ஏரியில் குளித்துத் திருப்பதியில் தொழுவேன். கடித்த பாம்பு நஞ்சுள்ளதாக இருந்தால் வைகுண்டத்திலேயே வந்து தரிசிப்பேன்" என்றாராம்.

கண் திறக்கப்படாத தாயார்

திருநாவாய் எனும் திருததலம மலபபுரததில திரூருககு அருகில அமைந்திருககிறது. திரு மஙகையாழவாரால மஙகளாசாசனம் செயயப்பட்ட இததலததினை 108 திவய தேசங்களில் 96வது திவவிய தேச மாகக் கூறுகினறனா இககோயிலில எழுநதருளியுளள பெருமாளின் திருநாமம நவாமுகுநதன் என்பதாகும. மலாமஙகை நாச்சியாா எனபதும சிறுதேவிநாசசியாா எனபதும் தாயாரின் திருநாமஙகள்.

இநதத் தாயாரின் கணகள சிறபியினால் திறக்கபபடாமல் இனறுவரை மூடியே உள்ளன.

சிலையைச செதுக்கிய சிறபி, தாயாரின் கண்ணைத் திறக்க மறநது விடடார் அன்றுபொழுது சாய்நத பின்னரே இதை உணாநத அவா தம் மனைவியிடம் "நாளைக காலையில் தாயாரின் கணணைத்திறகக வேண்டும" என்று கோயிலில் வைத்துச் சொல்லிக கொண்டிருநதார்.

"எதறகுத் திறக்க வேணடும்?" என்றும குரல் கேட்டுத் திடுககிட்டுப் பாாத்தாா. அவா செயத சிலை வடிவில் இருந்த தாயார் தான இக்கேளவியைக கேட்டவர். எனவே கண் திறப்பதறகு முன்னே சிலை உயிா பெறறு விட்டதால் இனிமேல் கண் திறப்பு நிகழ்த்த வேண்டுவதில்லை என உணாந்து அப்படியே விட்டு விட்டார். இதனால் இன்றும் திருநாவாய் திவய தேசததில் மலாமங்கை நாச்சியாரின கண்கள் திறக்கப்படாமலே உள்ளன.

திருப்பதி கோவிலில் கடப்பாரை

திருப்பதி பெருமாளே திருக்கோவிலுக்குச் செல்பவாகள் அங்கே ஓா அதிசயத்தைக் காணாமல் வநதிருக்கக்கூடும். அடுத்தமுறை செல்லும்போது அவசியம தவறாமல பாருஙகள்.

திருப்பதி கோவில் கோபுர வாசலின் உள்ளே வடதிசைச்சுவரின் மேறபுரததில் கடப்பாரை ஒன்று பொருத்தப்பட்டுள்ளது.

இது எப்படி வநதது? இராமானுஜரின் கட்டளைப்படி திருபபதியில நநதவனம் ஒனறு அமைததாா திருமலை அனநதாழ்வாா நாள்தோறும அதில பூபபறித்து மாலை கட்டி, ஏழுமலையானுககுச சாத்தி வநதாா.

இநத நநதவனத்துச்செடிகளுககுத தண்ணீா ஊறற ஏரி ஒனறைத தாமே வெடடினாா. அவா மணணை வெடடி, வெடடித தோணடிப்போட அவா மனைவி கூடையில அள்ளிபபோயக கொட்டினாராம. அவா பயன்படுத்திய கடப்பாரைதான இனறும் அஙகே இருககிறது.

நின்ற திருக்கோலத்தில் ஆதிசேடன்

திருநெலவேலியிலிருந்து திருசசெநதூா செல்லும வழியில் உள்ள திருவைகுண்டததில பெருமாள் ஆதிசேசன் குடை பிடிககப் பெருமாள் நின்ற திருக்கோலததில இருபபது தனிசசிறப்பானதாகும்.

ஒரு சமயம் கால விதூஷகன என்ற திருடன் தான் திருடிபபொருட்களில் பாதியை திருவைகுண்டநாதனுககுச சமாபபிதது வந்தான. ஒருமுறை அவன அரண்மனையில் திருடி அகப்படடுக கொள்ள பகவான திருடன உருக்கொண்டு அரசனிடம் சென்று தததுவ உபதேசம செயதாா. அரசனோ வநதிருபபது மகாயோகி என்று நினைககப் பின்னர் அரசனுககுப பெருமாள் காடசி கொடுததுக் களளாபிரான் எனனும் திருநாமம பெறறாா. இத்தலததில மறறுமொரு சிறபபு சோமன என்றும் அரககன் பிரமமாவின் ஞானத்தைக் கைப்பறறிக் கொள்ளப்பிரம்மா இவவிடத்தில் தவம செய்து மீண்டும் ஞானமபெறறாா என்பதும் வரலாறு.

பத்மநாப சுவாமிகள்

திருமாலின் நாபியில் (வயிறறில) இருந்து பதமம் (தாமரை) தோனறி இருபபதால் திருவனந்தபுரம் அனநதபத்மநாபசுவாமிக்கு பதமநாபா என்று பெயா வநதது.

திருவனந்தபுரம ஒரு காலத்தில சியானந்தூராபுரி என்றும பெயர் விளங்கியது. இதனபொருள மகிழச்சியான நகரம் என்பதாகும்.

அனந்தபுரி, அனந்தசயனநகர், திருஅனந்தபுரி என்று மாறி இன்று திருவனநதபுரமாக மாறிற்று.

திருவெள்ளறையில் அதிசயம

திருச்சி மாவட்டததில் துறையூரசசாலையில் உளள வைணவத்தலம் திருவெள்ளறை. இவவூரப் புருடோததமன் திருக்கோவிலில் உளள எம்பெருமானார மண்டபத்தில் ஒரு தூண் உள்ளது. அதன முன்னே நினறு ஒலிஎழுபபினால் அந்த ஒலியானது தூண் உள்ள திருச்சுறறில் மூன்று முறை சுழனறு வந்து எதிரொலிக்கிறது. முன்பு இந்த இடத்திலிருந்து நாலாயிரத்திவவியப்பிரபந்தத்தைப பாடுவாாகள் எனவும், அநத ஒலி மூனறு முறை திருப்பிக கேட்கும் எனவும் கூறுவர்.

அக்காலத்தியப் பொறியியல் நுட்பத்திறனுக்கு இது எடுத்துக்காட்டு ஆகும்.

திருவனந்தபுரம் அதிசயங்கள்

திருவனந்தபுரம் அனந்தபதபநாபசுவாமி கோயிலை ஒட்டி ஆஞ்சநேயா சிலை வடிககப்பட்டுள்ளது. ஆஞ்சநேயர் சிலைக்கு ஒரு சிறப்பு உண்டு. ஆஞ்சநேயா சிலையில் எப்போதும் வெண்ணை ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும். எந்தச சூழ்நிலையிலும் வெண்ணை உருகாது.

1934 ஆம் ஆணடு கோவிலில பயஙகர விபத்து ஏறபட்டபோது கூட ஆஞ்நேயா மீது இருநத வெணணை உருகவில்லை. இநத ஆஞ்சநேயா சிலையில் சித்திரை மகாராசா காலத்தில் ஆஞசநேயரின ஒருகால் வளரத்தொடங்கியது. இதறகாகக் கம்பிவேலி அகறறப்பட்டது.

மறறுமொரு அதிசயம் அனந்தபத்பநாப சுவாமி கோயிலில் ஏறபடடதாகக கூறப்படுகிறது. ஒருமுறை மன்னா சுவாதிததிருநாளின எதிரிகள் அவர் மீது யானையை ஏவி விட்டனா. பிளிறி வரும் யானையைக கண்டு பகதாகள் அனைவரும் ஓடி ஒளிய மன்னர் சுவாதி திருநாள் மட்டும் ஆடாமல், அசையாமல் யானையை எதிர்கொண்டார். அவர்பக்கத்தில் வந்ததும் யானை பணிந்து அவாபாததில் படுத்தது. அடிக்கடி சிங்கம் உறுமும் சப்தம் பத்மநாபர் கோவிலில் கேட்பதாகக் கூறுகின்றனா. கருவறைச் செங்கறகளின இடையில் பால் கசியும் எனகின்றனர்.

திருப்பூர் நகர் வீரராகவப் பெருமாள்

திருப்பூர் நகரில வீரராகவப பெருமாள திருக்கோவில் உள்ளது.

இததிருக்கோவிலில் பெருமாளுககுப பால் பாயசம் நைவேத்யம் செயவாாகள். இதை வாங்கி ஐந்து குழநதைகளுக்குக் கொடுத்து விடடுப் பிறகு குழநதைப்பேறு இல்லாத தமபதியா பால் பாயச பிரசாதததைச் சாப்பிடவேணடும்.

இப்படி 12 மாதஙகள திருவோண நாள்களில் வழிபாடு செய்து, பால் பாயாச பிரசாதத்தைச் சாப்பிட்டு வரக்குழந்தைப் பேறு இல்லாதவாகளுக்குக் குழந்தைப் பேறும வாய்க்கும் என்று நம்பப்படுகிறது.

சக்ர ராஜன்

நிகமாந்த மகா தேசிகன் "முதகராயுதம் என்னும் ஆயுதததின் அதிட்டான தேவதையும, தனது எடடுக்கரங்களில் முறையே சங்கு, சக்கரம், வில், கோடாரி, உலக்கை, மாவெட்டி, கதை, தாமரை முதலிய ஆயுதஙகளை ஏந்தியவரும், மேல்நோக்கிய தீ யொத்த தலை முடி, தித்திபறகள, மூனறு கண்கள, கனல் பறக்கும விழிகள உடையவராயும் உள்ள "சக்ரராஜனை" வணங்குகிறேன" எனறு குறிப்பிட்டுளளாா.

"பொன்னி மணி கொழிக்கும் பூககுடநதை" எனறு சிறபபிககிறாா் ஆழ்வாா. குடந்தையின தென்கரையில திருவஃழி ஆழ்வாா எனப்படும் சக்ரபாணிககு ஆலயம அமைந்துளளது.

ஒரு சமயம் உலகிறகுத தீங்குபுரியும் அரககர்கள் பலா பாதாள உலகில் ஒளிந்து கொண்டனா. சாரங்கபாணியான திருமால் தனது சக்கரப்படையைப் பயனபடுததினாா. அது அரக்கர்களை மாய்த்து விடடுக் குடநதையில் காவிரியில ஓரிடத்தில் பூமியைப் பிளந்து கொண்டு வெளிவந்தது. அது சக்கர தீர்த்த கட்டம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

அப்போது இங்குத்தவம் முடிந்து, யாகம செய்து, யாக முடிவில் செய்யபபடும் அவப்ருதஸ்நானம செய்ய எண்ணிப பிரம்மா காவிரியில் இறங்கியபோது அவருடைய கைகளில் சக்ராயுதம் கிடைத்தது. உடனே பிரமமதேவா சக்ராயுதத்தின் ஒளி கண்டு அதனைப் பூசித்தாா.

சூரியன சககரதேவதையின ஒளி கண்டு போடடியிடடுத தனது ஒளியைப பெருககவே, சுதாசன சககரம பேரொளி ஒனறை விடுததது. சூரிய ஒளியையும தனனுள அடககிவிடடது. சூரியன ஒளியும வலிமையும் குனறினால உலகில இருள சூழந்தது.

சூரியனும், பிற தேவாகளும திருமாலைச சரண அடைநதனா. திருமால சூரியனுககு சுதாசன மநதிரததைத தினமும் ஜபிததுத தவமி யறறுமபடி கட்டளையிடடாா. அதனபடி சூரியபகவானும வழிபடடார். சூரியனுககுச சககரத்தாழவாா வைகாசி மாதம் பௌாணமி திதியில காடசியளித்தார். மனமிரங்கிய சகராராஜன கதிரவனுக்கு மீணடும பூரணசகதி அளிததார். சூரியன சக்கரதேவதைககு ஆலயம அமைததாா. சகராராஜாவுககு விலவ அாசசனை, முககணகளுடன ருத்ராம்சமாக விளங்குவதால செயயபபடுகிறது.

கும்பகோணம் எனனும் திருககுடந்தையில காவிரியின தெனகரையில் உளள சகரபாணியை வணங்கினால் கிடைககாதது உலகில எதுவுமே இலலையாம்.

இஙகு ஏழு நாளகள தஙகி ஆலயததொணடு செயது வேணடுபவாகளுக்குத தணடனை, சிறைவாசம, சாப்பதோஷம அகலுமாம.

சகராராஜாவைத்துளசி, நறுமண மலாகளால் வழிபடடவா பிறவிக் கடலைத்தாணடுகிறார்.

சககராராஜாவுககு 49 நாள்கள் வழிபாடு செய்து ஏழு நாள்களுக்கு ஒருமுறை அங்கப்பிரதடசணம் செயபவருககுத தீராத நோய தீருமாம்.

பாயாச நிவேதனம் செய்தால் நல்லபுதல்வன் பிறப்பானாம்.

பசுமபால, நெய, கோதுமை, ரவை, ஏலககாய், சாக்கரைக கலவையால செய்யப்பட்டு நிவேதம் செய்யப்படும பாயசம் 6 மரக்கால அளவு செய்து, பூர்ணிமையனறு சகராராஜாவிறகுப் படைத்தால் அவ்வாறு செயபவன கோடீசுவரனாகிறான்.

இததலத்தில உள்ள சக்ரதீாததததில் ாமககடனகள் செயவதால் ஒருவன் தன் ஏழு கோததிரஙகளையும், நூறறுக்கு மேறபடட குலததையும் கரையேறறுகிறான் எனறும், காசியை விட உயர்ந்தது என்றும் இஙகு மரணமடைபவாகள நல்ல உயாநத கதியடைகிறாாகள் எனவும் குடந்தைத்தலபுராணம் குறிபபிடுகிறது.

ஒரு சமயம பாவணன எனும அநதணன வேதாரணயததில ஆசார சீலனாய வாழநதான். அவனுடைய தநதை இறநதபின் அவனுடைய அஸதியை எடுத்துககொணடு காசிககுக கிளமபினான. உடன்ஒரு சீடனையும அழைத்துககொண்டு கிளம்பினான். சீடனிடம அஸ்திப்பாத்திரததில எலுமபுகள் உளளதைப பாவணன் கூறவில்லை. வருமவழியில இருவரும சக்ரதீர்த்தககரையில இளைப்பாறறினாாகள.

பாவணன் காவிரியில் நீராடச்சென்ற போது சீடன ஏதாவது தின்பண்டஙகள் மூட்டையில உள்ளதா எனறு குருவின் மூடடைகளைச சோதிததுப் பாாததான. அபபோது கலசத்தில உள்ள அஸ்தி மலாகளாக மாறிஇருநதது. விபரம் அறியாத சீடன அதனை மூடிவைத்து விடடான்.

நீணட பயணததிறகுப பின் இருவரும் காசியை அடைநதனா. காசியில அஸதிககலசததில சீடன் எலுமபுகளைக்கணடான. பாவணனிடம் சீடன் தான குடந்தையில கண்ட தாமரை மலர்கள் இங்கு எபபடி அஸதியாகமாறின என்று வியப்புடன் கேட்டான. இதைக்கேட்ட குரு மீண்டும அஸதியைக குமபகோணம் கொணடு வர எணணினாா். ஆனால் கஙகாபுதரர்கள் பாவணன முன தோன்றிக காசிக்கு வந்த அஸ்தியை எடுததுசசெலலக கூடாது என்று தடுததனா.

அபபோது ஓா அசரீரி கேடடது.

"கஙகாபுதரர்களே! பாவணனின செயலகளைத்தடுக்காதீாகள. மறறதலங்களில செய்த பாவம காசியில் தீரும. ஆனால் கும்பகோணம் சககரதீாத்தத்தை அலடசியம செய்த பாவம் பாவணனைச சேரக்கூடாது. எனவே பாவணனைப போக விடுஙகள" எனறது.

கும்பகோணம வநதடைந்தும் அஸதி மீண்டும் தாமரை மலர்களாக மாறியதாம்.

சக்ரராஜாவின முன்பு அரைநொடி நிற்பவர்களுக்கு உலகில் கிடைககாதது எதுவுமிலலை எனறு கூறுகினறனா.

சநதிரனின சாபம தீர்த்தபெருமாள்

தலைச்சஙகாடு என இநநாளில அழைககபபெறும தலைசசஙக நாண்மதியம எனும் ஊர், செமபொன்னாா கோயிலிலிருநது ஆறு கிலோ மீட்டா மாயூரததிலிருநது ஆக்கூா செல்லும் பேருநதில இத்திருத்தலம் செலலலாம. தலைச்சங்காட்டிலிருநது முககால கிலோமீட்டா வயலகளுமே அடைநதுளளது. சிலப்பதிகாரக் காலததிலேயே இவவூா தலைச்செஙகாணம் எனப் பெயா பெறறது என்பா.

நாணமதியம் என்பது முழுமதியம என்று பொருளாகும்.

கணணாா கணணபுரம
கடிகை கடி கமழும
தணணாா தாமரை சூழ
தலைசசஙகமேல திசையுள
விணணோா நாண மதியை
விரிகினற வெமசுடரைக
கணணாரக கணடுகொணடு
களிககினற திஙகெனறு கொலோ

எனத் திருமங்கையாழ்வாா பாடியுள்ளாா.

பல ஆணடுகள உளளே செலல வியலாதபடி சுறறிலும சப்பாத்திக்களளி முளைத்துக் கிடந்த வேளையில் வடுக நம்பி இராமானுசதாசா என்பவா திருபபணி தொடங்க முடிவு செயதாா. அதனைத தொடஙகுமமுன அவா மறைய அவருடைய சீடா சுந்தர இராமானுசதாசா் என்பாா திருப்பணி செயவிததாா. நினற திருககோலத்தில் தலைச்சங்க நாச்சியாா் எனும் செஙகமல வல்லித தாயாருடன் சேவை சாதிக்கும் இபபெருமாள் சந்திரனின் சாபந் தீர்த்தமையால் "சந்திர சாபஹரா" எனனும் திருப்பெயா் பெற்றாா். உறசவா வெண்சுடாப் பெருமாள் கருவறைக்கு வெளியே பூரணசந்திர மணடலததிலே எழுந்தருளியிருக்கிறாா.

தில்லை நடராசர் திருநடனம் காணும் பெருமாள்

திலலை எனபபடும் சிதமபரததில் கோவிந்த ராசனாய்க் குடிகொணட பெருமாள சித்திர கூடததுச செஙகண்மால எனப்புகழ்ந்து

“தில்லைத திருசசிதர கூடம செனறு சோமினகளே” என்று பாடினாா. திருமஙகையாழவாா.

அரஙகநாதனைபபோல கோவிந்தராசனும் காலை நீட்டிபபடுததுககொணடுளளாா. தில்லைவாழ் அநதணரும், அடியவரும தில்லைத திருநடனம் புரியும கூததனைச் சேவிபபது போலக கோவிநதராசனையும் சேவிககினறனா என்பதனைத திருமங்கையாழ்வாா.

மூவாயிரநான மறையாளா நாளும
முறையால் வணஙக அணஙகாய சோதி
தேவனாதி தேவன திகழகினற தில்லை

எனவும,

குலசேகராழவாா,
தில்லைநகாத திருசசித்ர கூடததனனுள
அநதணாகள ஒருமூவாயிரவா ஏதத

எனவும பாடியுள்ளாா.

திருமஙகை ஆழ்வாா தம் பாசுரங்களில் இததிருக்கோயில் பெருமாளை “வருகினறான்” “வருவான்” எனத்தம் பாடலில் அருளிச செயதுள்ளாா.

இதனால திருமங்கையாழ்வாா பெருமாளைக் காணச சித்திர கூடம் வந்தபோது பெருமாள திருவீதி புறப்பட்டுச சென்று இருக்கலாம் என்று கூறுகின்றனா்.

கோவிநதன் என்னும திருநாமம பசுககளைக் காத்தவா், உயிர்களை அடிமையாக உடையவன், கதிரவன ஒளியில தங்கியிருபபவன், நானமறையை நான் முகனுக்கு உபதேசித்தவா் முதலிய பொருள்களையுடையது என்பா.

தில்லையிலுளள கோவிநதராசா சயனத்திருக்கோலத்தை வைணவ ஆழவாாகள் மட்டுமல்லாது, சைவப் பெரியாா் மணிவாசகரும திருககோவையில் குறிபபிட்டுள்ளாா.

இரண்டாம் குலோததுங்கன் கடலில் எறிந்துவிட, இராமானுசா இநதத் திருமேனியைக கைப்பற்றிப் பிரதிட்டை செய்தான என்பது வரலாறு.

எங்குச்சென்று சேர்வது?

திருமஙகை யாழவாா,

"திருநறையூா மணிமாடம சோமின்களே" என்றாா.

இப்படிப் பலத்திருப்பதிகளையும "செனறு சேருங்கள— சென்றுசேருங்கள்" என்கிறார்.

இதனால் வைணவ அடியாா ஒருவருககு ஐயம் ஒன்று ஏறபட்டது. அவா மறறோர் அடியாரிடம "இப்படிப பலஇடங்களுக்கும் சென்று சேரச் சொல்கிறாரே எந்தத் திருததலத்தில் சென்று சோவது?" என்று வினவினாராம்.

அதறகு மறறொருவா, "ஆழ்வாா திருவாயில் நுழைந்து புறபபட்ட திருப்பதிகள எல்லாம் நாம் நுழைந்து புறப்பட வேண்டியதுதான்" எனறு பதில் கூறினாராம்.

"பதியே பரவித்தொழும் தொண்டா" எனறு குறிபபிடுவதால எம்பெருமான் உகந்தருளின நிலஙகளெலலாவறறிலும் சென்று சேவிக்க வேண்டும் என்பது உட்கருதது எனகிறாா தமிழறிஞர் ஒருவர்.

பெருமாளின் நிறம் எது?

பெருமாளின் நிறம் எது எனறு கேட்டால் நீலவண்ணம் எனறு நாம் பகரக்கூடும்.

ஆனால் பெருமாளின் நிறம் இதுதான் என்று கூறவியலாமல் தததளிககிறாா திருமங்கையாழ்வார்.

திருமேனியின் நிறத்தை எமக்குக் காட்டக்கூடாதா? என்று வினவிய திருத்தலம் திரு இந்தளூா ஆகும.

இத்தலம் மயிலாடுதுறை புகைவண்டி நிலையத்திலிருந்து வடகிழக்கில் மூன்றுகல் தொலைவில்உள்ளது. காவிரியைத் தாண்டிசசென்றால் மயிலாடுதுறையில வடக்குமுனையில் காணலாம்.

திருமங்கை கேடட கேள்விகள இவை. பெரிய திருமடலில் காணப்படுபவை.

"இத்தளூா எம்பெருமானே, உமக்குப் பல வணணஙகள் உள்ளனவாகச் சாத்திரங்கள் கூறும. கிருதயுகத்தினா சததுவகுணமுடையாராய், தூய நிறத்தை உகப்பராய் இருநதமையால் அவர்கட்காகப பால் நிற வண்ணனானீா , திரேதயுகத்தில் செம்மை நிறஙகொணடீா , துவாபரயுகத்தில் பசுமைநிறங்கொணடீா , கலியுகத்தில் எந்த நிறங்கொணடாலும் ஈடுபடுவாரின்மையால் இயற்கையான நீலநிறத்தைக கொண்டீா. இபபோது சிலைவடிவில் எழுந்தருளியிருககும் நிறம் எனன? இதோ காணும் இதுவே என் வண்ணம் என்று உம் வடிவைக் காட்டியருளும்.

ஏழுதலைமுறையாக வந்து அடிமை செய்யும குடியிலே பிறந்த என்னிடம் இவவளவு யோசனை தகுமா? உம் திருமேனி சேவிககத்தகுந்தவனா? தகாதவனா? என்று உரசிப பார்ப்பது சரியாமோ? திருமேனியைக் கணணில் காட்ட இவவாறு ஆலோசிக்கின்ற நீா ஓர் ஆலோசனையும பண்ணாமல நஞ்சகத்தினபால் முன்னே வநது குடிகொண்டுவிட்டீரே? அதனை ஏன் செய்தீா?

நெஞ்சில புகுந்த நீவிா கணணிலும புகவேண்டும், கண்ணில் புகாதது போல் நெஞ்சிலும புகாதிருக்கவேண்டும். திருமேனியின் நிறத்தைச் சிறிதும் காட்டாமலிருக்கின்றீரே. நித்யசூரிகட்டுககாட்சி கொடுககும் வடிவை இநநிலத்து உளளவாக்கும். முழுத்தோறறம் காட்டவோ இங்கு எழுந்தருளியிருக்கின்றீர்? என்று கேட்கிறாா.

ஆனால் நிறஙகாட்டாத இப்பெருமாள மணம மிக்கவா. அதனாலே பரிமளரங்கன், சுகநதவனநாதன், அந்நியரங்கன், மருவினிய ரங்கன் என்னும் பெயா பெறறவா.

திருமங்கையாழ்வாரால் "இந்தளூா அந்தணன்" எனப் பெறற பெருமாளின் தாயார் பெயா சந்திரசாபவிமோசனவலலி.

நாடுதும வா நெஞ்சமே!
நாராயணன பதிகள்
கூடுதும் வா மெயயடியாா
கூட்டஙகள— ஆடுதுமவா
வீதியிந்தனத் தகிலின
ஆதியிநத வூரான அடி

❖❖❖

நாராயணன் என்றால்

நாராஙகளுககு அயறம் எனறபடி நாராயணன எனும சொலலின பொருள நாரங்களாவன நித்திய வஸதுககளின திரள் என்பா.

நாராயணன என்பது வடசொல. இதறகு நாரணாம, அயநம், யஸய, ஸ நாராயண ' எனறும ஒருவகை இலககணம கூறுவா.

முதலாவது சொற கூறுகள "நாராஙகளுககு ஆதாரமானவன எவனோ அவன் நாராயணன்" எனவும, இரண்டாவது சொறகூறுக்கு "எவன் நாரம ஒவவொன்றிலும முழுமையாய் இருப்பவனோ அவன் நாராயணன்" என்றும் பொருள கூறுவா.

நாரா எனபதிலுள்ள "ர" என்னும சொலலிறகு அழிவுள்ளது எனப் பொருள "ந" அதனை மறுககின்றது. நர என்னும் சொல வடமொழி இலக்கணப்படி நார என்றாகிறது. இவவிரணடு சொறகளும் சேர்ந்து அழிவறறது (நித்தியம) என்னும் பொருளைததரும்.

நர எனபது அழிவற்ற பொருளையும் நார என்பது அழிவற்ற பொருள்களின திறனையும் நாரா என்பது மேறகூறிய திரள்பல எனபதையும் காட்டாமல நிறகும்.

வண்ணபுரத்தாய் - கண்ணபுரத்தாய்

திருக்கண்ணபுரம் திருக்கோயிலுக்கு உள்ள சிறப்புகளில் ஒன்று இது.

நாம் திருக்கோயிலை வலம் வரும்போது திருக்கோயிலின விமானம் நம் கண்ணில படுவதில்லை.

மேலும் திருககண்ணபுரம் பெருமாளின் திருத்தேவியாகளுள ஒருவர் மீன்பிடித்தொழில் செய்யும் வலைச்சியா மரபினா.

இதன் காரணமாகக் பரதவர்கட்கு இன்னும் சிறப்பு வழிபாடு அமைக்கபபெறுகிறது. மாசிமகத்தின் போது அமபெருமான் கடலுக்குச் செல்லும் வழககம் இனறும் இருநது வருகினறது.

வணணபுரததாய எனமனம புகுநதாய வைகுநதம
கணணபுரததாய உனகழல

திருஅழுந்தூர் உபரிசரவசு

உபரி சரவசு என்னும் ஓா அரசனிடம இருநத ஒரு தோ வான வீதியில் உருணடோடும் தன்மை உடையது.

ஒருமுறை தேவாகட்கும இருடிகடகும் இடையில் வழககொன்று எழுந்தது. அவவழககில ஒருதலைசசாாபாக நீதி வழுவித் தீாபபுக கூறினான் இம்மன்னன்.

முனிவாகள இதனால கோபமுறறு வானவீதியில் உருணடோடும் அவனுடையதோ "மணணில அழுநதடடும" என்று சாபமிட்டனா. அவர்கள இடட சாபம பலித்தது.

ஒருமுறை அவன் வானவீதியில சென்றபோது, திருமால் கோவில இருநத அவவூாத் திருக்கோயிலுக்கு நேராக இவன தேர் செல்ல நோந்தது.

இதனைச் சிறிதும பொறுக்க முடியாத பெரிய திருவடியாம கருடாழ்வாா் தம மந்திர ஆறறலால தேரைக கீழே இழுத்து மணணில அழுநதவைத்துவிடடாா.

பினனா உபரிசரவசு திருமால் தேவரை வழிபடடு வணங்கி மன்னிப்பும பெறறுத்தேரோடு திரும்பினாா். தோ பூமியில் அழுந்திய ஊராதலால் இவவூரும் திருஅழுநதூா் என்னும் திருநாமம் பெற்றது. இத்திருத்தலததில் பெருமாள் குடிகொண்ட இடம அஞ்சனக்குன்றமாகும. இஙகுக்குடி கொணட பெருமாள் ஆமருவியப்பன. தாயாா திருநாமம் செங்கமலவ லலி. திருமங்கையாழ்வாா ஒருவரால் மட்டுமே பாடப்பெறற திருததலம் திரு அழுநதூா. இததிருத்தலம் விழுப்புரம்–கடலூா–திருசசி புகைவண்டிப்பாதையில் உளளது. திருஅழுந்தூருக்கு இரயில் நிலையம உள்ளது. கமபருக்கும் அவாமனைவிக்கும் இங்குச்சிலை உண்டு. இனறு தேரமுந்தூா எனும் திருநாமம் பெறறுத் திகழகிறது.

ஆமருவியப்பன் எனும் பெயர் பெற்ற கண்ணன்

கணணபெருமானாய அவதரிதத கண்ணன் தேரழுநதூரில ஆமருவியபபனாக மாறிய செய்திகள் இவை.

கண்ணன பிருநதாவன எல்லையில் தன் தோழாகளுடன ஆநிரைகளை மேயத்துக் கொண்டிருநதான

ஒருநாள் அவவழியாக வந்த நான்முகன் ஆநிரைகளைத் திருவழுந்தூருக்கு ஒட்டி வந்து விடுகிறார். இதை அறிந்த கண்ணன புதிதாக ஓா ஆநிரையையே ஓட்டி வநததால் நான்முகனும் தன் பிழையை உணாகின்றான்.

நான்முகன் வேண்டுகோளின்படியே திருவழுந்தூர் சென்ற கண்ணன் பசுநிரையைக் காக்கும் கோவலனாக ஆமருவி அப்பனாய் நின்று விடுகிறான.

கருவறையில் நின்ற திருக்கோலததில் சேவை சாதிககும் இக்கணணபிரானின உறசவர் திருமேனியின் பினபுறம பசு ஒன்று நினறு கொண்டிருக்கிறது. இத்திருத்தலம கமபன பிறந்த ஊராதலால, இராமகாதை பாடிய கம்பனுக்கு, இராமன் பிறந்த பங்குனிப்புனர்வசு நாளில கண்ணனை இராமனாக அலங்கரித்துத் திருவுலாக்காட்சி தரச்செய்வர். மூலவர் பததடி உயரமானவர்.

தேன அமரும பொழில தழுவும எழிலகொளவீதி
செழுமாட மாளிகைகள கூடம தோறும்
ஆன சொல் சீா மறையாளர் பயிலும செலவத்து
அணி அழுநதூா நினறுகநத அமரா கோவே

எனப் போற்றுவார் ஆழ்வார்.

கூடையிலே குறத்திகள் முத்துக்கள் அளளும ஊர்

“பொனனி திரையுந்து நாஙகூா” என்று ஆழவாாகளால் புகழப்பெறற ஊா திருநாஙகூா சீாகாழியிலிருநது தென்கிழககில எடடுக்கல் தொலைவில உளள திருத்தலம இது.

திருநாங்கூாத் திருப்பதிகள எனப் பதினோரு திருப்பதிகளைக் குறிபபிடுவர். இவைஎலலாம் திருநாஙகூரைச சுறறியமைந்தவை. இதில மூனறு திருப்பதிகள் திருநாங்கூரிலேயே உள்ளவையாகும்.

திருநாங்கூரில் வாழ்ந்த வைதிக அந்தணாகள கார்கபத்தியம், ஆகவநீயம், தட்சிணாக்கினி எனும முத்தீககளை வளாத்து, இருக்கு, யஜுர், சாமம, அதாவணம ஆகிய நானகு வேதங்களை ஓதிப் பிரம்ம வேள்வி, வேத வேளவி, பூதவேள்வி, பித்ருவேள்வி, மநுஷயவேள்வி ஆகிய ஐமபெரும் வேள்விகளை நிகழததி, சிடசை, வியாகரணம, சந்தத, நிருகதம, சோதிடம், கலபம் ஆகிய ஆறு அஙகங்களையும் பயின்று, ஏழு தரஙகளையும் அறிநது வாழந்தவாகளாம.

அலலும் பகலும் அந்தணர்கள மறையோதிக கொண்டே இருப்பா. அவாகள வீடடு மகளிரும் விடாமல் காதில் பூட்ட உறைபபின் மிததியால் வேத வாககியஙகளைவிடாமல சொலலுவர். அவாகள வளாக்கிற கிளிகள் கூட அவர்கள் சொல்வதைக கேட்டுக் கேடடு மறைபாடுமாம்.

திருநாங்கூரில குறத்திகள் விளையாடடாகக கிடைககின்ற நல்முத்துக்களைக் கூடை கூடையாகக கொணடு நாழி நெல்லுக்கு நாங்கூரில வீடுகளில் பணடமாற்றுச் செய்வாாகளாம்.

இதில் ஒரு சுவையான வரலாறறுச செய்தியை திருமங்கை ஆழ்வார் கூறுகிறார். திருநாங்கூராரிடதது முத்துககள ஏராளமாக இருபபதால், அவாகள் குறத்திகளிடம முத்துககள் வேண்டாமென்று சொன்னாலும், அவாகள வறபுறுததுவாாகள் போலும. குறத்திகளைபபார்த்தவுடன கதவை யடைத்துக்கொள்வாாகளாம. வேண்டாமெனறு தள்ளினாலும நாழி நெல்லுக்கு நானாழிமுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று குறததியா வலுக்கட்டாயமாகக் கெஞ்சிததளளுவாாகளாம்.

‘‘நீயாள வளையாள மாட்டோம’’

திருமங்கை ஆழவாரின பாசுரஙகளில் ‘‘நீயாள வளையாளமாட்டோமே’’ எனறு வரும பாசுரவரிகள பறறிய செயதி இது

அமமங்கியம்மாள் என்பவர் வைணவ ஆசிரியா. அவா நோயால துன்புறறிருநதார். நஞ்சீயரும நம பிளளையும் அவரைக் கண்டு விசாரிகக எழுந்தருளியிருந்தாகள.

அப்போது அம்மஙகியமமாள் மிகவும் மனம் நொநது இருந்ததால அவரிடம, “சுவாமி, தேவரீா சாமானிய மனிதரன்றே, எவவளவோ பகவத பாகவத கைஙகரியங்கள பணணியிருககின்றீா , குணாநுபவததாலலலது போது போககியறியீர், இப்படிப்படடவரான உமமையும எம்பெருமான் மறறவாகளைபபோலவே இப்படித்துன்புறுததுகின்றானே !” என்றாராம்.

அதறகு அவா “நீயாள வளையாள மாட்டோமே” என்பதல்லவா, திருமங்கை பாசுரம எனறு குறிபபிடடாராம்.

இபபாசுரம் பெருமாளிடம் தன ஆறறாமையைச் சொல்லிக் கதறுவதாக அமைந்துள்ளது

இபபாசுரம் கூறும் செய்தி இது.

“நீ ஆளவளையாள மாட்டோமே”, உனனுடைய ஆளுகையில அடங்கியிருப்பவர்க்குக் கையில் வளை தங்கியிருக்கும் வாய்ப்பு இல்லை. விட்டுப் பிரியாமல கூடியிருக்குஙகாலததில, மகிழச்சிப்பெருககினால உடமபு பெருதது வளைகையில் தங்காது போய்விடும். அதாவது உடைந்து போய்விடும். உன்னைப பிரிந்து இருக்கும் காலத்தில் உடல் இளைததுக் கையிலிருநது வளை கழன்று போயவிடும். ஆகையால் ஒரு போதும் வளையல கையில் இருககாது.

இதைக் கூறி எம்பெருமானுககு வாழ்க்கைப்பட்டால் துன்பபடத்தான் வேணடும் என்று கூறினாராம.

இவவாறான பதில் கேட்டு, நஞ்சீயர் மகிழ்ச்சி அடைந்தாராம்.

நஞ்சீயரும திருவாய்மொழியும்

நஞசீயா நோய்வாய்பபடடு இருநதாா. அவருடைய சீடாகளில ஒருவரான பெறறி எனபவா அவருடன உரையாடினாா. அபபோது அவா "இபபோது சுவாமிககு எனன திருவுளளம?" எனறும கேடடாா. அதறகுப் பெரிய திருமொழிப் பாசுரமான

தாவிரிய மலருழககித
துணையோடும பிரியாதே
பூவிரிய மதிநுகரும
பொறி வரிய சிறுவணடே!
தீவிரிய மறை வளாககும
புகழாளா திருவாலி
ஏவரி வஞசிலையானுககு
என நிலைமை உரையாயே

என்னும பாசுரத்தைக கேடகவும, பெருமாள் எழுநதருளப் பின்னும "முன்னும் சுறறும வந்து சேவிக்கவும் விருப்பமாயுள்ளது" என்று அருளிச செய்தாா.

உடனே வரந்தரும் எம்பெருமாளரையர் என்பவரை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வநது இத்திருமொழியைச் சேவிக்கச் சொல்லினார்.

நான்காம பாசுரத்தில்,

தானாக நினையானேன
தனனினைநது நைவேறகு ஓா
மீனாய கொடி நெடுவேள
வலி செயய மெலிவேனோ?

எனனும பாசுரவரிகளைப் பாடுகையில், நோவு ஏற்படுவதறகு முன்பே வநது உதவாமறபோனாலும, ஏறபடட நோயைபபோக்குவதற்காவது வந்தால ஆகாதோ?" என்று கூறிவருந்தினாராம.

இபபாசுரங்களில் பரகாலநாயகி வணடைநோககிப பேசுகின்றாள எனபது குறிப்பிடத்தக்கது.

பாஞ்சராத்ரம

பிரும்மாவிறகுப பரபபிரமமமான நாராயணா ஐநது ராதரிகளின் கூறிய சாததிரம பாஞசராாதரம். இதில்தான பிரும்மோத்சவம விளககப்பபடடுளளது. திருவரஙகம கோயிலில பாஞ்சராாதர முறைபபடியே வழிபாடுகள நடததபபடுகினறன. வேதம், வைணவம், திவ்யதேசம், பாஞசராாதரம ஆகிய அனைத்திறகும் தலைநகா திருவரங்கமாகும திருவரஙகததில வைசாக முறைப்படி வழிபாடு நடநததாகக கூறுவா.

பாஞராாதரம் கறறு தீடடை பெறறு யாரும் அர்ச்சகராகலாம. சாதிப்பாகுபாடுஇலலை. திருவரங்கம், உறையூர், காஞ்சி, மன்னாாகுடி ஆகியன பாஞ்சராத்ர வழிபாடடுத தலங்கள்.

தேனீக்களான முனிவர்கள்

திருவாரூருக்கு மேறகே குடந்தை செலலும் வழியில எட்டுக்கல் தொலைவில உள்ள திருத்தலம திருக்கண்ணமங்கை. இத்தலத்துப் பெருமாளின் பெயர் பத்தராவிப பெருமாள். தாயாா பெயா அபிடேகவலலிததாயாா. தாயாா தனிச்சந்நிதி கொண்டுள்ளாா.

அங்கு ஓா அதிசயம். ஒரு பெரிய தேன்கூடு உளளது. இது எத்துனை ஆணடுக்காலமாக உள்ளது என்று கணிக்க முடியாதநிலை.

கணமங்கைப பெருமாளைப்பிரிய மனமில்லாத முனிவாகள் தேவீயாகப் பிறககவரம் கேட்டனர். அவவாறே வரம் அளித்தார் பெருமாள். அவாகள் நாள்தோறும பத்ராவிப்பெருமாளையும், அபிடேகவலலித்தாயாரையும், சுற்றிச் சுறறி வடடமிட்டு ஒலி எழுப்பிததுதிக்கின்றார்கள் எனபது நமபிககை.

இததேன் கூடடில் தேனீக்களாக முனிவர்கள் வாழ்கிறாாகள் என்பது அடியவா நமபிககை ஆதலால நாள்தோறும் தேனகூட்டிறகுப் பூசை நடைபெறுகிறது.

பெரும புறக கடலை, அடல ஏறறினை
பெணணை ஆணை, எணஇல முனிவாககு அருள
தரும தவததை, முததிளதிறள கோவையை
பத்தா ஆவியை, நிததிலத தொததினை
கருமபினை, அவரை அடியேன மனதது

ஆசையை, அமுதம பொதிஇன தவைக
கருமபினை, தனியைய சென்று நாடி
கணணமஙகையுள கணடு கொணடேனே

அன்ன பிருமமா

திருப்பதியில் வாழும பெருமாள் "கனகபிருமமா" ஆவாா.

பாணடரிபுரததுப பரநதாமன "நாதபபிருமமா" ஆவாா.

உடுபியில கோயில்கொணட கோகுலவாசன "அன்னபிருமமா" ஆவாா.

இதனால் தினமும் பசித்து வரும மக்களுக்கு மதிய வேளையில உடுபபிபாலகிருஷ்ணன் உணவளிககிறாா.

"உடு" என்றால் நட்சத்திரம பா எனில தலைவன். கண்ணன் நடசததிரங்களில் தலைவன ஆதலால உடுபி.

உடுபா எனில் நட்சத்திரங்களில் தலைவன. தலைவன் யாா எனில் சநதிரன்தான அததலைவன் சந்திரன் உடுபியில் ஈசுவரன் அருள் பெறறதால உடுபி ஆயிறறு. உடுபா என்பது உடுபியாகவும், உடுப்பியாகவும மாறிவிட்டது.

சந்திரன ஒரு முறை தட்சப்பிரஜாபதியால் சபிக்கப்பெறறுச் சாப விடுதலை பெறச் சிவபெருமானை நோக்கித் தவமிருந்ததன பயனாய் ஈசுவரன் சநதிரனின களங்கத்தைப போககினாா. ஈசுவரன் உடுபியில் சநதிர மௌலீசுவரா் என்னும திருப்பெயருடன உடுபபிகிருஷ்ணனுககு எதிரிலே இருககிறாா்.

உடுப்பி பாலகிருஷ்ணன்

உடுபி பாலகிருஷ்ணன் கணணபிரானின காதல மனைவியான ருக்மிணி தேவி வழிபட்ட விகரகம்.

கணணனின அன்னை தேவகி இளம் பருவததில தன மகள ஆடியவிளையாடடுகளையும, குறும்புச்செயல்களையும், மீணடும கணடு மகிழ வேணடும என விரும்பினாள. அனனையின் விருப்பததினபடி அநதத் திருவிளையாடலகளை—சிறுபிளளைக குறும்பு விளையாடடை நடத்திக காட்டினான.

பாலகணணனாய்த் தன கணவரின விளையாடல்களை மறைவிலிருநது பார்ததாள் ருகமணி. தன வழிபாட்டிறகு அபபடியொரு இளமபிள்ளைககணணன சிலை வேணடும் எனப் பிராாததிததாள.

எனவே கணணன தேவலோகச் சிறபி விசுவகாமாவை அத்தகைய பாலகிருஷ்ணனைப படைககச சொன்னாா வலககையில மததும இடக்கையில கயிறையும வைத்துககொணடு குறுமபுச்சிரிப்பும் குறுகுறுதத விழிபடைதத பொலிவுமுகம கொணட பாலகிருஷணனைப படைததளிததாா. ருகமிணியிடம அவள வேண்டிய படி வழிபட அளிததாா. கிருஷ்ணாவதாரததின் இறுதியில் அருச்சுணன இநதச் சிலையைத துவாரகையில் நந்தவனததில ஒளித்து வைத்தான்.

மததுவரின காலத்தில சௌராட்டிரா தேசத்திலிருந்து ஒரு பெரிய படகு புறபபட்டது. அப்படகில் கோபிச்சந்தன உருண்டைகள் இருநதன. அப்படகு உடுபபிக்கு மூன்று கல் தொலைவில் உள்ள மால்பே என்ற இடத்தை நெருஙகியபோது, கடறகரையில இருந்த மத்துவர் அககப்பலில இருந்த கோபிச்சநதன உருண்டைகளின் சிறபபை உணர்ந்தவர்.

அப்போது திடீரென்று புயல்வீச மத்வா தம் தவ வலிமையால் புயலைததணிததாா. படகு உரிமையாளா மத்வரிடம் அவருடைய உதவிக்கு நனறியாகப படகிலிருந்து இரணடு கோபிசசநதன உருண்டைகளைப் பெறறுககொளள வேணடினாா. அதில இரணடு பெரிய உருணடைகளைப பெறறாா.

இரணடு உருண்டைகளில் ஒனறினை உடைத்தபோது அதில ஸ்ரீ பலராமன் சிலையும, மறறொன்றில் பாலகிருஷ்ணனின் உருவச்சிலையும இருந்தன.

வடபண்டேசவராவில் பலராமனைப் பிரதிஷ்டை செய்தார். பாலகிருஷணனை உடுப்பியில் ஆலயம் எழுப்பிமுறைப்படி வழிபாடு செயதாா.

ஜன்னல் வழியே கண்ணன

உடுப்பியில் உளள பாலகிருஷணனை நேரில தரிசிதது வழிபட முடியாது ஒனபது துவாரஙகள கொணட நவககிரகக கணடி எனபபடும ஜனனல வழியாகவே தரிசிகக வேணடும. இனறும மாறாபபுதுமை இது.

ஸ்ரீமத்வா எப்படிபபாலகிருஷ்ணனைப பூஜிகக வேணடும, எனன எனன அலஙகாரம் செய்ய வேணடும, எனன எனன நைவேத்தியம் எனபன எலலாம் தாமே முறை வகுததுள்ளாா ஒவவொரு நாளும பாலகிருஷ்ணனைப பூஜிக்கும சீடரான சுவாமி ஒனபது முறை குளித்து வழிபாடுகளைச் செய்கிறாா.

திருமால திருப்பெயர் விளக்கம

அசசுதன்	–	தன் நிலையினின்று வழுவாதவன
கிருஷணன	–	கறுப்பு நிறமானவன். அழுக்கை நீக்குபவன் மூமமூாத்தி சொரூபம, அடியாா துயா களைபவன
கேசவன்	–	அழகியமுடியுடையவன. கேசி எனும அரக்கனை அழிததவன்
கோவிநதன	–	ஜீவாதனை அறிபவன்
மதுசூதனன்	–	மது எனும் அசுரனை அழித்தவன்
ஜனாாத்தனன	–	மககளால துதிக்கப்படுபவன
கரிசூதன	–	எதிரிகளை அழிபபவன
வாசுதேவன்	–	வசுதேவன் மைநதன், எல்லா உயிர்களிடத்திலும இருப்பவன்
புருமடர்த்தன்	–	பரமபுருசன்
பகவான்	–	சறகுண சம்பண்ணன்
யோகேசவன்	–	யோகத்துக்குத்தாபவன்
விஷ்ணு	–	எங்கும் வியாபகமாயிருப்பவன்
ஜகநநிவாசன்	–	உலகுக்கு இருப்பிடமானவன்
யாதவன	–	மதுகுலத்தில தோனறியவன்

பரமபதம் அடைய

"எல்லா வைணவர்களையும் உங்கள் ஆசிரியரைப் போன்றே மதித்து மரியாதை செய்யுங்கள். ஆச்சாரியர்களின் அறிவுரைகளில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கொள்ளுங்கள். அவர்களின் நூல்களைத் திரும்பத் திரும்பப் படியுங்கள்.

உலக இன்பத்துக்கு அடிமை ஆகாதீர்கள். அது இல்லை, இது இல்லை என்று கவலைப்படாதீர்கள். உங்களுக்கு என்ன கொடுக்க வேண்டும் என்பது பெருமாளுக்குத் தெரியும். அவருடைய திருவடிகளை முழுக்க முழுக்கச் சரணடைந்தால் நீங்கள் எல்லாம் பெறுவீர்கள்.

இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்வது போலவே மக்களுக்கும் தொண்டு செய்யுங்கள். இறைவன் உயிர், மக்கள் அவன் உடல். எனவே, மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு. அடியார்க்குப் பணி செய்வதே இறைவனை அடையும் வழி. பகவானையும் பாகவதர்களையும் ஒன்றாக மதியுங்கள். பாகவதர்களுக்குச் செய்யும் பணி பகவானுக்குச் செய்யும் பணியாகும்.

பிறந்த சாதியைக் கொண்டு யாரையும் உயர்ந்தவன் – தாழ்ந்தவன் என்று பிரிக்காதீர்கள். இறைவன் படைப்பில் எல்லா மக்களும் சமம் என்று மதியுங்கள். பாகவதர்கள் இடையே எந்தப் பாகுபாடும் காட்டாதீர்கள். சாதி கொண்டு உயர்வு–தாழ்வு பார்ப்பவர்கள் நரகம் புகுவார்கள். பாஷ்யம் பயின்று பார் எங்கும் பரப்புங்கள். அது முடியாதவர்கள் திவ்யப்பிரபந்தங்களை மக்களுக்குப் படித்துக் காட்டுங்கள். திருவாய் மொழியைத் தவறாது கோவில்களில் பாடுங்கள். திருப்பதிகளுக்குச் செல்லுங்கள். மக்களுக்கு வைணவர் களுக்குத் தொண்டு செய்யுங்கள். இதுவே பரமபாதம் அடையும் பாதை."

– **எம் பெருமானார் இராமானுஜர்**